விவேக போதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."——திருவள்ளுவர்

தொகுதி VII { ஆனந்தவரு பங்குனிமீ : 1915-வரு ஏப்ரல்மீ } பகுதி 10

வேதாந்தத் திரட்டு

VEDANTIC SELECTIONS

35. உபதேசநிலை ஒழுங்கு

பிரியாத தன்னருட் சிவஞானி யாய்வந்து
பேசரிய வாசி யாலே
பேரின்ப வுண்மையை யளித்தனையென் மனதறப்
பேரம்ப லக்க டவுளாய்
அறிவா யிருந்திடும் நாதவொலி காட்டியே
யமிர்தப் பிரவாக சித்தி
யருளினைய லாதுநிரு வும்பலமு மாகியெனை
யாண்டனைபி னெய்தி நெறியாய்க்
குறிதா னளித்தனைகன் மரவுரிகொ ளந்தணக்
கோலமா யசபா நலங்
கூறினபின் மௌனியாய்ச் சும்மா விருக்கநெறி
கூட்டினை யெலாமி ருக்கச்
சிறியேன் மயங்கிமிக வறிவின்மை யாவனோ
தேடரிய சத்தாகி யென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயா னந்தமே.

(தேசோமயானந்தம்—6)

36. ஒழிவிலொடுக்க அருமை

கந்தக மதக்கரியை வசமா நடத்தலாங்
கரடிவெம் புலிவா யையுங்
கட்டலா மொருசிங்க முதுகின்மேற் கொள்ளலாங்
கட்செவி யெடுத்தாட் டலாம்
வெந்தழலி னிரதம்வைத் தைந்துலோ கத்தையும்
வேதித்து விற்றுண் ணலாம்
வேறொருவர் காணாம லுலகத்து லாவலாம்
விண்ணவரை யேவல் கொளலாஞ்
சந்ததமு மிளமையொ டிருக்கலா மற்றொரு
சரீரத்தி னும்புகு தலாஞ்
சலமே னடக்கலாங் கனன்மே லிருக்கலாந்
தன்னிகரில் சித்தி பெறலாஞ்
சிந்தையை யடக்கியே சும்மா விருக்கின்ற
திறமரிது சத்தாகி யென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந் தமே.

(தேசோமயானந்தம்—8)

37. தேஹத்தின் இழிவு

காக மோடுகழு கலகை நாய்நரிகள்
சுற்று சோறிடுதோ ருத்தியைச்
சாலி ரண்டுநவ வாசல் பெற்றுவளர்
காம வேண்டன சாலையை
மோக வாசைமுறி யிட்ட பெட்டியையு
மலமி குந்தொழுகு கேணியை
மொய்த்து வெங்கிருமி தத்து கும்பியை
முடங்க லார்கிடை சாக்கினை
மாக விந்த்ரதனு மின்னை யொத்திலக
வேத மோதியது லாலனர்
வினைய வெய்யதடி காரி ஞனுடமன்
வந்த டிக்குமொரு மட்கலத்
தேக மானபொயை மெய்யெ னக்கருதி
யைய வையமிசை வாடவோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே.

(சிற்சுகோதய விலாசம்— 1)

ராக்ஷஸவரு சித்திரைமீ CALENDAR—பஞ்சாகம்

யோ	தெலு	இங்	தமிழ்	வார	ராக்ஷஸவரு சித்திரைமூ { சாலிசகம் 1837 கலியப்தம் 5016 } பசலி 1324 கோல்லம்-1090 } 1915 வரு ஏப்ரில்மூ மேமூ
ரபுசு	27	13	1	செ	சது 24-20, உத்தி 17-52, மா 18-18, சகு 24-20, ரா 19-37, அக 30-35, மேஷரவி 23-38, ரோ 2 புத 22-19, பூரட் 1 சுக் 58-17, சூன்யதிதி சித்திரவிஷு வை சிரா தமிழ் வருஷப்பண்டிகை சூன்யார்கம்.
கு	28	14	2	புத	அமா 27-37, ரேவ 22-32, வை 18-12, நா 27-37, தியா-0-0 பூரட் 2 குரு 30-0, சூன்யதிதி சர்வ அமா கல்பாதி
பு	29	15	3	வியா	பிர 31-50, அசு 28-7, விஷ் 18-51, சிம் 31-50, திவி 17-11, ரா 23-57, அதிகவைசா சத் ரோ 3 புத 1-3, மே சு பிரதஇஷ்
ரசெ	30	16	4	வெ	துதி 36-38, பர 34-17, பிரி 20-1, பா 4-14, தியா-0-0 அசு 2 ரவி 47-54, உத்தி 2 செ 24-9, ரோ 4 புத 40-0, பூர 2 சுக் 56-27, மகர ராகு சடச கேது 10-6, சங்-தரி.
புசு ரா]	1	17	5	சனி	திரு 41-43, *கார் 40-44, ஆயு 21-26, தை 9-10, திவி 7-20, அக 30-41, கார் உப திரேயுகாதி கல்பாதி.
பு	2	18	6	ஞா	சது 46-37, ரோ 47-1, சௌ 22-50, வணி 14-10, திவி 24-55, மே புத 20-0, சது விரு கரிநாள் தாபவிசேஷம்
புசு	3	19	7	திங்	பஞ் 51-2, மிரு 52-50, சோ 23-55, பவ 18-49, திவி 2-22, அசு 2 புத 57-2, பூரட் 3 சுக் 44-57. [புத 51-0 சஷ்டஉப.
ரசெ	4	20	8	செ	சஷ் 54-36, திரு 57-50, அதி 24-28, கௌ 22-49, திவி 15-35, அசு 3 ரவி 13-11, உத்தி 3 செ 42-24, அசு 3
பு]	5	21	9	புத	சப் 57-0, புன 60-0, சுக 24-16, கர 25-48, திவி 29-44, அக 30-51, ரிஷபாய 16-15, சப் விரு மழை 9-க்குள்.
பு-சு	6	22	10	வியா	அஷ் 58-12, புன 1-39, திரு 23-9, பத் 27-36, திவி 22-32, அசு 4 புத 45-34. மீனசுக் 33-27
ர	7	23	11	வெ	நவ 58-6, பூச 4-19, சூல 21-4, பா 28-9, ரா 6-12, அசு 4 ரவி 38-4.
பு	8	24	12	சனி	தச 56-42, ஆயி 5-44, கண் 17-59, தை 27-24, ரா 4-56, பர 1-புத 40-9.
செசு	9	25	13	ஞா	ஏகா 54-9, மக 5-56, விர் 14-0, வணி 25-25, திவி 25-38, அக 30-54, உத்தி 4 செ 60-0, உத் 1 சுக் 22-0, ஸ்மா ஏகா.
பு	10	26	14	திங்	துவா 50-32, பூர 5-2, துரு 9-0, பலு 22-0, திவி 22-27, பர 2-புத 34-43, வை ஏகா பிரவாகமேகோர்பத்தி
ர	11	27	15	செ	திர 46-7, உத்தி 3-7, வியா 3-12, ஹர் 53-38, கௌ 18-19, திவி 23-11, பர 1 ரவி 4-14, [உத்தி 2 சுக் 10-28. பிரதோ கரிநாள்.
பு-சு	12	28	16	புத	சது 41-1, அஸ் 0-25, சித் 56-40, வஜ் 49-54, கர 13-34, திவி 19-18, பா 3 புத 28-0,
செ	13	29	17	வியா	◯ பௌ 35-23, சுவா 53-14, சித் 42-32, பத 8-12, திவி 9-52, அக 30-57, ரேவ 1 செ 18-26.
ரபு	14	30	18	வெ	பிர 29-26, விசா 49-8, விய 34-57, கௌ 29-26, திவி 6-17, ரா 29-24, அதிகவைசாபகு பா 2 ரவி 30-25, பர 4 புத 20-0, பூரட் 3 குரு 36-30, உத்தி 3 சு 60-0, பிரதமா இஷ் வியசிரா.
கு-சு	15	1	19	சனி	துதி 23-25, அனு 45-5, வரி 27-20, கர 23-25, சே 3-24, ரா 29-14, திதித்வயம் மழை 4-க்குள். [கார் 1 புத 11-47, சதுர்திதி சங் சது.
ரபு	16	2	20	ஞா	திரு 17-30, கே 41-12, பரி 19-50, பத் 17-30, சே 2-11, ரா 28-57, பா 3 ரவி 56-51,
செசு	17	3	21	திங்	சது 11-50, மூல 37-36, சிவ 12-31, பா 11-50, சே 4-0, ரா 2-33, அக 31-3, ரோ 2 செ 36-52, உத் 4 சுக் 47-22
பு	18	4	22	செ	பஞ் 6-32, பூரா 34-36, சித் 5-31, சா 53-31, தை 6 32, திவி 0-24, ரா 22-46, ரிஷபபுத 1-33, இடிமின்னல் 10-க்குள்.
பசு	19	5	23	புத	சஷ் 1-58, சப் 56-6, உத்தி 32-18, சுப 53-15, வணி 1-58, ரா 11-0, பச்சாதுதயபுத 10-38, ரோ 1 சுக் 18-7.
புசு	20	6	24	வியா	அஷ் 55-21, திரு 30-56, சுப் 48-20, பா 26-42, ரா 9-47, கார் 3 புத 4-30, மிரு 4 சனி 22-0, காளாஷ்டமி சிரஉப.
ரசெ	21	7	25	வெ	நவ 53-39, அவி 30-35, பிரா 44-17, தை 24-30, ரா 17-44, அக 31-6, பர 4 ரவி 24-28, ரோ 3 செ 54-50, ரோ 2
சு]பு	22	8	26	சனி	தச 53-12, சத 31-24, மா 41-8, வணி 23-25, ரா 16-51, கார் 4 புத 13-30. [சுக் 48-26, அக்னி நக்ஷத்திர 24-28
	23	9	27	ஞா	ஏகா 54-5, பூரட் 33-29, வை 39-4, பவ 23-38, ரா 27-40, சர்வ ஏகா வை சிரா மழை 7-க்குள்
ர சு	24	10	28	திங்	துவா 56-8, உத்தி 36-47, விஷ் 37-56, கௌ 25-6, சே 2-48, கார் 1 ரவி 52-5, ரோ 1 புத 22-30, ரோ 3 சுக் 34-0.
	25	11	29	செ	திர 59-24, ரே 41-45, பிரி 37-45, கர 27-46, திவி 8-1, அக 31-10, பிரதோ.
ரசெபு	26	12	30	புத	சது 60-0, அசு 46-40, ஆயு 38-20, பத் 29-42, ரா 4-35, ரோ 4 செ 12-24, ரோ 2 புத 31-12 மே கிரு சதுர்தசிதிதி [மா சி.
சு	27	13	31	வியா	சது 3-37, பர 52-43, சௌ 39-27, சகு 3-37, திவி 13-5, ரோ 4 சுக் 19-30, அமாதிதி சர்வ அமா.

செ புத	ரவி		சனி
சு.கு. ராகு	4ம ரா சட கே 6மே பு 10மீன சுக் 22ரிஷ புத		சே

விவேக போதினி

தொ. 7] ஆனந்தஹு பங்குனிமீ: [பகுதி. 10

மோக்ஷ ஸோபானம்

THE STEPS TO SALVATION

4. ராஜயோகம் (தொடர்ச்சி)

(யோகஸூத்ரச் சுருக்கம்: முதல்பாதம்.)

ராஜ்யோகத்தையும் அதில் முக்யமான பாகங்களையும் உள்ளபடி உணர, அவைகளுக்கு முதல் நூலாக விருக்கும் பதஞ்ஜலி பகவான் யோகஸூத்ரத்தின் சுருக்கம் ஒருவாறு உணரப்படவேண்டும். இதை ஒரு வழியாகவாவது உணராது பின்வரும் விஸ்தாரங்களை வாசித்தால் அவைகளின் பொருத்தம் நன்கு விளங்காது. இதுபற்றியே இங்கு அந்த யோக ஸூத்ரத்தை சுருக்கி வெளியிடப்புகுவோம்.

யோகஸூத்ரம் நாலுபாதங்களோடுகூடிய ஒரு அத்யாயத்தில் அமைந்துள்ள சுருக்கமான கிரந்தம். இது ஆதியில் விஸ்தாரமாக ப்ரஹ்மாவால் செய்யப்பட்ட யோகசாஸ்திரத்திற்கிணங்க பதஞ்ஜலி பகவானால் 194 ஸூத்ரங்களாக செய்யப்பட்டது. இந்த நூலின்பாதங்களின் அமைப்பை நன்குணராவிடில் மிகுந்த குழப்பத்திற் கிடமாகுமாதலால் அதை முதலில் ஆராயவேண்டியதவசியம். முதல் பாதத்திற்கு ஸமாதிபாதம் என்றுபெயர். இதிலுள்ள ஸூத்ரங்களில் யோகத்தின் உண்மைத் தன்மையான ஸமாதி இன்னது என்பது விளக்கப்படுகிறது. யோகம் இன்னது என்பது விளங்கினால்தான் அதைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆவல் படிப்போருக்கு ஏற்படும் என்பதுபற்றி இந்தவிஷயம் முதலில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இரண்டாவதற்கு ஸாதனபாதம் என்று பெபர். இது யோகத்திற்கு உபாயங்களான எட்டு அங்கங்களுள் முக்யமான முதல் ஐந்து அங்கங்களை எடுத்து விளக்குகிறது முதல் அத்யாயம் வாசித்து யோகம் கைக்கொள்ளவிரும்புபவன் அதை நேராகப்பிடித்து நிலைப்பதற்கு வேண்டிய உபாயங்கள் இங்கு காட்டப்படுகிறது. ஆவலுடையவனுக்கு வழிகாட்டினால்தான் அவன் அதை திடமாகக் கைப்பற்றுவன் என்ற நோக்கத்துடனேயே இந்தபாதம் முதல்பாதத்திற்குப்பின் வைக்கப்பட்டது. இந்தப் பொருத்தத்தை நன்றாக உணராத பெரும்பாலாரும் ஸமாதிபாத விஷயமேபோதும், மற்றைய பாத விஷயங்கள் அனாவசியம் என்றுகருதி போகத்திலிறங்கித் திண்டாடி மண்டை கலங்குகின்றனர். முதல் பாதத்தில் கூறப்படும் ஸமாதித் தடை நீக்கத்தையே இவர் யோக ஸாதனமாகக்கொண்டு மயங்கி யோகத்தை அணுகமுடியாமலே தவிப்பர். மூன்றாவதற்கு விபூதிபாதம் என்று பெபர். ஸாதனங்கள் உள்ளபடி அமைந்து விட்டதா? ஸமாதிதொடங்கும் நிலை வந்துவிட்டதா? வேண்டிய அளவு வைராக்யம் மனதில் குடிகொண்டுவிட்டதா? என்று அப்யாஸி தானே கண்டுகொள்ளக்கூடியதான அறிகுறிகளும், ஸமாதி அப்யாஸத்திலிறங்குங்கால் தடைகளை அறநீக்குவதற்கு வேண்டிய ஆற்றலைக் கொடுப்பனவும், உலகிற்கு உபகரித்து திருப்திப்பட்டு மனம்ஓய்ந்து நிலைக்க உதவியாக இருப்பனவுமான, யோகிக்குவரும்

ஸித்திகளை இந்தப் பாதம் விளக்கிக்காட்டும். இந்தப் பாத நோக்கம் உணராதோர், யோகம் வெறும் செப்படி வித்தை: மோக்ஷத்திற்குத் தடை, புராணங்கள் எல்லாம் வெறும் புரட்டு, யோகம் அப்யாஸத்தில் வரவேண்டியதே ஒழிய படித்து வருவதல்ல, ஆதலால் யோகஸூத்ரம் வாசிக்கவே கூடாது, ஸித்திகள் விநோதம் மாத்திரம் தரும் முத்தியைத் தாராவே, ஆதலால் யோகஸூத்ரம் அவைதிகம் என்று குதர்க்கம் பேசி வீண்காலங்கழிப்பர், வாசா வேதாந்தத்தில் புரண்டுகொண்டு பதஞ்சலி பகவான் இந்த விபூதிபாதத்தை ஸாதன பாதமுடிவிலும், மேல்வரும் கைவல்ய பாதத்திற்கு முன்னேயும் வைத்ததை நோக்கினாலே ஸித்திகளே சதமென நம்பி பாகக்காய்க்காக பங்கை விற்ற கதையாக யோகம் போகலாகாது; ஸாதனங்கள் நிலைத்துவிட்டனவா என்று கண்டுகொண்டு திடமான யோகமுடிவான கைவல்யம் பெறவே அவைகளை ஸமாதிக்காக உபயோகப் படுத்தவேண்டும் மனத்தெளிவுடன், என்ற கருத்து விளங்காமல் போய்விடுமா? பிடிவாதக் கண்மூடிகளுக்கு வேண்டுமானால், விளங்காது. மோக்ஷஸோபானத்தில் கீழே நழுவாது நடக்க எண்ணும் ஆவலுடையோருக்கு இது எளிதில் விளங்கிவிடும். இதற்கேற்பவே நான்காவதான கைவல்ய பாதம், ஸித்திகள் பல காரணங்களால் வரலாம் என்றும் அவைகளுள் ஸமாதிமூலமாக அவைகளைப் பெறும் யோகி ஸந்மார்க்கத்தில், தானும் அகப்பட்டுக் கொள்ளாது அவைகளை உபயோகித்து ஸமாதி நழுவாது இவ்வாறு யோக முடிவான கைவல்யம் பெறுவன் என்றும் விஸ்தரித்து, முடிவான கைவல்யத்தின் பெருமையைக் காட்டும். பதஞ்ஜலி பகவான் யோகத்தை விளக்கப் புகுந்தவிடத்து முறையே யோகத்தின் தன்மை உபாயம், அறிகுறி ஸௌகர்யங்கள், முடிவு இவைகளை வாசிப்பவர்களுக்கு ஆவல் பிறக்கக் கூறியிருப்பினும், இவைகளை வாசித்து இவ்வாறு உணர்ந்த பின்னர் புத்திமான் உபாயத்தை முதலில் பிடித்துப் பழகி, அறிகுறிபாடுகளை ஸரியான வழியில் உபயோகப்படுத்திக் கொண்டு ஸமாதி ஸாதித்து முடிவை அடையவேண்டும். ஆகவே உபாயத்தை முக்யமாகக் கொள்ளாது ஸித்திகளில் மயங்கி, ஸமாதியை கூடி விட்டதாக இறுமாந்து மஹானென வீண் பெருமை பேசுபவர் கதி இன்னது என்று கூறவும் வேண்டுமா? யோக ஸ்வப்நம் கூடக் காணமுடியாத கொடிய நிலைகளையே அவர்கள் ஸொந்தமாக்கிக் கொள்வர்.

ஸமாதிபாதம்:—51 ஸூத்ரங்கள்: ஐந்து உட்பிரிவுகளை உடையது. அவையாவன- பொதுவிஷய முகவுரை, ஹடயோகம், ராஜயோகம், லயயோகம், ஸமாதி பேதவிவரம் ஆகிய இவைகளே.

(i) பொதுவிஷய முகவுரை: இதில், முன்வ்யாஸத்தில் கூறியபடி யோகத்தின் தன்மையைக் கூறியபிறகு, யோகமாகியஸமாதியில் அறிபவன் தன்னிலையிலிருப்பன்: மற்றையகாலங்களிலோ மனதிலெழும் விருத்திகள்போலே யாகிவிடுவான். மனதிலெழும் விருத்திகள் ஐந்து விதம்; ஒவ்வொன்றும் குற்றமுடையது, குற்றமே இல்லாதது என இருவகைப்பட்டு நிற்கும். இவைகளுக்கு முறையே ப்ரமாணம், விபர்யயம், விகல்பம், நித்திரை, ஸ்மிருதி என்று பெயர். ப்ரமாணம் என்றால் ப்ரத்யக்ஷம், அனுமானம், சப்தம் (ஆன்றோர் வாக்கு) இவைகளால் ஏற்படும் நேரான உணர்வு. விபர்யயம் என்பது மாறுணர்வு, ஸந்தேஹம் இவைகளே. விகல்பம் என்பதுஸரியான வஸ்துவில்லாமலிருக்கையில் சொல்மாத்திரத்தில் விளங்குவதாயுள்ளது. பெயர்ச்சொல் விஷயத்தில் எழுவாய்வேற்றுமைதவிர மற்றைய எல்லா வேற்றுமை ஸம்

பந்தப்பட்டுள்ள வ்யவஹாரமாகிய உலகவிஷய மனோநிலை எல்லாம் இதனுள் அடங்கும். நித்திரை, இன்மைக்குக் காரணமான தமஸைப் பற்றி எழும் சூந்யவிருத்தி. ஸ்மிருதி என்பது முன் எழுந்த விருத்தி, ஒருவித ஏற்றத்தாழ்வுமின்றி மறுபடி கிளப்புவதுதான். இவை முன்னெடுத்து விளக்கப்பட்ட மனதின் ஐந்து நிலைகளில் ஒன்றாவது பலவாவது எல்லாமாவது நிகழலாம். கடைசி பூமியாகிய நிருத்தத்தில் இவையெல்லாம் அடங்கிக்கொண்டே வரும்: என்றுள்ளது. (1-ஸூ 1-11)

(ii) ஹடயோகம்:—இந்த விருத்திகளை அடக்கி ஒரு வழிப்படுத்துவதும் மேல் அந்த ஒரு விருத்தியும் ஒடுக்குப்படிச்செய்வதுமே யோகமெனப்படும். இது அப்யாஸ வைராக்கியங்களால் கைகூடும். அப்யாஸம் ஒரே விருத்தியில் நிலைத்து அங்கு மற்றவைகள் குறுக்கிடாது தடுக்கும் பழக்கமே. நெடுநாள் இடையறாது இதில் பற்றுடன் முயன்றால் இது திடப்படும். கண்டது ச்ருதி மூலமாகக் கேட்டது ஆகிய எல்லாவற்றிலும் மனம் தானாகப் பாயாது நின்றுவிடும் ஆசையின்மையே (வசீகாரஸம்ஞா) வைராக்யம். இந்த வைராக்யத்திற்கு பொதுமுயற்சிநிலை, (யதமானஸம்ஞா) சிறப்பு முயற்சிநிலை,(வ்யதிரேகஸம்ஞா) மன அடக்க நிலை(ஏகேந்திரியகஸம்ஞா)மனஓய்வுநிலை (வசீகார ஸம்ஞா)என்ற நான்கு நிலைகள் உண்டு. இவைகளில் முறையே மனம் பல இந்திரிய வழி பட்டுச்சிதறாது அடக்க முயல்வதும், எல்லாம் அடங்கி வருகையில் ஓர் இந்திரிய வழியாக வெளிப்பட்டு மற்றைய இந்திரிய அடக்கத்தைக் கலக்காதிருக்கும்படி முயல்வதும், இந்திரிய வழிச் செல்லாமனும், புத்தியின் ஆதாரவிழந்த ஸ்வப்நாதி நிலைகளிலும் தன் உட்பதிவுச் சிறப்பால் விஷயானுபவத்தில் சிதறாதிருக்க முயல்வதும், எப்பொழுது: எந்த இந்திரிய வழியும் மனதை விஷயங்கள் இழுக்கத்திறனற்றும் போய்விடும்படி நிலைப்பதற்கு முயல்வதுமே, காணப்படும். இதைவிட ஐந்தாவதான பர வைராக்யம் ஒன்றுளது. அது தன்ஸ்வரூப உணர்வின் சிறப்பால் மனம் தான் அடையவேண்டிய முடிவைக்கூட விரும்பிச் சிந்தியாது ஓய்ந்து வரும்நிலை. இவ்விரண்டாகிய அப்யாஸவிஷயபலம் ஓய்வு அடைந்த வைராக்யம் இவைகளில் முதலில் கைகூடுவது ஏகாக்ரம் என்ற நான்காவது மனோபூமி, முதலாவது யோகநிலை: இதே ஸம்ப்ரஞ்ஞாத ஸமாதி, ஸபீஜ ஸமாதி, ஸாலம்பஸமாதி. இது பொதுவாக இரண்டு விதமாயுள்ளது. அவையாவன: ஸவிகல்பம் நிர்விகல்பம் என்பவை: சிறப்பாகப் பார்க்குமிடத்து, விதர்க்கம் (விசேஷ ஆராய்ச்சி), விசாரம் (விசேஷப் பாவல்) ஆனந்தம்(அமைதி ஸுகம்) அஸ்மிதை (தனது தன்னந் தனிநிலை)என நான்குவிதமாக இருக்கும். இவைகளுள் முதல்இரண்டுபாகத்திலும் ஒவ்வொன்றில் ஸவிகல்பம் நிர்விகல்பம் என்ற இருபிரிவுண்டு; பின்னிரண்டும் கேவலம் நிர்விகல்ப ஏகாக்ரமே. அப்யாஸம்முதல் அஸ்மிதை ஈறாகவுள்ள ஆறு நிலைகளிலும் பழகுவதற்கு, மேல்வரும் நிருத்தம் என்ற நிஜ யோகத்தை நோக்க யோகஸேவை என்று பெயர். ஏகாக்ர அஸ்மிதா ஸமாதியில் எல்லா விருத்தியும் ஓய்ந்து மிஞ்சும் ஒருவிருத்தியும் விஷயமாத்திரமாக தன்னிலையும் உணர்வும் நழுவாமல் நழுவி நிற்கும் தன்மையை அடைவன் அப்யாஸி. இந்த நிலையில் உள்ள மங்கல் உணர்வும் உணர்பவன் தன்மையும் மனதிற்கு ஒருவேலைதானே. இதையும் மனதில்கருதாது நாம் தொழிலற்று நின்றுவிடலாம் என்ற பர வைராக்யமாகிய உண்மைஓய்வுக் காரணமான உணர்வின் பழக்கமாத்திரமாக எல்லாம்அடங்கி நின்றுவிடுவதே நிருத்தம். இதுதான் யோகம் என்பது. இந்த நிருத்தம் இருவகை. இயற்

கை நிருத்தம் என்றும், செயற்கை நிருத்தம் என்றும். இவைகளில் தேவதைகள் முதலியவர்களுக்கு பிறவியிலேயே முன்முயற்சிவழியால் அதிகாரத்திற்கு ஸாதகமாயும், உள்ளனுபவத்திற்கு விரோதமில்லாததாயும் உள்ள நிருத்தம் கைகூடியிருக்கும். இதனால் அவர்கள் வெகு கல்பங்கள்கூட தேஹமற்று தன்மாத்திரைகளில் ஒன்றுபடுவதான விதேஹ நிலையையும், ஆதிகாரணப் பிரகிருதியில் ஒன்றுபடுவதான பிரகிருதிலய நிலையையும் அடைந்து நிருத்தத்தில் இருந்து திடப்பட்டு இடையிடையே தமது பதவித்தொழிலையும் ஸரிவரப் பார்த்து முடிவில் முக்தியையே பெறுவர். இரண்டாவதான செயற்கை நிருத்தம் சிரத்தை, (சாஸ்திரவழிப்படி ஸரிவர நடக்கும் ஆற்றல்) வீர்யம் (மனதை பாய்ந்தோடாது ஒன்றில் நிறுத்தும் பிடிவாதம்) ஸ்மிருதி (அதிலிருந்து கருத வேண்டியதை மறவாது நினைத்திருப்பது) ஸமாதி (ஏகாக்ரம்) ப்ரஞ்ஞை (வைராக்ய உணர்வு,) இவைகளால் ஸாதாரணர்களிடம் பிறந்து சிலகாலமான பின்னர் கைகூடுவது. இந்த செயற்கை நிருத்தம், திடவைராக்கியமும் சிறந்த பழக்கமும் உடையவர்களுக்கு உண்டாகும். இந்தயோகம், அடிமுதல் நிருத்தம் முடிய ஸாதனங்களில் ஏற்படும் குருஸஹாயத்துடன்கூடிய தன் முயற்சியால் தன்னிலையான ஜீவன் உண்மைநிலை விளக்கம் வரையில் கொண்டுவிடுவது. ஆதலால் இதற்கு ஜீவப்ரணிதானம், காஷ்டதபஸ் என்ற வேறு பெயர்களும் உண்டு. மேல் குருகருணையால் உண்மைவஸ்து விளக்கம் ஏற்பட்டு முக்தி கைகூடவேண்டும். (1-ஸூ 12-22)

(iii) ராஜயோகம்:—வேதசாஸ்திரங்கள் ஈசஆஞ்ஞை அவைகளின்படி நடப்பது நமது கடன் என்று எண்ணி மேல் ஈசனைக் கவனியாது ஸாதாரண மூட ஆஸ்திகபுத்தியுடன் அவன் காட்டியுள்ள வழிப்படி தன் முயற்சியால் நடக்கக்கூடியதும் தேஹவலிவு ஸௌகரியம் முதலியவைகள் உள்ளவருக்கு இசைந்ததும் கடுமையான அப்யாஸமுமாகிய ஹடயோகம் ஸாதாரணர்களால் எளிதில் பின்பற்றக் கூடியதல்ல: புத்தி நுட்பத்துடன் ஈசன் முதலிய சாஸ்திரீய விஷயங்களை ஆராய்ந்துணர்ந்து மனதை அடக்கக்கூடியவருக்கு அவசியமுமல்ல. இப்படி ஸாதாரண வலிவு, ஹடயோக அங்கங்களை எல்லாம் பின் பற்றமுடியாத தேஹபலக்குறைவு, வ்யாதி, பொதுநிலை, இவைகளை உடைய ஸத்துக்களுக்கு இந்த ராஜயோகம் ஏகாக்ர நிருத்தங்களுக்குக் கொண்டு சேர்க்க ஏற்பட்டது. கிலேசம் (மாறுணர்வு, குழப்பம், விருப்பு, வெறுப்பு, காரணமில்லா பயம் ஆகிய துன்பங்கள்) கர்மா (ஸஞ்சிதமாகச் சேர்ந்துள்ள பூர்வகர்மப் பதிவுகள்) விபாகம் (பலன் கொடுக்கத் தொடங்கியுள்ள கர்மப்பதிவுகள்) ஆசயம் (பூர்வகர்ம அப்யாஸம், கர்மபலனுபவ அப்யாஸம் இவைகளால் ஏற்பட்டு மேல்தொழில் எழத்தூண்டும் பதிவுகள்) இவைகளுடன் எப்பொழுதுமே சேர்ந்திராத நித்யமுக்த ஸ்வதந்திரரான தனிஸாக்ஷி அறிவுப்பொருளே ஈசன். இவனிடம் ஒப்புயர்வில்லா பேரறிவாதியான அனந்த கல்யாண குணங்கள் குடிகொண்டுள்ளன. இவனே குருக்களுக்கெல்லாம் ஆதிகுரு. இவன் பெயர் பிரணவம்; இதை ஜெபிப்பதாவது, இதன் அர்த்தத்தை உணர்ந்து த்யானிப்பதாவது தான் இவன் வழிபாடு. இதனால் தடைகள் எல்லாம் நீங்கும்: பரம முடிவும் கைகூடும். அவன் ஒழுங்குகளையும் ஈசனையும் நன்றாக விசாரித்துணர்ந்து அவனிடம் ஈடுபட்டு தன்னை மறந்திருக்கப்பழகி, இது ஒழிந்த மற்றைய வேளைகளில் எல்லாம் ஹடயோகத்திற்கு அங்கமாகக்கூறப்பட்டதும் எல்லோருக்கும் பொது

வானதும் தன்னால் கூடியதுமான ஈசாஞ்ஞைப்படி தன்னால் கூடியவரை அனுஷ்டித்து, அப்படி அனுஷ்டிக்குங்காலும் அவைகளை ஈசன் வழிபாடெனக்கருதி ஈசன் ஞாபகம் மாறாதிருக்கும்படிப் பழகிவந்தால் நானே ஈசன் என்ற தாரையான எண்ணம் நிலைப்பதாகிய நிர்விகல்ப ஏகாக்ரம் நிலைத்து அந்த ஈசன் கருணை விசேஷத்தால் நிருத்தம் போகும் திறனும் ஏற்பட்டுவிடும் அவ்விடத்தில், அதிகமாகத் தன் முயற்சியில்லாமலே இதற்கு திட்ப புத்தியும், சிரத்தைக் குறைவின்மையும் அவசியம் வேண்டும். ஆகவே ராஜயோகி சில யோகஸாதன விஷயங்களில் ஹடயோகி போலவே காணப்படுவன். இதை ஸாதன பாகத்தில் விஸ்தரிப்போம். இந்த ராஜ யோகத்திற்கு ஈச்வர ப்ரநிதானம், ஞானதபஸ் என்ற பெயர்களும் உண்டு. (I-ஸூ 23-29)

(iv) லயயோகம்:—நல்ல ஸாதனங்கள் நிறையப்பெற்று யோகத்திலிறங்குபவனுக்கு ஸமாதி நிலைக்காமல் செய்யும் தடைகள் ஒன்பது. அவையாவன:—நோய், நொய்மை, ஐயம், மறதி, சோம்பல், விடாமை, மாறுணர்வு, நிலையை அடையாமை, நிலையில்லாமை, என்பவைகளே. இவை ஒவ்வொன்றும் துயரம், மன அழிவு, உடல் நடுக்கம், மூச்சுக் குழப்பம் ஆகிய ஐந்துகளில் எதை முன்னிட்டு வந்தாலும் வரலாம். ஆக 45 விதத் தடைகள் வரலாம். இவைகள் ஹடயோகியை பலமாயும் ராஜயோகியை ஸாதாரணமாயும் வந்து தாக்கும். எல்லாம் ஹடயோகிக்கு வரக்கூடியதாயினும், சிலதான் ராஜயோகிக்கு வரும். இவைகளை நீக்கி மனது யோகவழியில் அடங்கிவிடப் பொதுவான லய உபாயம் பின் வருபவைகளில் ஏதாவது ஒரே தத்துவத்தில் மனதை நிறுத்தி ஸமாதியை அணுகவேண்டும் என்பதே. இருவருக்கும் மனச்சஞ்சலம் நீங்கி ஒழிவுவா புண்யவானென ஸுகியிடம் உறவு எண்ணமும், புண்ய துக்கியிடம் உதீக்க எண்ணமும், புண்யவான் ஸுகதுக்கமின்றி ஸாதாரணமாக இருப்பதைக் கண்டதும் உவப்பும், பாபி எப்படி இருப்பினும் கவனியாமையுமே தகுந்த ஸாதனம். அல்லது ஆசைக்கிடங்கொடா விஷயம், மஹான்கள் இவர்களிடம், மனதைச் செலுத்திப் பார்க்கலாம் (புராணப் பெருமை இதில் தான்) அல்லது நல்லது எனக் கருதப்படும் இஷ்டதேவதா மூர்த்தங்களிடமாவது மனதைப் போகவிட்டு ஸமாதியை அணுகலாம். ஹடயோகிக்குச் சிறப்பாக மந்திர அர்த்த த்யானத்துடன்கூடிய ப்ராணாயாமம், அல்லது தேஹத்துள் காணப்படும் அத்புதவிஷயானுபவங்களில் மனதைச்செலுத்தல் இவை உபயோகப்படலாம். ராஜயோகிக்கு துயரற்ற சாந்தஸத்வமாக மனதைக்கருதுவது, கனவு உறக்கம் இவைகளில் மாறாதிருக்கும் உணர்வைக் கருதுவது, இவை வெகு உதவியாக இருக்கும். இப்படி மனோலயப்படுத்தி ஸமாதி பழகிவந்தால் அதன் முடிவான நிருத்தம் கைகூடாவிடினும் இந்த மனதை எந்த வஸ்துவில்பாயவிட்டாலும், அது மிகச்சிறிதாயிருந்தாலும் ஸரி, மிகப் பெரிதாகவிருந்தாலும் ஸரி, அதன் உண்மையை உள்ளபடி உணரும் தன்மை இதற்கு வந்துவிடும். இப்படிப்பட்ட தன்மை வருவதால் மனதின் ராஜஸ தாமஸமான மயக்கம் தொழிற்பாடு இவை நீங்கி அது தன்னிலையை அடைந்து, முறையே அறிபடு பொருள், அறிவுக்கருவி, அறிபவன் இவைகளுடன் சேர்ந்து இவை உருவமாகி வந்து அடங்கி, ஒழுங்காக ஏகாக்ரத்திற்கு தகுந்ததாகிக்கொண்டேவரும்.

(I-ஸூ—30—41)

(v) ஸமாதி பேதவிவரம்:—விதர்க்க ஏகாக்ரம் இருவிதம். ஸவிதர்க்கம், ஒலி (கருவி) பொருள் (வெளி) உணர்வுக் (உள்) கலப்புடன்

ஏற்படுவது, நிர்விதர்க்கம் நினைப்பற்று, தன்னிலைபோய் பொருள் மாத்திரமாக விளக்க மேற்பட நிலைப்பது. விதர்க்கம் ஸ்தூலவிஷயமாக ஏற்படுவதுபோல ஸூக்ஷ்மமான ப்ரகிருதிவரையிலுள்ள விஷயங்களில் ஏற்படும் ஸமாதிக்கு முறையே ஸவிசாரம், நிர்விசாரம் என்று பெயர். இவைகளின் முடிவில் ஏற்படும் கேவல நிர்விகல்ப த்யானப் பொருள் மாத்திரமான ப்ரகிருதி, ஈசன் விஷயமாக ஏற்படுபவை ஆனந்த அஸ்மிதை ஸமாதிகளே. இவை எல்லாம் ஸபீஜஸமாதி. நிர்விசாரத்தில் தேர்ந்து மேல் நோக்குபவனுக்கே மனத்தெளிவு, ஒரேகால உண்மை நேர்உணர்வு, ஏற்படும். இது கேள்வியாதியால் ஏற்படுவதுபோன்ற தனித்தனி வேற்றுணர்வும், யுக்தியால் உணர்வது போன்ற தொடர்ச்சி வேற்றுணர்வுமாக இராது: பெரிய உப்பரிகைமேல் ஏறிப்பார்க்குங்கால் ஒரே பார்வையில் எல்லாம் விளங்குவது போன்ற அகண்ட உணர்வாக இருக்கும் இந்த உண்மை நிலை உணர்வு. இந்த விசித்ர உணர்வு மற்றைய கண்டஉணர்வுப்பதிவுகளை தரித்து சுத்த மனதில் நிற்க இடங்கொடாது. இந்த உண்மை உணர்வின் பலக்குறைவான பதிவும் பழக்கத்தால் சவுஞ்சுடும் தடிபோல கழன்று விடின் யோகமுடிவான நிருத்தம் கைகூடிவிடும். இதனால் ஏற்படும் நிலையை, மேல் கைவல்ய பாதத்திலும், இதில் தடையின்றி பழகுவதற்கு உதவியாக இருக்கும் ஸித்திகளை விபூதி பாதத்திலும், இப்படி எல்லாம்செய்து நற்கதியடைய மூலகாரணமாக உள்ள அப்யாஸங்களை ஸாதன பாதத்திலும் பதஞ்ஜலி பகவான் விளக்கி காட்டுவதை மேல் எடுத்து விவரிப்போம்.

(1-ஸூ 41-51)

போர் முனை மோட்டார் வண்டிகள்.—இப்பொழுது நடந்துகொண்டிருக்கும் யுத்தத்தில் உபயோகப்படுத்தப்பட்டுவரும் மோட்டார் வண்டிகளின் தொகை பின்வருமாறு:—

		மோட்டார் வண்டிகள்.
ஜெர்மனி	...	60,000.
ப்ரான்ஸ்	...	70.000. *
ப்ரிட்டன்	...	20,000.

* இத்தொகையில் பாரிஸ் நகரிலிருந்து மாத்திரம் 11,000 மோட்டார்வண்டிகள் வந்திருக்கின்றனவாம்.

ஆத்திச்சூடி விளக்கம்

MORAL SAYINGS EXPLAINED

49. சூது விரும்பேல்

சூதை எப்பொழுதும் ஆவலுடன் பின்பற்றலாகாது என்பது இதன் பொருள். இதன் காரணத்தை, கொன்றை வேந்தனில் 'சூதும் வாதும் வேதனை செய்யும்' என்று காட்டப்பட்டுள்ளது. சூது என்ற பதத்திற்கு சூதாட்டம் என்றும், போலித் தோற்றம் அல்லது மோசடித் தோற்றம் என்ற பொருளும் உண்டு. இதற்கேற்ப, இச்சூத்திரப் பொருள் பின்வருமாறு விஸ்தரிக்கப்படலாம்.

(1) சூதாட்டத்தை விரும்பாதே :—சூதாட்ட விஷயம் ஒழுங்கின்றி ஆபத்து ஸம்பத்துக்கு திடீரென்று காரணமாவதால் கௌரவக்குறைவான வேலை. சோம்பேரிகளுக்குத் தகுந்த விளையாட்டு இது. புத்தியை விசாலப்பட வொட்டாது ஒருவித ஆவேசத்திற்கு உட்படுத்தி, வீண் மனோராஜ்யங்களுக்கு இரையாக்கி விடுகிறது இந்த ஆட்டம். வீண் பொழுதுபோக்காகவேதான் முடியும் இது. இந்தப் பொழுதுபோக்கு பலவித பாபங்களான பொய், திருட்டு, புரட்டு, கொலை, குடி முதலியவைகளுக்குக் காரணமாகிவிடும். இதுபற்றியே 'சூது விரும்பேல்' என்றாள் ஔவை. இதற்கேற்பவே தத்காலத்திய ராஜாங்கத்தார்களும் இதை கொடுங்குற்றமாகக்கொண்டு தண்டித்தும் வருகின்றனர். இந்த ஆட்டத்தில் முனைந்து பழகிவந்தால் ஒருவன் ஜனஸமூக ஸுகவாழ்க்கைக்குப் பகைவனாகிவிடுவன் என்பதே இவர்கள் கருத்துப்போலும். இப்படி இருப்பினும் கனதனவான்கள் வேலைக்கொடுமைகளுக்கு இடையில் மனம் ஒருவாறு தளர்ந்து ஸுகித்திருக்க இந்தச்சூதின் கொடுமை குறைந்துள்ள பந்தயம் வைத்தாடும் சீட்டு முதலியவைகளைக் கைக்கொள்ளுகின்றனர். இதையும் விளையாட்டாகக் கருதாது வினையாகக்கருதி ஈடுபட்டுவிட்டால், இது சூதனாக்கிவிடும் எவனையும். இதைக்கூட விரும்பலாகாது. இந்த விளையாட்டில் முதலில் ஜயம்வந்து மனோவேகம் அதிகரிக்கவொழுங்கின்மையால் தோல்வி பின்னர் அடுத்தடுத்துவருகையில், மனம் அழிந்து சண்டை வசவு முதலிய இழி தொழிலுக்கு இது காரணமா

கும். இதற்கு உதாரணமாக நளனையும், தர்மபுத்திரரையும் எடுத்துக் கூறுவது வழக்கம். இவர்கள் சரித்திரம், ஒருவாறு சூதில் மனோவேகத்துடன் முனைந்ததால் பெருங்கேடுவரும் என்பதற்கு உதாரணமாயினும், நளனும் தர்மபுத்திரரும் கெட்டவழியில் முயன்ற பாபிகள் என்று இக்காலத்தில் எண்ணுவதுபோலக் கருத இடங்கொடுக்கவேகூடாது. நளன் தர்மபுத்திரர் இருவரும் ஸாதாரண பாபமனமுடைய சூதர்களல்லர். க்ஷத்ரியர்களுக்கு சூதாட்டம் பாபமும் புண்யமும் அல்லாது, விலக்கப்பட்டும், ஸமாதானகாலங்களில் அழைக்கப்படுங்கால் விலக்கக்கூடாததுமான பொதுகர்மம். இது ஸுகத்திலும் முடிவுபெறலாம்; துக்கத்திலும் முடிவுபெறலாம். லோகாந்தரத்திலும் ஜன்மாந்தரத்திலும் இதற்கு தனிகர்மபலனில்லை. அதே ஜன்மத்தில்தான் இது பலித்துவிடும். ஆகவே இந்த மஹாத்மாக்கள் இந்த தர்மப்படிச் சூதாடியவர்கள். மேலும் இவர்கள் விஷயத்தில் வேறு ஒருசிறப்பும் உண்டு. நளன் கலியால் தூண்டப்பட்டு புத்தி மயங்கி சூதில் வெறிகொண்டான்; ஆதலால் அவன் மாயச்சூதில் முனைந்த பாபியேயல்ல. தர்மபுத்திரர் விஷயம் சற்று மாறுபாடுடையது. ராஜஸூயயாகத்தில் சிசுபாலவத மானதும், நாரதர் தர்மபுத்திரரை நோக்கி 'இந்தயாகம் இப்படித் தடைபட்டு முடிவடையக் கூடாது. இதனால் பேராபத்துக்கள் விளையும். இந்த ஸந்தர்ப்பத்தால் உன்னைக் காரணமாகக் கொண்டு, க்ஷத்ரியர்கள் எல்லாரும் மாளப்போகின்றனர்; என்ன தடுத்தாலும் நிற்காது. வீண் கவலைப்பட்டுப் பயனில்லை' என்று எச்சரிக்கை செய்தார். புத்திமானான தர்மபுத்திரர் மிக மனம் நொந்து யோசிக்கையில் "நானா இந்தக் கொடுமைக்கு ஆளாகவேண்டும்! என்ன செய்வது! இந்த ராஜ்யம் எல்லாம் நியாயப்படி என்னைச் சேர்ந்தது. அதில் பாதி துராத்மாவான துர்யோதனன் கைப்பற்றிவிட்டான். அதையும் நாம் கவர்ந்துகொண்டால் ஜனங்களுக்கு நன்மைதான். ஒருவேளை அவன் நமது பாகத்தையும் கவர எண்ணினால் பெரும் போருண்டாகி நாரதர் வாக்கியம் பலித்துவிட இடம் ஏற்படும். ஆகவே எப்படியாவது சண்டையே இல்லாது துர்யோதனன் பங்கையும் நாம் கைப்பற்றி துர்யோதனனை நம்முள் அடக்கிவிட்டால் பலரைக் கொல்லும் கொடுமையைத் தடுத்துவிடலாம். இதற்குத் தகுந்த வழியைப்பார்க்கவேண்டும், முன் ஜாக்ரதையுடன்." என்று தோற்றியது. இப்படி வருந்திக் கொண்டிருக்கையில் விதுரர் பாண்டவர்களை மாயச்சூதிற்கு அழைக்கவர, இதையே சண்டையைத் தடுத்து ராஜ்யம் கைவசப்படுத்தும் உபாயமாகக்கொண்டு தர்மபுத்திரர் உத்ஸாஹத்துடன் புறப்பட்டார். இந்த ரஹஸ்ய சுத்தவாஸனை சூதாட்டத்திற்கு தர்மபுத்திரரை இழுத்தது என்றுணராது, கௌரவவிரோத ஆவேசங்கொண்ட பீமனும், திரௌபதியும் காட்டில் அவரை வாட்ட, அவர் கொடுத்த பதிலின் நுட்பமும், அவர் வெறும்கொழுத்த சூதாடியல்லர், சகுனிபோன்ற கொடியமாயச்சூதர் அல்லர் என்பதும் இதனால்தான் நன்குவிளங்கும். இந்த ரஹஸ்யத்தை நன்றாகக் கவனித்தால்தான் தர்மபுத்திரர் ஆயுள்முழுவதும் அனுபவித்துத் திண்டரிய துக்கக்கடலின் தகுந்தஆதாரம் இன்னது என்பது நன்றாகத்தெரியவரும். ஆதலால் நளன் தர்மபுத்திரர் இவர்களை ஸாதாரண சோம்பேரிச் சூதாடி என்று கருதாது, அவர்கள் தர்மாத்மா என்பதை உணர்ந்து, அவர்களையும் சூதாட்டம் படுத்தியபாட்டைக் கவனித்து சூதை விரும்பாது ஒதுங்க வேண்டும் என்பதை கைக்கொள்ளவேண்டும். எல்லோருக்கும் சூதாட்டம் வீண் மனச்சஞ்சல காரணம்; க்ஷத்ரியர் ஒழிந்த மற்றையவர்களுக்கு சூதாட்டம் பாபமே: இதுபற்றியும், சூதாட்டம் சேற்றில் நட்டகம்பம், மதிற்பூனை, எப்படி சாய்ந்தாலும் சாயும், பாய்ந்தாலும் பாயும்: இதைவிரும்பி நம்பித்தொடங்குவது மண்குதிரையை நம்பி ஆற்றிலிறங்குவதற்கு நிகர் என்று பயந்து, இதை விரும்பாது ஒதுங்கவேண்டும்என்பது இந்த ஸூத்திரத்தின் கருத்து. நளன் தர்மபுத்திரர் இவர்களை மிகுந்த ஜாக்ரதையாக உதாரணமாகக் கொள்ளவேண்டும்.

(2) போலித்தோற்றங்களைக் கண்டு மயங்கேல்: வெளுத்ததெல்லாம் பாலல்ல கருத்ததெல்லாம் தண்ணீரல்ல என்பது பழமொழி. உலகில் சிறந்தவை போன்ற (பகட்டான) தோற்றத்தைக்கண்டு புரட்டெனமதியாது கண்மூடித்தனமாக ஈடுபடுவது ஸாதாரணர்கள் இயற்கை. இவ்வாறிருக்கும் சூதானவைகளைவிரும்பி அணுகாதிருக்கவேண்டும்என்பது இந்தஸூத்ரத்தின் கருத்து. நாகரிகம், வியாபாரப்போட்டி என்ற பேய்கள் தலைவிரித்தாடும் இக்காலத்தில்

மனிதர்களிடமுள்ள சூதில்மயங்குந் தன்மை அதிகமாகிவிட்டது. உபயோக ஸாமான்கள் சரக்குகள் எல்லாம் நல்லதுபோன்ற வெளித்தோற்றத்துடன் ஒழுங்காக வெளிவருவதால் மேலெழுந்தவாரியாக மயங்காது ஆழ்ந்துவிசாரித்தே அவைகளை கைக்கொள்ள வேண்டியது. இப்படி இல்லாவிடில் பயனற்றவைகளைத் தேடி ஓடித்திரிந்து பட்டபாடுதான் மிஞ்சிநிற்கும். இப்பொருள் இதோடு நில்லாது போலித் தோற்றங்களாகிய நாடகங்கள், விகடங்கள், இன்னிசைக் கருவிப் பாட்டுகள் முதலிய நாகரிக நேரம் போக்குகள் இவைகளில் ஈடுபட்டு வீண்காலங் கழியா தொழிக என்றும் வற்புறுத்தும். இதுபற்றியே புருஷர்கள் ஸ்திரீவேஷம் போடுவதைப் பார்க்கலாகாது: மனதைக் கலக்கும் காவ்ய நவீன கதைகளை கைக்கொள்ளவேலாகாது என்று கூறுவர்நம்மவர். விஷப்ப்போலிகளில் உழன்று களிகூறுவதாகிய அல்ப ஸந்தோஷத்திற்கு ஆசைப்படக்கூடாது என்பது இந்த ஸூத்திரத்தின் உள்கருத்து.

மேலும் போலிநடத்தையும் சூதாதலின் இந்த ஸூத்திரத்தில் பாசாங்குபண்ணுவதில்விருப்பமுடையவனாக இராதே என்றும் பொருள் கூறலாம். மனதில் எதுவோ, அதுவே வாக்கிலும், அதுவே நடத்தையிலும் அமையப்பெற்றவரே ஸாதுக்கள்; மனத்தில் ஒன்று வாக்கில் வேறொன்று நடத்தையில் மற்றொன்று ஆக மூவ்வகைப்பட்டிருக்கும் சூதே மூர்க்கர் இலக்கணம். இப்படி இருக்கும் சூது, மிகுந்த வேதனைசெய்யும். தற்காலத்திய நாகரிகம் இந்தச் சூதை அதிகப்படுத்துகிறது. ஸமூக வாழ்க்கை என்ற பெரிய மனோராஜ்யத்தைக் கிளப்பிவிட்டு, மனதிலுள்ளதை நேர்மையாக வெளியிடமுடியாத வ்யவஹாரங்களைவிருத்திசெய்து உண்மைபோல சிலபொய்களைத் தங்கு தடையின்றி உபயோகிக்கும் கொடியநிலைகளை ஏற்படுத்திவிட்டனர் இக்காலத்து மஹான்கள். இப்படிப்பட்ட சூதை நாள்தோறும் விடாது உபயோகிக்காமல் இருக்க இயலாத கனவான்கள் பெருத்துக்கொண்டேவருகின்றனர். தங்கள் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட தர்மங்களில் வரம்பு மீறிநடந்து உலக ஸுகங்களில் மூழ்குவதும், தம் தர்மத்தையே அநேக ஸந்தர்ப்பங்களில் விட்டுவிடுவதுமே இந்த ஸாதாரணச் சூதிற்கு முக்யகாரணம். நமது சாஸ்திரங்களைப் பின்பற்றி நடந்து வந்தால் நம்மவர்கள் இப்பொய்களான சூதுகளை விரும்பாமல் வாழலாம்: இல்லாவிடில் இச்சிறு சூதை விரும்புவது வாவாப் பெரும் சூதுகளைப் பற்றச்செய்து நம்மைக் கெடுத்தேவிடும்.

(3) விஷயங்களை விரும்பாதே :—வெளிவிஷயங்களே பெரும் சூது; ஸுகம் தருவனவாகத் தோற்றி மனதை இந்திரியவழி இழுத்து அவைகளில் உழலும்படி செய்து திண்டாடவைக்கின்றன. விஷயங்கள் மனதை முதலில் ஆசையால் கலக்கச்செய்து வருத்தும். இது அதிகப்படப்படத்தான் மேல் ஸுகம் அதிகமாக விளங்கும். கோரியது கைகூடாவிடிலோ பெருந்துக்கம் என்று கூறுமலே விளங்கும். விஷயம் கைகூடி விட்டால் நமது உணர்வு முழுதும் மயக்கம் ஏற்பட்டுவிடும். அப்பொழுது உணர்வு தலைதூக்கினால் இந்த ஸுகம் மாறுதிருக்க வேண்டுமே என்ற மனக்கலக்கமிருக்கும். இப்படி இருக்கையில் ஸுகம் மாறிவிட்டால் போய்விட்டதே என்ற துக்கம் உண்டாகும். துக்கம் மேன்மேல் வந்துவிட்டால் முன் ஸுக உணர்வு அந்ததுக்கத்தை அதிகப்படுத்தும். ஆகவே விஷய உழற்சி துக்கமே. இப்படியிருக்க அது ஸுகம்போலத் தோற்றி நமது மனதை வெளியில் இந்திரியவழியே இழுத்து நம்மைக் கழுதைகளாக்கிவிடும். விஷயமே ஒரு பெரிய விஷம் ஒரு ஜந்மத்தை வீணாக்கும்; விஷயமோ பல ஜன்மங்களை வீணாக்கும். ஆதலால் விஷயமே பெரிய விஷம் சூது அதில் பழகாமலே இருக்கவும் முடியாது. அது சூதாக ஸுகம் போலக் காணப்படுகையில் மயங்காது ஜாக்ரதையாக விருக்கவேண்டும். துக்கத்தை மனத்தெளிவுடன் ஸஹித்து விடலாம் பழக்கபலத்தால். ஸுகத்தைக் கண்டு மயங்காது பொறுத்தலரிது. ஆதலால் விஷயச் சூதை விரும்பேல் என்று ஔவையார் இந்த ஸூத்திரத்தில் முமுக்ஷுவை எச்சரிக்கிறாள்.

ஓர் உதாரமான நன்கொடை.—திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த ஸ்ரீவைகுண்டத்தில், மிஸ்டர் சுப்பிரமணியப் பிள்ளை என்பவர், தமக்கு அடிக்கடி நேரும் கொடிய வியாதியை முன்னிட்டு, ரூ. 70,000 பெறுமானமுள்ள தன் ஆஸ்தி பூராவையும் ஷ்டியூர் காரனேஷன் ஹைஸ்கூலின் அபிவிருத்திக்காக அளித்திருப்பது, அவருக்குக் கல்வி விஷயத்திலிருக்கும் அபிமானத்தை நன்கு வெளிப்படுத்துகிறது.

எலிமெண்டரி

போதன முறைக் குறிப்புகள்

ELEMENTARY EDUCATIONAL NOTES

"கோட்டும் கோடேக்கு"

அல்லது

சும்மா இருக்கிறயா சுரூபத்தைக் காட்டட்டுமோ?

தேள்

சுந்தரம் என்பவன் ஒரு சிறிய பிள்ளை. ஆறு ஏழு வயதுள்ளவன். அவன் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்தான். வழக்கப்படி ஒருநாள் இடைநேரம் இரண்டாம் வேளை (Tiffin) சாப்பிட வீட்டிற்கு வந்தான். அன்று வெயில் வெகு உக்கிரமாகவிருந்தது. அவன் வீட்டிற்கும் பள்ளிக்கூடத்திற்கும் சுமார் அரைமைல் தூரமிருக்கும். மேலே வியர்வை பெருகிக் கொண்டிருந்தது. வெயிலில் வந்ததால் முகம் செக்கச் செவேலென்றிருந்தது. தண்ணீர் தாகமும் அதிகமாகயிருக்குமல்லவா? ஐயோ! பாவம். ஏழை ஆனதால் காலிற்குச் செருப்புமில்லை. தலைக்குக் குடையுமில்லை. கஷ்டப்பட்டு பட படைக்கிற வெயிலில் வீட்டிற்குவந்து, இலையில்லாததால் தாயார் கையில் மோருஞ்சாதம் போட்டதைச் சாப்பிட்ட பிறகுகூட, தாகம் தணியவில்லை. குளிர்ந்த சாதேர்த்தமும் சாப்பிட்டான். 'அம்மா! ஏதாவது தின்பண்டம் கொடு' என்று கேட்டான்.

இவன் அம்மாவுக்கு, இவனிடம் வெகு அன்புண்டல்லவா? இப்படித்தானே, எல்லாருக்குமிருக்கும் இவன் தாயார், "அப்பா! சுந்தரம், அதோ தாழ்வாரத்துக்குள்ளே பானையில் அடுத்தாத்து அம்மாமி இலக்ஷ்மி கொடுத்த சிறிது முறுக்குகள் வைத்திருக்கிறேன். அப்பானையின்மே லிருக்கிறவைகளை ஜாக்கிரதையாய்க் கீழே இறக்கிவைத்து பானையிலிருந்து ஒரு முறுக்கு எடுத்துக்கொள் இரண்டு மூன்று எடுத்துக்கொள்ளாதே. உன் உடம்புக்கு ஆகாது. சாயந்திரம் பள்ளிக்கூடம் விட்டுவந்தபோது ஒரு முறுக்குக் கொடுக்கிறேன். சட்டைப் பையிலாவது வேஷ்டியிலாவது வைத்துக்கொள்ளாதே. எண்ணெயாய்ப் போய்விடும். பள்ளிக்கூடத்துக்கு நாழி ஆய்விட்டது. சீக்கிரம் போ" என்று சொன்னாள்.

சுந்தரம், தாய் சொன்னபடிக்கு உள்ளே சென்றான். அந்த அறை வெகு இருட்டாகவிருந்தது. சுந்தரம் வெளிச்சத்திலிருந்து உள்ளே சென்றதால், சற்றுநேரம் ஒன்றும் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் கொஞ்சம் வெளிச்சம் தெரிந்தது. அம்மா சொன்னபடி பானையின் மேலிருந்ததைப் பத்திரமாகக் கீழேவிழாமல் எடுத்துவைத்துவிட்டு பானையைத்திறந்து கையை உள்ளேவிட்டான். கையைவிட்டானோ விடவில்லையோ, உடனே, 'ஐயோ அம்மா, அம்மா! அம்மா!' என்று கதறிக்கொண்டு, கையை உதறிக்கொண்டு ஓடிவந்தான். தாயாருக்கு இன்னதென்று தெரியவில்லை. அலறிப்புடைத்துக்கொண்டு கையிலிருந்த சொம்பைஉடனே போட்டுவிட்டு, 'என்னடா அப்பா! ஏண்டி அம்மா! என்ன, என்ன,' என்று வெகு பலமாய்க் கத்திக்கொண்டு ஓடிவந்தாள்.

சுந்தரத்துக்கோ என்ன என்று சொல்ல முடியவில்லை: கையைமட்டும் அதிகமாக உதறிக்கொண்டு, வீலிட்டழுதுகொண்டு, "அம்மா, கையில் என்னமோ குத்திவிட்டது. தாங்க முடியவில்லை. விருவிரு என்று கடுக்கிறது" என்று கத்தினான். "எங்கே அப்பா, எங்கே அப்பா" என்று தாயார் கேட்டாள். "இரத்தமோ இல்லை. ஒரு அடையாளமும் தெரியவில்லை கையைத்தூக்க முடியவில்லை. முழங்கைபண்டை வலிக்கிறது; கமுக்கட்டியில் வலிக்கிறது" என்று கதறினான். கையைக் கெட்டியாகப் பிடித்து ஒரு விரலைச் சோதித்தாள். ஒருவிரல் சிவந்திருந்தது. உடனே ஒரு மெல்லிய (Twine) கயிறை எடுத்துக் கொட்டின இடத்துக்கு மேலோடு கெட்டியாகக் கட்டினாள். ஆனாலும் சுந்தரம் அழுகை ஓயவில்லை. கதறிக்கொண்டே இருந்தான். அடுத்த வீட்டுக்காரர்களும் அண்டை வீட்டுக்காரர்களும் ஓடிவந்து குழந்தையைப் பார்த்து பரிதபித்தார்கள்.

இப்படியிருக்கிறபோது சுந்தரத்தின் அக்காள் ஸரஸ்வதி ஒரு விளக்கை ஏற்றிக்கொண்டு வந்து பானையை வெளிச்சத்தில் கவிழ்த்தாள்.

முறுக்குகள் மட்டும் விழுந்தன. "ஒன்றையும் காணோமே, அம்மா," என்று சொன்னாள். 'நன்றாகப் பார் அம்மா'" என்று தாயார் சொல்லவே பானையின் உள்ளே ஒரு மூலையில் ஒரு தேள் பதுங்கிக் கொண்டிருந்தது. பானையின் நிறமும் தேளின் நிறமும் ஒன்றாயிருந்தது. அசப்பிலே பார்த்தால் தேளிருக்கிறதென்று தெரியாது. பானையை மறுபடியும் கவிழ்த்துத் தட்டினாள். உடனே தேள் வெளியே விழுந்தது. விழுந்ததோ இல்லையோ உடனே ஓட்டம் பிடிக்க ஆரம்பித்தது. கொடுக்கைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடிற்று. அதைப் பார்த்தால் "என்னைத் தொட்டையோ தெரியுமா சேதி. தைரியமிருந்தால் தொட்டுப்பார்" என்று சொல்லிக்கொண்டு போனதுபோல் தோன்றிற்று

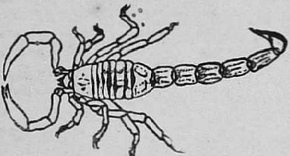

சுந்தரம் போட்ட கூச்சலைக்கேட்டு பள்ளிக்கூடத்திற்கு அந்தத் தெருவழியாகப் போன சில பிள்ளைகள், வீட்டின் உள்ளே ஓடிவந்தார்கள். அப்பிள்ளைகளில் ஒருவன் பெரியவன். அவன் உடனே "சாணி எங்கே, இல்லாவிட்டால் 'வாருகோல்' எங்கே, ஒன்றும் அகப்படா விட்டால் ஒரு காண்டி, தோசைத்திருப்பி எது இருந்தாலும் கொண்டு வாருங்கள்" என்றான். உடனே அவன்கூட இருந்த பையன். "போடா, போ, ஒரே நசுக்காய் நசுக்கிவிட்டுப் போகிறதை விட்டு, இப்போதுதான், சாணியைக்கொண்டுவா, அதைக்கொண்டுவா, இதைக்கொண்டுவா என்கிறாய்" என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒருகல்லை எடுத்து நசுக்கப் போனான். அதற்குள் சுந்தரத்தின் தாயார், "அப்பா, அதைக்கொல்லாதே, கொடுக்கை நறுக்கி விட்டுவிடு" என்றாள். "போங்கோ, அம்மாமி, போங்கோ மறுபடியும் யாரையாவது கொட்டவா" என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் ஸரஸ்வதி, மேஜையின்மே லிருந்த ஒரு கத்திரிக்கோலை எடுத்து கொடுக்கைக் கத்திரித்து விட்டாள். தேள் ஓட ஆரம்பித்தது. அதற்குள் மற்றொரு பையன் அந்த வீட்டு அலமாரியிலிருந்த ஒரு ஹார்லிக்ஸ் மில்க் (Horlick's Milk) காலிசீசாவை எடுத்துத் தேளை உள்ளேவிட்டு மூடிவைத்தான். தேளும் ஏறி ஏறி வெளியேவரமுடியாமல் அலைந்து கொண்டிருந்தது. பொட்டிப்பாம்பைப்போலிருந்தது. சுந்தரமோ அழுகையோடு இதையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். சுந்தரத்தின் தாயாரோ, கொடுக்கை முள்ளுடன் வாசலில் ஒருவர் காலிலும் படாமல் தூரக்கொண்டுபோய் போடச்சொன்னாள்.

சுந்தரத்துக்கோ வலி தாங்கவில்லை. முழங்கை, தோள்பட்டை எங்கும் நெறி ஏறி கை தூக்கமுடியவில்லையென்று அழுதான். அங்கே வந்தவர்கள் அநேக மருந்தைச் சொன்னார்கள். ஒருவர் "பனிக்கட்டியை (Ice) கொட்டின இடத்தில் வைத்தால் போதும். எங்கள் வீட்டில் ஒடுமாத்துகிறபோது கொத்தனுக்கு தேள் கொட்டிற்று. பனிக்கட்டியை வைத்ததும் இரண்டு நிமிஷத்துக்கெல்லாம் வலியில்லை" என்று சொன்னார். இன்னொருவர் "கத்தியால் கொஞ்சம் சுரண்டி நெருப்பின்மேல் இளகின ரப்பரை கொட்டுவாயில் வைத்தால் போதும்" என்றார். மற்றொருவர் "நவசாரம் வைக்கக் கூடாதா; கடை, கிட்ட இருக்கிறதே" என்றார். புளிச்சகாடியைத் தேய்க்கலாம் என்றார் சிலர். மற்றும் சிலர் கத்தாழைமடலை கொட்டுவாயில் தேய்க்கலாமென்றார். அங்கிருந்த ஒரு கிழவி மந்திரம் போடுகிறேன் என்றாள். தாயாரோ "எப்படியாவது மந்திரமாயிருந்தாலும்சரி, மருந்தாயிருந்தாலும் சரி, குழந்தைக்கு வலி இல்லாமலிருக்க வேண்டும்; பிள்ளையாரே, குழக்கட்டை பண்ணி நைவேத்யம் செய்கிறேன்" என்று சொன்னாள். சுந்தரம் பள்ளிக்கூடம் போகவில்லையே. வாத்தியார் அடிப்பரே என்று அழுதுகொண்டு வலிதாங்கவில்லையே என்று கதறிக்கொண்டிருக்க, பையன்களும் ஒருவர் ஒருவராய் பள்ளிக்கூடம் போனார்கள். ஒருவன் கடைக்கு ஓடி மருந்து வாங்கிவந்தான். மற்றொருவன் நவசாரம் கொண்டு வந்தான். மற்றொருவன் கத்தாழைமடல் ஒடித்துக் கொண்டு ஓடிவந்தான். எல்லாரும் பள்ளிக்கூடம் போய் சாயங்காலம் சுந்தரத்தை வந்து

பார்க்கவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டே போனார்கள். சாயங்காலம் கொஞ்சம் வலி ஆற, தாயாரும் குழந்தைகளுக்கு சாதம் போட்டு தானும் சாப்பிட்டு, உள்ளில் சாமான்களைப் பார்த்து மூடிவிட்டு, கொஞ்சம் பாலை எடுத்துக்கொண்டு சுந்தரத்துக்குக்கொடுத்து குழந்தையைக் கட்டிக்கொண்டு படுத்துக்கொண்டாள். உடனே, தாயாருக்கும் பிள்ளைக்கும் அடியில்வரும் சம்பாஷணை நடந்தது.

குழந்தை:—அம்மா, இந்த விரலைப் பார்த்தாயா? எவ்வளவு வீங்கிவிட்டது.

தாயார்:—ஆமாம், அப்பா, தேள் கொட்டினால் தேகத்தில் சக்தியில்லாமற் போனால் அப்படித்தான் வீங்கும்.

குழ:—அதற்குப் பல் என்ன வெகு கூர்மையோ? கடித்தபோது நெருப்புப்போலிருந்ததே.

தா:—அதற்குப் பல் இல்லை; அதன் வாலால் கொட்டுகிறது. வால் நுனியில் அதற்கு ஊசிபோல் ஒரு முள்ளிருக்கிறது.

குழ:—எனக்கு எத்தனையோ தரம் முள் குத்தியிருக்கிறதே; இவ்வளவு அவஸ்தைப் பட்டதில்லையே.

தா:—அந்த முள்ளில் ஒரு பையுண்டு. அந்தப்பையில் விஷமுண்டு. அந்த முள்ளின் மூலமாய் விஷம் வருகிறது. அந்த முள் குத்தும்போது விஷம் உள்ளே புகுந்து விடுகிறது. அந்த விஷத்தால்தான் உபத்திரவமெல்லாம்.

குழ:—எப்படி விஷம் விழும், எனக்கு நன்றாய்த் தெரியவில்லையே.?

தா:—பைஸிகிளில் (Bicycle) சங்கிலியண்டை எண்ணெய் விடவேண்டுமானால் எண்ணெயிருக்கும் தகரத்தை (oil can) அமுத்தினதும் அதன் மூக்கு ஓட்டையிலிருந்து எண்ணெய் விழுவதுபோல், கொடுக்கின் கடைசி மணியிலிருந்து விஷம் கூராயிருக்கும் முள் வழியாய் விழுகிறது.

குழ:—ஓகோ! இப்பொழுது எனக்குத் தெரிந்தது, அம்மா, அதற்குத்தான் அக்காள் கொடுக்கை நறுக்கி விட்டாளோ. பிறகு ஒருவரையும் கொட்ட முடியாதோ?

தா:—எப்படிக் கொட்டும்? விஷம் தானில்லையே.

குழ:—அதிருக்கட்டும். சாணி எங்கே என்று யாரோ கேட்டானே. எதற்கு?

தா:—நீயே யோசித்துப்பார். அதன்மேல் சாணியைப் போட்டுவிட்டால் அது எப்படி ஓடும். அதற்கு மூச்சுவிட இடம் ஏது. இல்லையே; உன் வாயையும் மூக்கையும் சேர்த்துப் பிடித்துக்கொண்டால் உனக்கு மூச்சுத் திணறுகிறதல்லவா? அப்படியே அதற்கும் மூச்சுவிட இடமில்லாமல், காற்றில்லாமல் இறந்துவிடும்.

குழ:—காற்றுவேண்டுமா! அந்த இருட்டுள்ளே இராத்திரி படுத்துக்கொள்ள முடியவில்லையே! காத்து இல்லையே, அத்தோடே பானையில் மூலையில் அல்லவோ தேள் இருந்தது. அங்கே மட்டும் அதற்கு நிரம்பக் காற்றுண்டோ?

தா:—அந்தப் பானை நன்றாய் மூடவில்லை. இடுக்கு வழியாய்க் கொஞ்சம் காற்று உள்ளே போகும். தேள் எப்போதும் இருட்டான விடங்களிலும் கற்களுக்கடியிலும்; மரக்கட்டைகள் அடுக்கியிருக்கிற இடங்களில் மத்தியிலும் கீழேயும்; சிலவேளைகளில், பாய் உதராமல் மூலையிலிருந்தால் அதிலும், படுக்கை தலைகாணிகளுக்கடியிலும் சோடுமூலையில் கிடந்தால் அதற்குள்ளும், குப்பைசேர்ந்துபெருக்காத இடங்களிலும், மூட்டையடுக்கி கொஞ்சநாளானால் அதினிடுக்கிலும், பந்தல் போட்டு நாளாய் விட்டால் ஓலையிடுக்கிலும், வீடு ஓடு மாத்துகிற போது பழைய ஓடுகளிலும் இருக்கும். வெயிற்காலத்தில்தான் அது அதிகமாயிருக்கும்.

குழ:—பகலில் அதிகமாய்க் காணுகிறதில்லையே, ஏன் அம்மா!

தா:—அது அதிகமாய் வெளிச்சத்தில் வருகிறதில்லை. அது அநேகமாய் இருட்டில்தான் இண்டு இடுக்குகளிலிருந்து வரும். அப்போது தான் அது தனக்கு ஏதாவது சாப்பிட பூச்சி அகப்படாதா என்று தேடிக்கொண்டு வரும்.

குழ:—அது என்ன முறுக்குத் தின்னுமா? அதற்குத்தான் பல் இல்லையே முறுக்கு யார் அதற்குப் பண்ணிக்கொடுக்கிறாள்?

தா:—இல்லை அப்பா, அது முறுக்குத் தின்னாது; சின்ன பூச்சி, புழு, கொசு, சிலந்திப் பூச்சி, பாச்சை, கரப்பு இப்படிப்பட்ட பூச்சிகள் அகப்பட்டால் அவைகளைப் பிடித்துத்தின்னும். அதற்கு முன்னால், வாயிலிருந்து நீட்டிக்கொண்டு இரண்டு புறத்திலும் இரண்டு கையைப் போலிருக்கிறது பார்; அவைகளால் பிடித்து மிருதுவாய் நசுக்கி, அல்வா, வாழைப்

பழத்தை நாம் சாப்பிடுவதுபோல் சாப்பிடும். ஆனால் எதையாவது சாப்பிடப் பிடித்தால், அது இதை எதிர்த்து சண்டைபோட ஆரம்பித்தால் கொடுக்கைத் தூக்கி உன்னைக் கொட்டினால் போல் கொட்டி விஷத்தைவிட்டு அதை சாகஅடித்துத் தின்றுவிடும்.

குழ:—ஆம்; ஆம்; இருட்டுள்ளேதான் காப்பு இருக்கிறதைப் பார்த்திருக்கிறேன். சுவற்றின் மூலையில் சிலந்திப்பூச்சி வலை பின்னி அதற்குள் இருக்கிறதைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

தா:—ஆம், அப்பா, அப்பேர்ப்பட்ட இடத்தில்தான் இருக்கிற மற்றப் பூச்சிகளையும் பிடித்து சாப்பிடும்.

குழ:—தேள் கொட்டினால் என்ன மருந்து அம்மா.

தா:—எதுதான் நல்ல மருந்து என்று சொல்லமுடியாது. பனிக்கட்டியை கொட்டு வாயில் வைத்தால் விஷம் ஏறாது என்று சொல்லுகிறார்கள். கொட்டின இடத்திற்கு கொஞ்சம் மேலேபோடு, மெல்லிய (Twine) கயிறைக் கட்டினால் மேலே விஷம் ஏறாதாம்.

குழ:—வேறே மருந்து இல்லையா அம்மா?

தா:—'படிக்காரம்' கடையில் விற்பான். ஒரு தம்படி, காலணுவுக்கு வாங்கி, நெருப்பில் சுட்டு, பொடியாக்கி கொட்டினவாயில் வைத்து ஜலம் விட்டுத் தேய்க்கலாமாம். புளிச்ச காடி அகப்பட்டால் அதையும்வைத்துத் தேய்க்கலாமாம்.

குழ:—தேளுக்கு குழந்தைகள் உண்டோ அம்மா?

தா:—உண்டு, அப்பா. உன்னை நான் இடுப்பில் எடுத்துக் கொள்கிறேனேல்யோ—சிலது வேளை முதுகில் தூக்கி 'உப்பு வாங்கலையோ உப்பு' என்று சொல்லுகிறேனேல்யோ, அது போலே தேளும் தன் குஞ்சுகளை சிலவேளைகளில் முதுகில் தூக்கிக்கொண்டு போகும்.

குழ:—வாசலில், குறத்தி குழந்தைகளை முதுகில் கட்டிக்கொண்டு போகிறாளே, அப்படியா, அம்மா?

தா:—ஆம். ஆம். அப்படித்தான்.

குழ:—தூக்கம் வருகிறது அம்மா, தேள் பொல்லாதது. அதை சீஸாவில் போடப்படாது அம்மா. அதை நசுக்கணும் அம்மா.

தா:—இருக்கட்டும்–காலமே தூக்கொண்டு போய்விட்டு விடுகிறேன் தூங்கு.

குழ:—போ. அம்மா—தூக் கொண்டு போய் விட்டுவிடு அம்மா—அதை நசுக்கி விட்டால்தான், அம்மா, வராது.

தா:—தூங்கு அப்பா — தூங்கு.

சுந்தரம்: தூங்க ஆரம்பித்து விட்டான்.

சுந்தரம் அதிகாலையில் எழுந்திருந்து தேள் மாதிரி ஒரு படம் வரைந்து தேளிலிருந்து மணிகளை எண்ணி அவைகளையும் சரியாய்ப் போட்டு முள்ளிருக்கிறதையும் கூர்மையாய்க் காட்ட ஒரு சிறு கோடுபோட்டு, கைகளையும், சரீரத்தையும் இந்தபுஸ்தகத்தில் போட்டிருக்கிறபடி எழுதி வாத்தியாரண்டை காட்டினான். களிமண்ணினாலும் தேள்போல் ஒன்று பண்ணினான்.

C. S. சுந்தரம் ஐயர், பீ.ஏ., எல்.டி.

ஐரோப்பிய மஹாயுத்தம்

எமது ஆபீஸ் பதிப்பைப்பற்றி கிருஷிகன் பத்திராதிபர் எழுதுவது:—பார்த்தவுடன் கண்ணைக் கவரும் விதமாக அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கேற்பவே, உள்ளடங்கிய விஷயமும் சிலாகிக்கத் தக்கவாறு அமைந்திருக்கிறது. ஐரோப்பிய தேச சரித்ர ஸம்பந்தமான பல விஷயங்களையும் விவரித்திருப்பதால், ஐரோப்பாவைப்பற்றிய விஷயங்களை ஸாமான்ய ஜனங்கள் அறிய இது சிறந்த ஸாதனமாகும் என்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லலாம். பேபர்களில் ராய்டர்தந்திகள் வருவதுபோல், யுத்தஸம்பந்தமான விஷயங்களை ஸம்பந்தம் சிறிதுமில்லாமல் அடுக்கிவிடாமல், ஒழுங்குபடுத்தி கோர்த்தியாயும் கதைப் போக்காயும், கார்ய காரண ஸம்பந்தம் விளங்கும்படியும் எழுதியிருப்பதால், முன்னுரையில் கூறியபடி படிப்பவர்க்கு மனோல்லாசத்தை யுண்டுபண்ணும்படியும், அரிய விஷயங்கள் பல சிரமமின்றி அறியும்படியுமிருக்கிறது. யுத்தமூலம், முதல் ஸம்பவங்கள், நகர்குழப்பங்கள், பெல்ஜியரின் தீரம், கடற்போர், இந்தியாவின் ராஜபக்தியும் போர்வீரரின் பிரதாபமும், ஆகிய இவைகள் மனதைக் கவரும்வண்ணம், அழகிய, தெளிவான நடையில் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அநுபந்தங்களில் கணக்கிற் சிறந்த அரிய ஸமாசாரத்தொகுதி ஜனங்களின் அறிவை விஸ்தாரப்படுத்தும்படி அமைந்திருக்கிறது.

☞256 பக்கங்கள்; 58 ஆப்டோன் படங்கள் கொண்டது; அழகாய்அச்சிடப்பெற்றது; விலை ரூ.1-4-0 தான்.

திருத்தணிகை

வெண்பா அந்தாதி

TIRUTANIKAI VENBA ANTADI

விநாயகர் காப்பு

சீராருந் தெய்வத் திருத்தணிகை வேலவன்மேற்
போரா ரு மந்தாதி பேசுதற்கு—நேராக
வந்தெனக்கு முன்றோன் று மாதேவன் முன்றோன்
தந்தி முகத்தெந்தை யிருதாள். [றல்

நூல்

திருத்தணிகை வேன்முருகா நினனை வந்தாளத்
தொருத்தருமே யில்லை யுலகில்—வருத்தமெலாம்
போயகல நின்றாட் புணையே துணையாக
நீயருள்வாய் சற்று நினைந்து. 1

நினையா முனென்னெதிரே நீவந்து தோன்றின்
வினையாவு மிங்கிரிந்து வீயும்—தனையுணரு
மெய்ப்போதம் வந்தெய்து மேலாந் தணிகைமலை
யப்பா நின்றாளே யரண். 2

தானென்ற றைவர் தனையறிந்தோ மென்றுரைப்பார்
தானே தனியாவுமெனச் சாற்றுவா—ரேனலைந்தார்
ஞான குருபரனாய் நற்றணிகை மாமலைவாழ்
தேனை விரைந் தருந்தாதே. 3

தேவரெலாம் போற்றத் திருத்தணிகை மாமலையில்
மேவியடியார் வினை தீர்ப்பான்—ஆவியொடு
காயமெலா மன்னோன் கழற்கே யடைக்கலமாய்
நீயிருப்பாய் நெஞ்சே நிதம். 4

நிதமுன் மனத்தை நிறுத்த வெஞ்ஞான்றும்
பதமென்ற தொன்றைப் பணிப்பான்—சததளத்திற்
பொற்றாமரையாள் புகழுந் திருத்தணிகை
பெற்றான் குமரனெனப் பேசு. 5

பேசுவது நின்னையே பேணுவது நின்னையே
யேசுவது நின்னையே யிவ்வுலகம்—பாசமெலாம்
வெந்தோடச் செய்வாய் நீவீறு திருத்தணிகைக்
கந்தா வெனையிரங்கிக்கா. 6

காக்கக் கடனுனக்கே கந்தா வறுமுகவா
நீக்கமிலாய் மெய்யடியார் நெஞ்சத்தே—தாக்குகின்ற
ஐம்புலனைச் சுட்டறுத்தோ ராயுந்திருத்தணிகை
நம்பியுனை யடைந்தே னான். 7

நானென்ப தற்றவர்க் னாடோறும் போற்றுநினை
யானென் றறிவே னிறைவனே—வான்றோய்
திருத்தணிகை வாழ்கின்ற தேவே யுனையன்றி
யொருத்தரையும் வேண்டேனுணர். 8

உணரு மறிவும்போ யுண்மை நிலையிற்
கணமேனும் யானிருக்கக் காணேன்—குணமேவும்
வள்ளி தெய்வானையுடன் வாழுந் திருத்தணிகை
வள்ளலே நல்காய் வரம். 9

வரமருள்வாய் நின்றாள் வழுத்து மடியார்க்குப்
பரவு புகழெல்லாம் படைப்பாய்—குரவனாய்
ஞானவனு பூதிதா னாயேற்றி நற்றணிகைப்
பானுவே நிற்கே பரம். 10

பரமுனக்கென் றெண்ணிப் பலகா லடைந்தே
னொருகணமேனும் வர நீ வன்னாய்—சுரகருவின்
மிக்கவனே வேலவனே மேவித் தணிகையினிற்
புக்கவனே யுண்மை புகல். 11

புகலுமளவோ நீலப் புட்கரிணிச் சீர்த்தி
சகல கலையுங்கூடிச் சாலப்—புகழுநின்
னன்பின் பெருக்காமணி தணிகையா யதன்சீர்
பின்பா ரறிந்தடைந்தீர் பேர்த்து. 12

பேறடைய வேண்டினேன் பெம்மானே வல்வினைக
ணீறுபட்டு வெந்தோட நீநினைப்பாய்—ஆறணியு
மப்பனுக்கு முன்னுரைத்தா யற்புதமாங் காவிவெற்பி
னப்பனே நீ காத்தருள். 13

அருளுருவ மானவுனை யானடைய ஞான
வொருமொழியி னுண்மை யுரைத்தற்—குரிமையாய்
வாரா தொழிந்தக்கால் வண்டணிகை யாய்துணைதா
னாரோ வறியே னறை. 14

அறைவே னின்னும மனுதினமு முன்றாண்
யறவேனெனை நீ மறவேற்—றுறவோர்த
நெஞ்சமலர் போற்றணிகை நீடுமலை வாழ்வுகந்தோ
யஞ்சலென்பாய் சற்றிக்கறிந்து 15

அறிவிற் கறிவா யனுதினமு மென்னிற்
பிறிவற்றிருக்கும் பிரானே—நெறிகாட்டி
யென்னையோ ரன்பனா யீடேற்றுவாய் தணிகை
மன்னவனே யென்முன்னே வந்து. 16

வந்துன் திருக்கரத்தான் வாய்ந்த சின்முத்திரையைத்
தந்தருளு யேற்குத் தணிகையினிற்—சந்ததமும்
வீற்றிருந் தாயுன்சீர் விளம்புமடியார் சரிதத்
தேற்றமெளிதாமோ வியம்பு. 17

இயம்பு திருக்கரங்க ளீராறுடையான்
பயங்களெலாம் நீக்கப் பணிப்பான்—நயம் பொலியும்
பேரிகைபார்க் குந்தணிகைப் பெம்மான் சீரெக்காலு
மாரவுரைத்தேன் புவியிலாய்ந்து 18

ஆய்ந்துரைக்க வென்னாலிங் காகாதெனக் கருதிக்
காய்ந்துரைக்கலாமோ நீ கண்மணியே—சேய்பிழை
[கள்
செய்திடினுந் தாய்பொறுத்துத் தீர்ப்பாளஃதேபோற்
செய் தணிகையாய் நீ தெளிந்து. 19

தெளிந்துன்னை யானறியத் தேவே யிரங்கி
யளிகொண்டுன் பேரற்று ளளிப்பாய்—களிமிகுந்த
தேனார் பொழில்சூழ் திருத்தணிகை மாமலைவாழ்
கோனே யெனையாண்டு கொள். 20

கொள்ளத்தகும் பொருணின் கோதிலாமெய்ப்பதமே
யெள்ளத் தகுவனமற் றெல்லாமென்—றள்ளபடி
சந்தான கற்பகம்போற் றங்கித் தணிகையில் வாழ்
எந்தா யுணரே னிதென். 21

என்றைக்கு நின்னருள்வந் தெய்துமோ யானறியேன்
கன்றைப்போ னின்று கதறினேன்— இன்றைக்கே
வாராய் திருத்தணிகை வள்ளலே நிற்றுறந்திங்
கியாரோ டுரைத்திடுவே னியான். 22

யானென தென்றென்னு மகம்பாவ மிற்றவர்க
டானெனவே நிற்குந் தனிநிலையிற்—றேனெனச்சொ
லன்பா ரடியார்கட் கானந்தந் தந்தாளு
மன்பா தணிகை யையா. 23

அய்யா குமரேசா வப்பா தணிகையோய்
மெய்யாகு ஞானமது மேவிடற்கும்—பொய்யாகுங்
காமாதியாம் பகைகள் கட்டோடே போயகல
நேமாதி நிஷ்டை கொடுநீ. 24

நீயே குருவெனக்கு நீயே குலதெய்வம்
நீயே யனைத்துமாய் நிற்றலால்—நீயேதா
னிவ்வண்ணஞ் செய்த வியல்போ தணிகையாய்
யுய்வண்ணம் நீவந் துரை 25

உரையிறந்துமேலா முயர்துரிய வாழ்விற்
கரையிறந்த காட்சிதந்து காத்தான்—விரைநீப
மாலை யணிந்ததோள் வள்ளால் தணிகையிற் கூர்
வேலைப் பிடித்திருந்த வேள் 26

வேளே தணிகைமலை வீற்றிருக்கும் வேலவனே
சோளேது நாளேது கூறுங்கால்—கேளாயென்
னுள்ளத்தே நீவந்திங் குள்ளொளிதர் தானந்த
வெள்ளத்தே நீயிருக்கவே. 27

வேலா திருத்தணிகை மேவியடியார் வினைகள்
வேலால் முடித்தருள்வாய் வித்தகனே—ஆலால
கண்டனுமே கொண்டாடுங் கந்தா நின்னற்புதத்தை
விண்டெவரே சொல்வார் விளம்பு. 28

விளம்பநீ யென்னுவையே வேத முடிவைக்
களங்கமறயானுணரக் சாட்டி—வளம்பெருகுஞ் [ள்
சோலைசூழ் தென்றணிகை தோன்றினு யன்றோவே
வேலை யுடையாயென் வியப்பு. 29

வியந்தெனை நீயாண்டுன் விரைகழற் கீழன்பு
நயந்தருள்வை யேலது தானன்கார்—கயங்குலவு
வண்டணிகை மேவிவளர் வள்ளால யிலேந்துந்
திண்டிறலோய் ஞானத்திரு. 30

வாழி.

ஆயுமறை வேதியரோ டன்பாற்றிருத்தணிகை
போயுறைந்தவ் வேலவனைப் பூசிப்போர்—நேயமாய்
வாழ்வார்க ளென்ஞான் று மாண்புவியில்வெற்றிபெற்
றாழ்வாரோ வையமிலை தான். [றுத்

முற்றும்.

(சென்னை ஹைகோர்ட்டில் டிரான்ஸிலேடராக விருந்த வித்வான் பவழை—ஷண்முக முதலியாரவர்கள் இயற்றியது.)

படிக்காரம்:—சீனக்காரம் அல்லது படிக்காரம் என்னும் வஸ்து நீரிலுள்ள விஷக்கருவைக் கொல்லும் தன்மையுடைய தென்றும், பானம் பண்ணும் நீரைப் பரிசுத்தப் படுத்தும் குணமுள்ள தென்றும் பிரத்தியக்ஷமாக அறியலாம். முக்கியமாக விஷசுரத்தை உண்டாக்கும் ஜலத்தை சுத்தமாக்கச் சிறந்த மாற்றுப் பொருளாயிருப்பதுந் தவிர இது வருத்தமில்லாமல் யாவரும் கையாளத்தக்கதாயு மிருக்கிறது. தன்னூரைவிட்டு அசலூருக்குப் போகுமிடத்திலெல்லாம் ஜலத்தைக் காயவைத்து ஆறின பின்பு தாகத்துக்குச் சாப்பிடுகிறதென்றால் சாத்தியப் படுமா? ஆகையால், பிரயாணம் செல்லுகிறவர்களெல்லாம் இந்தப் படிக்காரப் பொடியை ஒரு சிறு பரணியில் வைத்துக்கொண்டு சென்று, தாகத்துக்கு ஜலம் சாப்பிடுவதற்கு முன்னே அணுவளவு பிரமாணம்படிக்காரப்பொடியை அதில் போட்டுக்குடித்தால்எத்தனையோ மன்னுயிர்கள் நோய்க்கு இரையாகாமல் உயிர் வாழ்ந்து இருக்கலாமே! இதற்கு வேண்டிய படிக்காரப் பொடி மிகச்சொல்பமாகையால் அதைப் போட்டிருக்கும் ஜலத்தின் ருசிகூட மாறிப் போகிறதில்லை. நாழி ஜலத்துக்கு எட்டு நெல்லிடைப் படிக்காரம் போதுமென்று ஒரு சாஸ்திரியார் பரிக்ஷைசெய்து எழுதிவைத்திருக்கிறார்.

***

வைரம் பரிசோதிக்கும் முறை:—வைரத்தைப் பரிசோதிக்கும் முறை இரண்டாம். ஒரு கடுதாசி அட்டையிலே ஊசியினால் ஒரு சிறு துவாரத்தைச் செய்து வைரம் என்று சொல்லப்படுகிற கல்லின் வழியாய் அந்தத் துவாரத்தைப் பார்த்தால், வைரம் மெய்யானால் ஒரே துவாரமும், அது பொய்யானால் இரண்டு துவாரங்களும் கண்ணிற்குப் புலப்படுமாம். இன்னொரு முறை: வைரத்தின் வழியாய் உன் விரலைப் பார்த்தால் அது எப்பொழுதும் போலிருந்தால் வைரம் மெய்யும், அது பெருத்துப் பிரிந்து தோன்றினால் வைரம் பொய்யுமாம்.

நம்பூதிரிமார்கள்

NAMBUDRIS

(286-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

வெள்ளிக்காப்புகள் ஆத்ய நம்பூதிரி ஸ்திரீகள் மட்டுந்தான் அணியலாம். மூக்குக் குத்தும் வழக்கம் அவர்களிடமில்லை. ஆதலால் மூக்கில் யாதொரு அணியும் இராது. விதவைகள் தங்களுக்கிருந்த ஆபரணங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். தலைமை முண்டனம் செய்யும் க்ரூர வழக்கம் அவர்களிடமில்லை. பச்சை குத்திக்கொள்வதும் குங்குமம் தரிப்பதும் நம்பூதிரி ஸ்திரீகளுக்கு விலக்கப்பட்டிருக்கின்றன. புருஷர்கள் நெற்றியில் குறுக்காக விபூதியையும், வைணவர்களைப்போல நேராக கோபி சந்தனத்தையும் இட்டுக்கொள்வார்கள். ஸ்திரீகள் ஸ்நானம் செய்த பின்னர், நெற்றியில் சந்தனத்தால் மூன்று கோடுகள் குறுக்காகப் போட்டுக்கொள்வார்கள். ஆத்ய ஸ்திரீகள் மட்டும் அர்த்த சந்திரனைப்போன்ற கோட்டை இட்டுக்கொள்வார்கள். விதவைகள் கோவில்களில் கொடுக்கப்படும் விபூதியையும் சந்தனத்தையும் தரித்துக்கொள்வார்கள். குங்குமம் அவர்களிடம் உபயோகத்திலில்லை. கண்ணுக்கு மை இட்டுக்கொள்வதுண்டு.

ஆகாரம்.—நம்பூதிரிகள் சாகபக்ஷணிகளானதால் அவர்களுக்கு அரிசியும் காய்கறிகளுமே உணவுப்பொருள்களாமென்று தனியே சொல்லவேண்டியதில்லை. மதுபானம் என்பது அவர்களிடத்து இல்லவே இல்லை. அரிசிக் கஞ்சியைத்தான் நம்பூதிரிகள் இடைவேளைச் சிற்றுண்டியாக வெகு ஆவலுடன் உபயோகிப்பார்கள். பலகாரங்களில், கொழுக்கட்டைதான் அவர்களுக்கு விசேஷம். பானத்துக்கு கொத்தமல்லியும் சுக்கும் போட்டுப் பொங்கவைக்கப்பட்ட ஜலத்தை உபயோகிப்பார்கள். நெய் உபயோகம் வெகு அருமை. நல்லெண்ணெயை ஒருபோதும் அவர்கள் உணவுப்பொருள்களில் சேர்ப்பதில்லை. புளிப்பும் தித்திப்புமான பொருள்களையே நம்பூதிரிகள் உண்பார்கள். காரமான உணவுகளை வெறுப்பார்கள். ஒவ்வொரு நம்பூதிரியும் போஜனம் செய்யுமுன்னர் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு வேதபடனம் செய்யவேண்டும். இவ்விதி வெகு கண்டிப்புடன் அனுஷ்டிக்கப்படுகின்றது. ஸாதாரணமாக வாழை இலையில் உண்பவனுடைய மனைவியினால் அமுது படைக்கப்படும். அவன் உண்டு எழுந்திருப்பதன் முன்னம், அந்த இலையை ஏற்றுக்கொள்வதைக் குறிப்பிப்பதற்காக அந்த ஸ்திரீ தனது வலதுகையால் இலையைத் தொடுவாள். அப்போது புருஷனும் இலையை இடதுகையால் தொட்டுக்கொண்டிருப்பான். ஸ்திரீ புருஷர்களைத்தவிர வேறு யாவரேனும் உடனிருந்து உண்ணும்போது, ஒரு பரிசாரகன் அமுது படைப்பான். விதவைகளுக்கு ஒரே ஒருவேளை போஜனந்தான் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அந்நிய பிராம்மணர்களால் பாகம் செய்யப்பட்ட உணவை ஒரு நம்பூதிரி உண்பானாயினும், அவனது மனைவி அவ்வித உணவைத் தொடக்கூடமாட்டாள். தீக்ஷையிலிருப்போரும், பிரம்மசரிய விருதத்தை யனுஷ்டிப்போரும், முருங்கைக்காய், பால், மிளகாய், உளுந்து, துவரை, முதலியவைகளை விலக்குவார்கள்.

வாஸஸ்தானம்.—நகரவாஸத்தாலுண்டாகும் சந்தடியின்றியே நம்பூதிரிகள் வெகு ஒதுக்கமாக கிராமங்களிலேயே வஸிப்பார்கள். இல்லம் என்றும், மணக்கால் என்றும் சொல்லப்படும் அவர்களுடைய கிரகங்கள் ஸாதாரணமாக மலைச்சரிவுகளிலும் ஆற்றோரங்களிலும் ரமணீயமாகவுள்ள இடங்களில் கட்டப்பட்டிருக்கும். ஒவ்வொரு வீடும், அதன் சொந்தக்காரருடைய ஜன்ம நிலங்களுக்கு மத்தியில் ஒரு தோட்டத்தில் கட்டப்படும். அத்தோட்டத்தில் மா, பலா, புளி, புன்னை, தென்னை முதலிய விருக்ஷங்களை வைத்து விருத்தி செய்வார்கள். ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் தனித்தனி ஸ்நானக் குளங்களும் கிணறுகளுமுண்டு. வீட்டின் வடமேற்கு மூலையில் ஸர்ப்பங்கள் வஸிப்பதற்காக காவுகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும்.

நம்பூதிரியின் கிரகம் ஸாதாரணமாக கிழக்கு நோக்கிக் கட்டப்படும். ஒவ்வொன்றுக்கும் அதைச் சுற்றியுள்ள தோட்டச்சுவரின் கண்ணுள்ள 'படிப்புரை' என்று சொல்லப்படும் வாயில் வழியேதான் போகவேண்டும். இப் 'படிப்புரை'யில் ஒரு அறையும் அதைச் சேர்ந்தாற்போலக் கொஞ்சம் வெளி நிலமும் இருக்கும். இங்குதான் காவற்காரர்கள் இரவில் இருந்து காவல் செய்வார்கள். வீட்டு முன்பக்கத்தில் நாற்கோண வடிவமுள்ள

முற்றமொன்றிருக்கும். இது வெகு சுத்தமாக வைக்கப்பட்டிருக்கும். படிப்புரையிலிருந்து இதற்கு வரப் படிக்கட்டுகளுண்டு. வீடு நாற்கோண வடிவமாகவே அமைந்திருக்கும். அதன் நடுவில் அநேக தாழ்வாரங்களும் அவைகளின் பக்கமெல்லாம் அறைகளுமிருக்கும். பிரதான தாழ்வாரத்துக்குக் கிழக்கிலேனும் மேற்கிலேனும் ஒரு அறையிருக்கும். இங்குதான் வீட்டுப் பிரம்மசாரிகள் படித்து தங்குவார்கள். அந்நியர்கள் இந்த அறைக்கு மட்டுந்தான் வரலாம். வீட்டின் மற்றப்பாகங்கள் எல்லாம் அந்தப்புரமாகும். இவ்வறைக்கு எதிர்ப்புறமாக தாழ்வாரத்திற்கு அப்பால், மாத்திரைலேயே செய்யப்பட்ட "அறைப்புரை"யில்தான் வீட்டைச்சேர்ந்த விலையுயர்ந்த பொருள்கள் பத்திரப்படுத்தி வைக்கப்படும். இதற்கு இருமருங்கிலும் உள்ள அறைகள் உக்கிராணமாகவும் படுக்கையறையாகவும் உபயோகிக்கப்படும். பிரதான தாழ்வாரத்துக்கு வடக்காக சமையல் அறை இருக்கும். இன்னும், வேத படனம் செய்வதற்கும், குலதெய்வத்தைப் பூஜிப்பதற்கும், யாகங்களும் ஹோமங்களும் செய்வதற்கும் சரமகிரியைகளை நடத்துவதற்கும், தனித்தனியே அறைகள் இருக்கும். நம்பூதிரியின் கிரகங்களில் தட்டுமுட்டு சாமான்கள் அதிகமாக இரா. ஊஞ்சல்களும், பூஜாகாலங்களில் ஆஸனமாக உபயோகிக்கப்படும் புள்ளிமான் தோல்களும் வெகுவாகக் காணப்படும்.

பெரும்பாலும் நம்பூதிரிகள் நிலச்சுவான்தார்களாகவே இருப்பார்கள். "ஜன்மம்" என்று சொல்லப்படும் அவர்களது பூஸ்திதிகளின்மீது தீர்வை விதிக்கப்படுவதில்லை. அவர்களில் பலர் கோயில்களில் பிரதம குருக்களாக அமர்ந்திருக்கின்றனர். நம்பூதிரியின் காலமெல்லாம் சாஸ்திர விசாரத்திலும் தேவதா பிரார்த்தனையிலுமே கழிகின்றது; வேறு பிரவர்த்தியில் அவன் மனம் நாடுவதில்லை. கபடம், சூது முதலியன அவர்களுக்கு முற்றிலும் புறம்பானவை யெனப்படுகிறது.

ஒரு நம்பூதிரியின் வாழ்நாள் முழுவதிலும் செய்யப்படும் சடங்குகள் பலவாம். பிறந்தவுடன் செய்யப்படும் ஜாதகர்மம், நாமகர்மம், நிஷ்கிரமணம், அன்னப்பிராசனம், சவுளம், வித்யாரம்பம், உபநயனம் இவைகளைப்பற்றி விஸ்தரிக்க வேண்டியதில்லை. பிரம்மசரிய விருதம் முடிந்த பிறகு, கிரகஸ்தாச்ரமத்துக்குப் போவதற்கு அருகனுவான். ஒரு நம்பூதிரி குடும்பத்தில், மூத்த பிள்ளை மட்டுமே விவாகம் செய்து கொள்ளலாம். மற்றக் குமாரர்களெல்லோரும் அவர்களுக்குத் தாழ்ந்த குலத்து ஸ்திரீகளோடு சேர்ந்து கொள்ளலாமென்று விதியுள்ளது. ஒரு குடும்பத்தில் இரண்டாவது பிள்ளை ஸ்வ ஜாதி கன்னிகையொருத்தியைக் கல்யாணம் செய்வது மிகவும் அபூர்வம். ஒரு நம்பூதிரிக்குப் பிள்ளையில்லாமல் போனுல், அவன் இன்னொருத்தியை விவாகம் செய்து கொள்ளலாம். ஆனல் அவன் நான்காவது மனைவியைக் கொள்ளக்கூடாது. அப்படிப்பட்ட ஸந்தர்ப்பத்தில், தன் கனிஷ்டனுக்கு விவாகம் செய்துவைக்கவேண்டியது. இவ்விதியை அனுஷ்டிப்பதினல், பூஸ்திதி, பாகம் செய்யப்படாமல் ஒருவரிடத்திலேயே எப்போதும் இருக்கின்றது. ஐரோப்பிய நாடுகளிலுள்ள ஜேஷ்ட புத்திர ஸ்வதந்திரத்துக்கு ஸமானமாக இதைச் சொல்லலாம். ஒரு குடும்பத்தில் ஒருவனேதான் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளலாமாகையால், மணமகன் அகப்படுவது துர்லபம். ஆகலால் அதிகமான பெண்களைக் கல்யாணம் செய்துகொடுக்க வைத்துக்கொண்டிருக்கும் நம்பூதிரியின்பாடு கஷ்டந்தான். இதனல் ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் ஏராளமான பொருளைச் சீதனமாகக் கொடுக்க வேண்டியதாகின்றது. கன்னிகைகள் ருதுவாவதற்கு முன்னமேயே விவாகம் செய்து கொடுக்கப்படவேண்டுமென்னும் விதி நம்பூதிரிகளுக்குள் இல்லை. ஆதலால் மணமகன் வாய்க்கும்போது கன்னிகைகளுக்கு விவாகம் செய்து கொள்ளலாம். இன்னும், ஸ்திரீகள் விவாகமாகாமல், கன்னிகைகளாகவே எப்போதும் இருக்கலாம். அதனல் அவர்களுக்கு யாதொரு ஜாதிய தோஷமும் இல்லை. ஆனல் இவ்விதம் ஸ்திரீகளிருப்பது வெகு அருமை. இப்படிப்பட்ட ஸ்திரீகள் இறந்தால், அவர்களுக்குக் கன்னிகைப்பருவம் கழிந்ததற்கு அறிகுறியாக இறந்தவளுடைய கழுத்தில் நெருங்கிய உறவினனுவது, கீழ்த்திசைப் பிராம்மணனுவது ஒரு தாலியைக் கட்டுவான். கன்னிகழியாப் பெண்களுக்குப் பிரேதஸம்ஸ்காரம் இல்லையாம்.

இதேமாதிரி வழக்கம் நீலகிரி மலையில் வஸிக்கும் தோடர் ஜாதியாருக்குள்ளும் உண்டு.

ஸாதாரணமாக கன்னிகைகளுக்கு இரண்டாயிரம் ரூபா சீதனமாகக் கொடுப்பார்கள். இதற்கு அதிகமாகவும் சில வேளைகளில் கொடுப்பதுண்டு. மணப்பந்தலில் இருக்கும் மணமகளின் கழுத்தில் தாலியை மணமகன் கட்டுவதில்லை. பெண்ணின் தகப்பனே கட்டுவான். கல்யாணத்தில் நான்காம் நாளிலேயே ருதுசாந்தி முகூர்த்தமும் செய்விப்பதுண்டு. அன்றைய தினம் சுபதினமாக இராவிட்டால், அடுத்த சுபதினத்தில் அதைச் செய்விப்பதுண்டு.

யஜுர்வேதநம்பூதிரிகளுக்குள் ஒருவிநோதமான வழக்கம் நடையாடி வருகின்றது. விவாகமான ஐந்தாம் நாள் காலையில், தம்பதிகள் முழங்காலளவு ஜலத்தில் நின்றுகொண்டு, ஒரு சிறு வஸ்திரத்தை வலையாக உபயோகித்து, மண்ணாத்துக்கணி எனப்படும் ஒருவித சிறு மீன்களைப் பிடிப்பார்கள். இவ்வழக்கம், கிழக்கரையிலும் போதாயன ஸூத்திரக்காரரிடம் நடையாடி வருகின்றது. இவ்வழக்கம் பின்வளமையைச் சூசிப்பிக்கின்றதென்கின்றனர்.

இனி, சரமகிரியைகளைப்பற்றி இரண்டொரு வார்த்தை கூறுவோம். மரணம் கிட்டிவிட்டதென்று தோன்றினால், தரையின்மீது தர்ப்பையைப் பரப்பி அதன்மீது நோயாளியைக்கிடத்துவார்கள். பின்னர் கர்ணமந்திரம் வலது காதில் ஓதப்படும். உயிர் நீங்கியதும், இறந்தவனுடைய நெருங்கின உறவினர்கள் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு ஈரவஸ்திரத்துடனே பிணத்தருகில் வந்து இரண்டு வாழைத்துண்டுகளை யெடுத்து, ஒன்றைப் பிணத்தின் தலைமாட்டிலும் மற்றொன்றைக் கால்மாட்டிலும் வைப்பார்கள். பிணத்தின் முகத்திலும் தலையிலுமுள்ள மயிர், கொஞ்சம் க்ஷவரம் செய்யப்பட்டதும், குங்குமமும் மைலஞ்சி என்னும் சாயப்பொருளும் கரைக்கப்பட்டிருக்கும் ஜலத்தில் பிணத்தைக்கழுவி, கோபி சந்தனத்தால் புண்டரமிடுவார்கள். பின்னர் புதுவஸ்திர முடுத்தப்பட்டு பிணம் பாடையில் கிடத்தப்படும். உறவினர்கள் பாடையைத் தூக்கிக்கொண்டு, இறந்தவனுடைய தோட்டத்திலேயே ஓரிடத்துக்குக் கொண்டுபோய், அதற்கென்றே வெட்டி வீழ்த்தப்பட்ட மாமரச் சிராய்களாலாக்கப்பட்ட சிதையின்மீது வைப்பார்கள். பிணத்தின்மீது மூடப்பட்டிருந்த வஸ்திரத்தை எடுத்துவிட்டு, அரிசியை அதன் முகத்தின்மீது நெருங்கின உறவினர் எல்லோரும் இறைப்பார்கள். தேகத்தின் நவத்துவாரங்களிலும் பொன்துண்டுகள் சொருகப்படும். ஹோமம் ஒன்று செய்யப்பட்டு, அதிலிருந்து நெருப்பையெடுத்து, பிணத்தின் மார்புமீது வைப்பார்கள். பின்னர் சிதையும் மூன்றிடத்தில் பற்றவைக்கப்படும். இக்கிரியைகளிலெல்லாம் இறந்தவனுடைய முதற்குமாரனே கர்த்தாவாவான்; மற்றைய குமாரர்களெல்லோரும் உடனிருப்பார்களேயன்றி, கருமஞ்செய்வதில் தலையிட மாட்டார்கள். கொள்ளிவைத்துக் குடமுடைத்தபின்னர், இறந்தவனுடையகுமாரர்கள் மறுபடியும் ஸ்நானம் செய்து அருகிலிருக்கும் நதியிலிருந்தேனும் குளத்திலிருந்தேனும் மண்ணெடுத்து, இறந்தவனைப்போல ஒரு உருவம் செய்வார்கள். இந்த கிரியைகளின் போதெல்லாம் மாறனின் உதவி அவசியம்வேண்டும்; தர்ப்பணத்துக்கு எள்ளையும் தர்ப்பையையும் அவன் கொடுப்பான்.

வார்ஸாக்கிரமம்.—நம்பூதிரிகளுக்குள் மூத்த புத்திரனே தகப்பனுடைய ஸர்வ ஆஸ்திகளையும் அடைந்து அவைகளுக்கு ஸர்வாதிகாரியாக ஆகிறான். அந்த மூத்தபுத்திரன் மட்டுமே கல்யாணம் செய்துகொள்ளலாமென்றும், அவனுடைய கனிஷ்டர்கள் க்ஷத்திரிய ஸ்திரீயுடனே, நாயர் ஸ்திரீயுடனே, சேர்ந்திருக்கலாமென்றும் முன்னமே கூறியுள்ளோம். குடும்பத்துக்கு அதிகாரி, மற்றைய கனிஷ்டர்களைப் போஷித்துக் காப்பாற்றிவரக் கடமைப்பட்டவனாவான். ஆஸ்தி,பாகம் பிரிக்கக்கூடாததாகும். ஸ்திரீகள் புருஷன் வீட்டைச் சேர்ந்தோராவார். ஒரு புத்திரன் தகுந்த பருவமடையுமுன்னரே, தகப்பன் இறந்துபோய், வேறு தகுந்த புருஷர்கள் அக்குடுப்பத்தில் இல்லாமலிருந்தால், வயதில் மூத்த ஸ்திரீயே ஸர்வாதிகாரியாவாள். ஒரு கன்னிப்பெண்ணையும், மனைவியையும் விட்டுவிட்டு, ஒரு நம்பூதிரி இறந்துபோனால், அந்த மனைவி, யாரேனும் ஒரு பிராமணனைக்கொண்டு, தன் புருஷனுக்குச் செய்யவேண்டிய கர்மாதிகளைச் செய்துவிட்டு, அப்பிராம்மணனுக்கு தனது மகளை ஸர்வ ஆஸ்திகளுடனும் விவாகம் செய்துகொடுத்துவிடலாம். இவ்வகைக் கல்யாணத்துக்கு ஸர்வஸ்வ

தானம் என்று பேர். அந்த மாப்பிள்ளையே வீட்டுக்கு அதிகாரியாகி வம்சவிருத்தி செய்பவனாவான். குடும்பத்தின் தலைவனுக்கேனும், அவனது கனிஷ்டர்களுக்கேனும், நெருங்கிய உறவினர்க்கேனும் பிள்ளையில்லாவிட்டால் ஸ்வீகாரம் செய்துகொள்ளலாம். இவ்வித ஸ்வீகாரம் நான்கு வகைப்படும். முதலாவது: "பத்துக்கைபால் தத்து." அதாவது, பத்துக்கைகள் அல்லது ஐந்துபேர் சம்பந்தப்பட்ட ஸ்வீகாரம். ஸ்வீகாரம் செய்துகொள்ளும் ஸ்திரீ புருஷரும், ஸ்வீகாரப்பையனும் ஸ்வீகாரப்பையனின் ஜனன மாதாபிதாக்களுமே மேற்கூறப்பட்ட ஐவராவார். ஸ்வீகரிக்கப்படும் சிறுவன் அந்ய கோத்திரத்தானாகவிருந்தால், அவனுக்கு உபநயனமாவதன் முன்னரே, ஸ்வீகாரம் செய்துகொள்ள வேண்டும். ஸ்வகோத்திரத்துப் பிள்ளைக்கு இவ்விதமான காலவரையறையில்லை. இரண்டாவது வகையில், ஒன்பது அங்குல நீளமுள்ள அரசங்கிளையொன்றை ஹோமகுண்டத்தில் அக்கினிக்கு ஸமர்ப்பிப்பார்கள். இதனோடு ஸ்வீகாரச் சடங்கு முடிவடைகின்றது. மூன்றாவதான "குடிவாழிச்ச தத்து" என்பதில், அரசனுடையவும் குருவுடையவும் ஸம்மதத்தைப் பெற்றபின்னர், பிள்ளையில்லாது இருக்கும் வார்த்திகனாவது விதவையாவது, வம்ச விருத்திக்காக சற்று விலகிய ஸபிண்டர்களிலிருந்தாவது உறவினர்களிலிருந்தாவது ஒரு பிள்ளையை எடுத்துக்கொள்வது வழக்கம். நான்காவதான ஸர்வஸ்வதானத்தைப் பற்றி முன்னர் கூறியுள்ளோம்.

பழக்க வழக்கங்கள்.—நம்பூதிரிகளுக்கும், மற்றைய பிராம்மணர்களுக்கும், பழக்க வழக்கங்களில் எற்றவும் வித்திபாஸமுண்டு. கீழ்த்திசைப் பிராம்மணர்கள் நம்பூதிரிகளின் வழக்கங்களை "அநாசாரங்கள்" என்று இகழ்கின்றனர். ஆனால் அப்படி இகழ்வதற்கு யாதொரு காரணமும் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. நம்பூதிரிகளுக்கு ஏற்பட்ட அறுபத்துநான்கு ஆசாரங்களையும் அவர்கள் ஒழுங்காக அனுஷ்டிக்கின்றனர். இவைகளில் சில, பகவான் பரசுராமராலும், சில ஸ்ரீ சங்கராசாரியாரவர்களாலும் ஏற்படுத்தப்பட்டவையாம். அவைகளைக் கூறிவிட்டு இவ்வியாஸத்தை முடிவு செய்வோம்.

(1) குச்சிகொண்டு பல் விளக்கக்கூடாது (2) ஸசேல ஸ்நாநம் செய்யக்கூடாது (3) உடம்பில் வஸ்திரத்தைத் தரித்துக்கொண்டு தேய்க்கக்கூடாது. (4) ஸூர்யோதயத்துக்குமுன்னால் ஸ்நாநம் செய்யக்கூடாது. (5) ஸ்நாநம் செய்வதற்கு முன்னர் சமையல் செய்யக்கூடாது (6) இரவில் வைக்கப்பட்ட ஜலத்தை உபயோகிக்கக்கூடாது. (7) ஏதேனுமொருகாரியத்தை உத்தேசித்து ஸ்நாநம்செய்யக்கூடாது. ஸ்நாநத்துக்குமுன் ஸங்கல்பம் கூடாது (8) ஒரு விஷயத்துக்காக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட ஜலத்தின் மீதத்தை வேறொரு விஷயத்துக்கு உபயோகிக்கக்கூடாது. (9) யாரையேனும் தொட்டால் ஸ்நாநம் செய்யவேண்டும். (10) தீண்டக்கூடாத ஜாதியார் நெருங்கினால்ஸ்நாநம்செய்யவேண்டும். (11) அசுத்தமான கிணறுகளையும் குளங்களையும் தொட்டால் ஸ்நாநம் செய்யவேண்டும். (12) துடைப்பத்தினால் பெருக்கப்பட்ட இடத்தில், ஜலம் தெளிக்கப்பட்டிருந்தாலொழிய நடக்கக்கூடாது. (13) நெற்றியில் விபூதி இடவேண்டும். (14) மந்திரங்களைத் தானே சொல்லிக் கொள்ளவேண்டும். (15) பழைய அமுது சாப்பிடக்கூடாது. (16) குழந்தைகள் உண்டு மிகுந்ததை விலக்கிவிடவேண்டும். (17) சிவ பெருமானுக்கு நைவேத்யம் செய்யப்பட்டதை உண்ணக்கூடாது. (18) அன்னத்தைக் கையினால் பரிமாறக்கூடாது. (19) ஹோமம் செய்வதற்கு எருமை நெய்யை உபயோகிக்கக்கூடாது. (20) சாமகிரியைகளுக்கு எருமைப் பாலையாவது நெய்யையாவது உபயோகிக்கக்கூடாது. (21) சாப்பிடும்போது அதிகமான கவளத்தை வாயில் போட்டுக்கொள்ளக்கூடாது. (22) தீட்டுடனிருக்கையில் தாம்பூலம் தரிக்கக்கூடாது. (23) பிரம்மசர்ய விருதத்தை முடிவு வரையில் அனுஷ்டிக்கவேண்டியது. (24) ஆசாரியருக்குத் தக்ஷிணை கொடுக்கவேண்டும். (25) வழியில் வேதமோதக்கூடாது (26) வாதக்ஷிணை வாங்கக்கூடாது. (27) காரியம் ஸித்திப்பதற்காக, உபவாஸமிருக்கக்கூடாது. (28) மாதவிடாயான ஸ்திரீ யொருத்தியை வேறொரு ஸ்திரீ தொட்டால், ஸ்நாநம் செய்தால் போதும்; புருஷன் தொட்டால், புதுப்பூணூல் போட்டுக்கொண்டு, சாஸ்திரோக்தமாக ஸ்நாநம் செய்யவேண்டும். மாதவிடாயான ஸ்திரீகள் வீட்டுக்குப் புறம்பேயிருக்கவேண்டிய நியமமில்லை,

(29) பிராம்மணர்கள் பருத்தி நூற்கக்கூடாது. (30) பிராம்மணர்கள் தாங்களே வேஷ்டியைத் துவைக்கக்கூடாது. (31) க்ஷத்திரியர்கள் லிங்கத்தை வணங்கக்கூடாது. (32) சூத்திரர்களிடமிருந்து கர்மாதிகளில் பிராம்மணர்கள் தானம் வாங்கக்கூடாது. (33) பிதாவினுடைய பிரத்யாப்திகத்தைச் செய்யவேண்டும். (34) பிரத்யாப்திக சிராத்தம் அமாவாஸை தினத்தன்று செய்யப்படவேண்டும். (35) இறந்த நாள்முதல் கணக்கிட்டு வருஷமுடிவில் ஆப்திகம் செய்யவேண்டும். (36) சாவு நேர்ந்தால், ஒரு வருஷம் முடிகிறவரையில், தீக்ஷையுடனிருக்கவேண்டும். (37) சிராத்தங்கள் நக்ஷத்திர தினங்களில் செய்யப்படவேண்டும். (38) பிரஸவத்தினால் வந்த தீட்டுக்கழிந்த பிறகுதான் சரமகிரியைகள் நடத்தப்படவேண்டும். (39) ஸ்வீகாரம் செய்து கொள்ளப்பட்ட குமாரன், தனது ஸ்வீகாரப்பெற்றோர்களுக்கும் ஜனனபிதா மாதாக்களுக்கும் சிராத்தம் செய்யவேண்டும். (40) ஒருவனுடைய பிரேதம் அவனுடைய தோட்டத்திலேயே தகனம் செய்யப்படவேண்டும். (41) ஸந்யாஸிகள் ஸ்திரீகளைப் பார்க்கக்கூடாது. (42) உலகவின்பத்தை அவர்கள் முற்றிலும் துறந்துவிடவேண்டும். (43) இறந்துபோன ஸந்யாஸிகளுக்குச் சிராத்தம் செய்யக் கூடாது. (44) பிராம்மண ஸ்திரீகள் தங்கள் புருஷர்களைத்தவிர மற்றையோரைப் பார்க்கக்கூடாது. (45) வேலைக்காரிகள் இல்லாமல் அவர்கள் வெளியில் செல்லக்கூடாது. (46) அவர்கள் வெள்ளைவஸ்திரத்தைத்தான் தரிக்கவேண்டும். (47) மூக்கு குத்திக்கொள்ளக்கூடாது. (48) மதுபானம் பண்ணின பிராம்மணர்கள் ஜாதிப் பிரஷ்டம் செய்யப்படுவார்கள். (49) அன்னிய பிராம்மண ஸ்திரீகளுடன் வியபசாரம் செய்யும் பிராம்மணர்கள் ஜாதி பிரஷ்டராவார்கள். (50) துர்தேவதைகளைப் பிரதிஷ்டை செய்யக் கூடாது. (51) சூத்திரர்களும் மற்றையோரும் கோவில்களில்விக்கிரகங்களைத்தொடக்கூடாது. (52) ஒரு தெய்வத்துக்கு நைவேத்தியம் செய்யப்பட்டது மற்றொரு தெய்வத்துக்கு நைவேத்தியம் செய்யப்படக்கூடாது. (53) ஹோமமில்லாமல் விவாகம் முதலியன செய்யக் கூடாது. (54) பிராம்மணர்களில் ஒருவர்க்கொருவர் ஆசீர்வாதம் சொல்லிக்கொள்ளக் கூடாது. (55) ஒருவர்க்கொருவர் நமஸ்காரம் செய்யக்கூடாது. (56) யாகத்தில் பசுவதை கூடாது. (57) சிவப்பிரீதியாகச் சில காரியங்களையும் விஷ்ணுப்பிரீதியாகச் சில காரியங்களையும் செய்து மனக்கலக்கம் அடையக் கூடாது. (58) பிராம்மணர்கள் ஒரே ஒரு யக்ஞோப வீதத்தைத்தான் தரிக்கவேண்டும். (59) மூத்தபுத்திரன் மட்டுமே கல்யாணம் செய்து கொள்ளலாம். (60) இறந்துபோன மூதாதையின்பொருட்டுச் செய்யப்படும் சடங்குகள் அன்னத்தைக்கொண்டு செய்யப்படவேண்டும். (61) க்ஷத்திரியர்களும் மற்றைய ஜாதியார்களும் அவர்களுடைய மாமனுக்குப் பிரேத ஸம்ஸ்காரம் செய்யவேண்டும். (62) க்ஷத்திரியர்கள் முதலோரில், ஆஸ்தி, மருமக்களுக்குச் சேரவேண்டும். (63) விதவைகள் ஸந்யாஸிகளைப்போல வாழவேண்டும். (64) ஸககமனம் கூடாது.

முற்றிற்று.

சுகாதார விதிகள்
THE RULES OF HYGIENE

சாய்வு நாற்காலி (Easy Chair) முதலியவைகளில் படுத்துறங்குதல் கூடாது. சரீரம் வளைந்து சுவாஸம் சரியாக விடுவதற்கில்லாமல் போய் விடுகிறது. அப்பொழுது அது, இடுப்பு வாயு, கீல்வாயு, திமிர்வாயு முதலிய வியாதிகளுக்கிடமாகிறது. எப்பொழுதும் தரைக்குமேல் கொஞ்சம் உயரமுள்ள படுக்கையே சிறந்ததாகையால் இரண்டடி உயரமுள்ள ஒரு மரக்கட்டில் சரீர ஆரோக்கியத்திற் கேற்றது. படுக்கைகள் சுத்தமாயும் ஸுலபமாய் தோய்ப்பதற்கேற்றவைகளாயுமிருக்க வேண்டும். படுக்கைகளை வாரத்திற் கொருமுறையாவது வெயிலில் நன்றாய் உலர்த்த வேண்டும். இரண்டுவாரத்திற்கொருமுறையாவது தோய்த்து சுத்தம் செய்யவேண்டும். இவைகளெல்லாம் உத்தேசிக்குமிடத்து ஜமக்காளம்தான் உத்தமமான படுக்கையாகும்.

படுக்கையறையில், பிரகாசமான வெளிச்சங்களாவது பலமாக சப்திக்கும் கடிகாரங்களாவது அல்லது தூக்கத்திற்கு விக்னம் செய்யக்கூடிய வேறெவ்வித சப்தங்களாவது இல்லாமல் விலக்கவேண்டும். கூடியமட்டில் இருட்டாக இருக்க வேண்டியது நலமென்றாலும்,

(இதன் தொடர்ச்சி 374-ம் பக்கம்)

வேண்டிய காற்று நன்றாய் உலாவும்படி செய்ய வேண்டும். சாலகாற்றுகள், நீர்வாடைகள் இவைகளை விலக்கவேண்டும். காற்றோட்டமில்லாத அறைகளில் படுத்துத் தூங்கினால், எழுந்திருக்கும்பொழுது தலைவலியும், பாரமும், சரீரத்தில் ஓய்ச்சலும் உண்டாவதை யாவரும் கவனித்திருக்கலாம். ஒரு சிறு அறையில் அநேகர் படுத்துறங்கினாலும் இப்படித்தான். இதன் காரணம் என்னவெனில், மனிதன் சுவாஸம் வெளியே விடும்பொழுது, கரியமிலவாயுவை விடுகிறான். இது சுவாஸிக்கப்பட்டால் மாணம் வரையில் உண்டுபண்ணக்கூடும். காற்றோட்டமிருக்கும் பட்சத்தில் புதிதாகக்காற்று உள்ளே வரவும், மனிதர்களின் வெளிமூச்சுக்காற்று வெளியே போகவும், அதனால் நம்மைச் சுற்றியிருக்கும் வாயு சுத்தப்படவும் கூடும். இல்லாவிட்டால் கரியமிலவாயு நம்மைச் சூழ்ந்து நாம் அதையே உள்ளேவாங்கி சுவாஸிக்கும்படி நேர்ந்து அதனால் இவ்விதத் தொந்தரைகளெல்லாம் உண்டாகின்றன. இதே காரணத்தினால்தான் தூங்கும்பொழுது போர்வையால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு தூங்கக்கூடாதென்பதும். அப்படியே இராக்காலங்களில் விருக்ஷத்தினடியில் படுத்துறங்கலாகாது. ஏனெனில் அவை அப்பொழுது கரியமிலவாயுவை வெளிவிடுகின்றன.

ஒவ்வொருவரும் தூங்கவேண்டிய காலம், அவரவர் வயது, வேலை, ஆகாரம் முதலியவைகளைப் பொறுத்திருக்கிறது. குழந்தைகளுக்கு அதிகத் தூக்கம் வேண்டும். கர்ப்பிணிகளுக்கும் இப்படியே. வயது முதிர்ந்தவர்களுக்கு 5 முதல் 7 மணிவரையில் தூக்கம் வேண்டியிருக்கும்.

ராத்திரி வெகு நேரம் வரையிலும் கண் விழிக்கும்படி நேருமானாலும் அல்லது நல்ல பலமான சரீர வேலைகள், அல்லது மூளைக்கு வேலைகள் கொடுத்த உடனும், ஈரத்துணியால் துடைத்து கபாலத்தைக் குளிர்ச்சி செய்வதோடு சுலபமாய்த் தூக்கம் வரவேண்டியதற்காக கொஞ்சம் பச்சைத்தண்ணீரையும் குடிப்பது நலம்.

தூக்கம் வருவதற்காக உள்ளுக்கு மருந்துகள் சாப்பிடுதல் அநர்த்தம். தூக்கம் வியாதியினாலாவது வேறெக்காரணத்தினாலாவது ஸுலபமாக வாராவிட்டால் வெந்நீரால் காலைச் சுத்தம் செய்து வயிற்றை ஈரத்துணியால் துடைத்து குளிரவைத்து இடுப்புவரை ஜலத்தால் நனைத்தால் தூக்கம் நன்றாக வரும்.

நல்ல தூக்கம் சரீராரோக்கியத்திற்கு முக்கியமான அடையாளம். அப்படிக்கல்லாமல் ஸ்வல்ப சப்தங்களால் தூக்கங்கலைந்தாலும், அடிக்கடி ஸொப்னங்கள் உண்டானாலும், இவைகளெல்லாம் சரீரம் நல்ல ஸ்திதியிலில்லை யென்பதைக் காட்டும்.

சுசி:—(i) கைகால் நகங்கள் முதலிய எல்லா பாகங்களையும் நன்றாய் அடிக்கடி சுத்தம் செய்து அழுக்கு அடையாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

(ii) முக்கியமாய் நாம் தினந்தோறும் உள்ளங் கால்களைக்கூட நன்றாகக் கற்களில் தேய்த்து சுத்தம் செய்யவேண்டும். இல்லாவிட்டால் பித்த வெடிகள் உண்டாகும். பித்த வெடிகளுக்கு, ஆலம்பால் கைகண்ட மருந்து.

(iii) சரீரத்தின் மானஸ்தானங்களை, எல்லா அங்கங்களைக் காட்டிலும், எப்பொழுதும் வெகுசுத்தமாய் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

(iv) தலை மயிரிலுள்ள அழுக்குகளை அப்பொழுதைக்கப்பொழுது நன்றாகச் சுத்தம் செய்யாததால் பேன், ஈர் முதலியவை புழுக்கின்றன; சிரங்குகளும் உண்டாகின்றன. இவைகளைப் போக்குவதற்காகப் பாதரஸத்தைத் தலையில் தேய்ப்பதுண்டு. இது மிகக்கெடுதி. ஏனெனில் பாதரஸம் கண்களுக்கு மிகக் கெடுதி விளைவிப்பதுடன், மயிர்களையும் உதிரும்படி செய்கிறது. தலையில் பேன் புழுத்தால், ஸ்வல்பமாய் கிரோஸின் எண்ணெய் தடவினால், அவைகளெல்லாம் இறந்துபோம். வாரி அவைகளை ஸுலபமாய் எடுத்துவிடலாம். இந்த நாற்றத்தை தலையில் கொஞ்சம் தேங்காயெண்ணெயையும், அதன்பேரில் புளித்த மோரையும் தடவி சீக்காய் தேய்த்து எடுத்துவிடலாம்.

(v) அப்படியே வஸ்திரங்களையும் அன்றன்றைக்கு நன்றாகத்தோய்த்து எப்பொழுதும் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டியது ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(vi) ஆஹாரங்கள் சமைக்கப்படும்பொழுது, பதார்த்தங்களைக் கையினால் தொடவே கூடாது. அதிலும் முக்கியமாய்த் தண்ணீர், உப்பு, புளிப்பு இவைகள் ஸம்பந்தப்பட்டவைகளைக் கையினால் தொடவேகூடாது. பரிமாறும்

பொழுதும் அப்படித்தான். இப்படியே தேங்காய்ப்பால் பிழிதல், எலுமிச்சம்பழ ரஸம் பிழிதல், சாதங்கள் பிசைதல் முதலிய காலங்களிலெல்லாம் ஒரு கரண்டியை அல்லது வேறு ஏதாவது பொருளை உபயோகப்படுத்தவேண்டுமேயல்லாது கைகளால் செய்யக்கூடாது. போஜன பதார்த்தங்களை ஒரு பாத்திரத்திலிருந்து வேறொரு பாத்திரத்தில் மாற்ற வேண்டிய ஸமயங்களிலும் இதே விதிதான். ஊறுகாய்ப் பானைகளில் முழங்கையளவு கைகளைவிட்டு ஊறுகாய் எடுக்கும் துர்வழக்கம் நம் நாட்டில் விசேஷமாயிருக்கிறது. அதனால்தான் முக்கியமாய்ப் பூச்சிவருகிறது. ஊறுகாய்ப் பானைகள் எப்போதும் மூடப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

(vii) பானபாத்திரங்களைச் சிப்பிக் குடித்தல் கூடாது. இந்த விஷயம் எல்லா தேசத்துச் சிறந்த வைத்தியர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. அநேக வியாதிகள், அதிலும் முக்கியமாய் ஸ்திரீவியாதிகள் உதடுகள் மூலமாய் ஒருவரிடமிருந்து மற்றொருவருக்கு மாற்றப்படுகின்றன என்கிறார்கள். ஆகையால் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியாய்ப் பானபாத்திரம் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியதுடன், அவைகளை வெகு சுத்தமாகவும் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

(viii) தொண்டையைக் கனைத்துக் கண்டவிடங்களில் கோழையை உமிழ்தல் கூடாது. இவ்விதம் உமிழப்படும் கோழை, சுவாஸகாசரோகம் அல்லது க்ஷயம், இந்த வியாதிகளுள்ளவர்களுடையதாயிருந்தால், அது அந்த வியாதிகளின் உத்பத்திக்கு ஆஸ்பதமாயுள்ள பூச்சிகளை (Germs) ஸ்ருஷ்டித்து ஆகாயத்தில் பரவச்செய்கின்றது. அதை சுவாஸிப்பவர்கள் அந்த வியாதிகளுக் குள்ளாகிறார்கள். இதனாலேயே கோழை துப்புதல் குற்றமாகச் சிலதேசங்களில் பாவிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் பிறருடையவும் நம்முடையவுமான க்ஷேமத்தை உத்தேசித்து, கோழைகள் துப்பினால், அவைகளை மணலினால் மூட வேண்டும்.

(ix) விரல் நகங்களைக் கடித்துத் தின்னல், விரல்களைச் சிப்புதல், கைகள் வேலைசெய்யும் பொழுது கையிலுள்ள பொருள்களை பல்லில் இடுக்கிக் கொள்ளுதல், கருப்பாக எழுதவேண்டியதற்காக காகிதப்பென்ஸில்களை நாவில்தடவி ஈரம் செய்துகொள்ளல், முதலியவைகளெல்லாம் பார்ப்பவர்களுக்கு அருவருப்பைத் தருவதுடன், வியாதிகளுக்கும் காரணமாகிறது. காபியிங் பென்ஸில் முதலிய லெட்பென்ஸில்கள் கொடு விஷமாதலால், அதை நாவில் தடவிக்கொள்ளும் வழக்கத்தைக் கட்டோடே விட்டுவிட வேண்டும்.

(x) வஸ்திரம் முதலிய துவாரமுள்ள பதார்த்தங்கள் நாற்றங்களைத் தம்மில் அடக்கி வெகு நேரம் வைத்துக்கொள்ளும் சக்தியுள்ளனவாகையால், மலபாதை நிவாரணத்திற்காகக் கக்கூசுக்குள் போய்வந்தவுடன், வேறு வஸ்திரம் கட்டிக்கொள்ளுதல் அல்லது ஸ்நாநம் செய்தல் நன்மையாயிருக்கும்.

(ix) கண் காது முதலிய ஸூக்ஷ்மமான அவயவங்களைப்பற்றித் தனியாகப் பேசப்போகிறோமாதலால் இவ்விடத்தில் அவைகளின் ஜாக்கிரதையைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லாது விட்டுவிட்டோம்.

மேற்கூறிய விதிகளை நன்றாக மனதில் வாங்கி அதன்படி நடக்கின்றவர்களுக்கு எவ்விதமான வியாதிகளும் அணுகா என்பது நிச்சயம்.

1. வீடுகள்

ஆதிகாலத்து ஜனங்களைப் போலல்லாமல் தற்காலத்தில் ஜனங்கள் தங்களுக்கு வாஸஸ்தலத்திற்கென்று விசேஷப் பணச்செலவின் பேரில் சிங்காரமான மாளிகைகள் கட்டி வஸிக்கும்படியான நாகரிகமடைந்திருக்கிறார்கள். என்றாலும், வீடுகளைக் கட்டத்தகாத, அதாவது சுகத்திற்கடுத்ததல்லாத விடங்களில் கட்டிவிட்டுப் பின்பு அவைகளில் வாஸம் செய்யுங் காலங்களில், பலவிதமான வியாதிகளுக் காளாவதுமல்லாமல், அவ்வியாதி முதலியவைகளுக்கு உண்மையான காரணத்தை யறிவதற்குச் சக்தியற்றவர்களாய், பிசாசுக் கோளாறு என்று எண்ணிக் கூத்தாடிகளுக்கும் குறங்காட்டிகளுக்குமிட்டு, பணத்தை வீண் விரயப்படுத்தும்படி நேரிடுகிறது. ஆதலால் வீடுகள் கட்டுவதற்கு லாயக்கான விடங்கள் எவ்வெவையென்று நாம் கற்றுக்கொள்ளுவோம்.

பொதுவாக, ஈரம் தங்கக்கூடிய விடங்களிலே வீடுகள் கட்டக்கூடாது. இது சரீர சுகத்திற்கு மிகுந்த கெடுதியை விளைவிக்கும்.

நடமாடுங் காலங்களில் தரை சிதளங்கொண்டு, அதனால் சரீரத்திற்கு வியாதிகளை யுண்டாக்கும். அன்றியும் வீட்டுக்குள் அடங்கியிருக்கும் காற்றையும் சீதளப்படுத்தி, அதனால் கனப்படும்படி செய்துவிடுகிறது. இதனால் தாராளமான காற்றோட்டம் தடைப்படுகிறது. இக்குறையை நீக்கவேண்டியதன்பொருட்டு, கற்பாறையுள்ள தரைகளின்பேரிலாவது, சரளை பூமியின்பேரிலாவது அல்லது நல்ல மணல் தரையிலாவது வீடுகள் கட்டுவது நலம். ஆனால் கற்பாறையின்பேரில் வீடுகட்டுவது ஈரம் தங்காமல் மழைஜலம் முழுவதும் வடிந்துபோவதற்கு ஏதுவாயிருந்தாலும், உஷ்ணகாலங்களில் அதிகமும் சூடுண்டு, மனிதர்களுக்கு வெக்கை யுண்டுபண்ணுந் தன்மையனவா யிருக்கின்றன. சரளைத்தரையில் பெய்யும் மழை சீக்கிரமாய்ப் பூமியில் சுவறுகிறது. அதோடு கிணறு வெட்டுவதற்கும் சுத்தமான ஜலம் ஊறுவதற்கும் ஸாதகமா யிருக்கிறது. இதே குணம் மணற்பாங்கான இடங்களில் கட்டும் வீடுகளுக்குமுண்டு.

களி, சதுப்பு, முதலியவை விசேஷமாய் இருக்குமிடங்களில் வீடுகட்டுதல் சரீர ஸுகத்திற்குக் கெடுதியை விளைவிக்கும். அப்படியே உப்புமண் தரைகளிலும் வீடுகட்டினால் அதுவும் ஈரத்திற்கு இடங்கொடுக்கும். மேலும் நதிகள், குளங்கள், குட்டைகள் முதலிய ஜலாசயங்களுக்கு ஸமீபத்தில், அதிலும் நீர்மட்டத்திற்குத் தாழ்ந்த மட்டமான இடங்களில் வீடு கட்டுதல் ஜலதோஷம், காய்ச்சல் முதலிய பலவிதமான வியாதிகளுக்கு இடந்தரும் என்று நாம் சொல்லவேண்டியதில்லை.

சுக்கான் தரைகளின்பேரில் வீடுகள் கட்டுவதால் தோஷமொன்றுமில்லை. என்றாலும், அவ்விடத்துள்ள கிணறுகளில் ஊறும் ஜலத்தைக் குடிப்பதனால் வயிறு ஸம்பந்தமான வயிற்றுப் போக்கு, அஜீரணம் முதலிய வியாதிகளுக்கிடங்கொடுக்குமாகையால் அவ்வளவு ஸாவதானமில்லை.

வீடுகள் கட்டுவதில் அடியிற்கண்ட முன் ஜாக்கிரதைகள் எடுத்துக்கொள்ளப்படவேண்டும். முதலில் பூமியிலுள்ள ஈரம் வீட்டுத் தரையில் தாக்காதிருக்கும்படி, வீட்டின் அடிதளத்தை நன்றாயுயர்த்திக் கட்டவேண்டும். அடுத்தபடி முக்கியமானபாகம் காற்றோட்டம். அது தாராளமாயிருக்கவேண்டியதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும். பூமியின் மேற்பரப்பிற்கு ஸமீபமாகவுள்ள ஆகாயமானது கனமாகிய கரியமிலவாயு முதலிய விஷத்தன்மையுள்ள பதார்த்தங்கள் கலந்திருக்குமாகையாலும், மேற்புறத்திலுள்ள காற்றானது, இதை யுத்தேசித்துக் கூடியமட்டில் சுத்தமாகவிருக்குமாகையாலும், வீடுகளை நன்றாயுயர்த்தி, ஆகாயத்தின் மேற்பரப்பிலுள்ள காற்று தாராளமாய் உள்ளே புகும்படியான ஏற்பாடுகள் இருக்கவேண்டும். நல்ல காற்றோட்டம் வேண்டுமானால், அதற்காக எதிர் எதிராக ஜன்னல்கள் அமைக்கப்படவேண்டும். இதன் பிரயோஜனம் அறிவது சிரமமன்று. ஒரு வாசற்படியின் வழியாய் அறைக்குள்ளே போகும் ஜனங்களும், அறையினின்று வெளியே வரும் ஜனங்களும் நடப்பார்களானால், அது மிகவும் தொந்திரவாயிருக்கும், ஆனால் உள்ளே நுழையும் ஜனங்களுக்கு ஒருவழியும் வெளியே போகும் ஜனங்களுக்கு வேறு ஒரு வழியும் ஏற்படுமானால் இது நிரம்ப ஸௌகர்யத்தைத் தரும். அப்படியே சுத்தமான காற்று உட்புக ஒரு சாளரமும், அசுத்தப்படுத்தப்பட்ட ஆஹாயம் வெளியேற வேறொரு சாளரமும் இருக்குமானால், காற்றோட்டம் வெகு தாராளமாயிருக்கும். மூச்சில் வெளிவரும் கரியமிலவாயு கனமானதாயிருந்தாலும், உஷ்ணமானதால் இதர வாயுவோடு கலந்து இலேசாகி உயரப்போகிறது. இந்தக் காற்று வெளியேறுவதற்கு மேற்கூரைபண்டை சாளரங்கள் ஏற்படுவது நல்லது.

ஆனால் அளவுக்கு மிஞ்சிக் காற்று உள்ளே புகும்படி அதிகச் சாளரங்கள் அமைத்தல் கூடாது. அதிகக் காற்று தேகத்திலுள்ள திரவங்களை வற்றவைக்கும் குணமுடையது. அப்படியே நீர்வாடைகள் விசேஷமாய் வரக்கூடிய பக்கங்களிலும் அதிக சாளரங்களை அமைக்கக்கூடாது. இது ஜலதோஷம் முதலிய நீர்க்கோர்வை வியாதிகளுக்காதாரமாகும்.

ஒவ்வொரு வீட்டிலும் மரங்களுள்ள ஒரு சிறு தோட்டமும், ஒரு காம்பவுண்டும் இருப்பது நலம். ஆனால் பெரிய பட்டணங்களில் ஜன நெருக்கத்தின் மிகுதியால் இவ்விதம் காம்பவுண்டு ஏற்படுவது கூடாமல் போகிறது.

சுவர்களைக் கொஞ்ச உயரம் வரையிலாவது

சுண்ணாம்பினால் கட்டினால், கீழ்த்தரையிலுள்ள ஈரத்தினால் சுவர்கள் ஈரிக்காமல் காப்பாற்றும். சுவர்கள் கட்டுவதற்குச் சல்லிகள் என்ற கருங்கல்துண்டுகள் நிரம்ப சிலாக்கியமானவை. விலையிலும், செலவிலும் லாபகரமானவை.

சமையலறைகள், அடிக்கடி கணப்புகள் போட்டும் அறைகள் முதலியவைகளில், புகைப்போகிகள் தாராளமாய் அமைக்கப்படவேண்டும்.

வீடுகள் கட்டுவதில் நாம் ஜாக்கிரதை எவ்வளவு எடுத்துக்கொள்ளுகிறோமோ, அவ்வளவு ஜாக்கிரதையாய் அவைகளைப் பாதுகாக்க (சுத்தமாயிருக்கும்படி) சிரமம் எடுத்துக்கொண்டாலொழிய, கட்டுவதில் எடுத்துக்கொண்ட சிரமம் அவ்வளவும் வீணையாகும்.

வீடுகளைச் சுத்தமாக அடிக்கடி (தினத்திற்கிருமுறையாவது) பெருக்கி ஒழுங்காக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். கண்ட வஸ்துக்களைக் கண்ட கண்ட இடங்களில் எறியாமல், அவ்வவைகளுக்கென்று ஓரிடம் ஏற்படுத்தப்பட்டு, அவை அவ்விடத்தில் வைக்கப்படவேண்டும். அழுக்கு ஸம்பந்தமுள்ள எந்த வஸ்துவும் திறந்தவாக்கில் வெளியில் கிடக்கக்கூடாது. கிடந்தால், தான் சுவாஸிக்கும் வாயுவை விஷத்தன்மையுள்ளதாக அவை செய்துவிடும். நறுக்கின காய் கறி பதார்த்தங்களுடைய காம்புகள், நுனிகள் முதலியவைகளை நறுக்கின இடத்திலேயே போட்டுவிடாமல், அவைகளை உடனுக்குடன் எடுத்து, தூரமாய்க் கொண்டுபோய் அப்புறப்படுத்த வேண்டும். அப்படிக்கில்லாவிடில் அவைகள் அழுகி, துர்நாற்றங்களுக்கு இடங்கொடுத்து, பலவித வியாதிகளுக்கு ஹேதுவாகும். சாக்கடை விஷயத்தில் வெகு கவனமாயிருக்கவேண்டும். அவ்வப்பொழுது முற்றத்தில் ஊற்றப்படும் தண்ணீர் அப்பொழுதே வெளியேறும்படியாக சாக்கடைகள் தாராளமாகவும், தடங்கலன்னியிலும் இருக்கவேண்டும். அதற்காகக் கோல்களைக்கொண்டு வாரத்திற்கிருமுறையாவது சாக்கடைகளைக் குத்திவிடவேண்டும். வீட்டின் மூலைகளிலும் கூரைகளிலும், ஒட்டடை, சிலந்திவலை முதலியவைகள் பிடித்து ஆபாஸம் செய்யாதபடி அவைகளைச் சுத்தம் செய்யவேண்டும். வீட்டில் உபயோகப்படுத்தப்படுகிற தண்ணீரில் குப்பை செத்தை முதலியவை விழாமல் கார்த்து ஜலத்தை வெகு சுத்தமாகப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். அடிக்கடி கிணற்று ஜலத்தை சுத்தமாயிருக்கிறதாவென்று பரீக்ஷை பார்க்கவேண்டும். ஸாதாரணமாய் ஆஸ்பத்திரிகளிலும், எல்லா ரஸாயன ஷாப்புகளிலும் கிடைக்கக்கூடிய பொடாஸியம் பெர்மாங்கனேட் (Potassium Permanganate) என்ற உப்பை சுத்தமான ஜலத்தில் போட்டால், அந்த ஜலம் உடனே வயோலெட் (Violet) வர்ணமாக மாறிவிடும். அப்படிக்கில்லாமல், நிறம் மந்தமாயாவது சுத்தமாய் மறைந்தாவது போகுமானால், அத்தண்ணீர் அசுத்தமென்றருத்தம். இவ்விதம் பரீக்ஷிக்கப்பட்ட ஜலம் அசுத்தமென்று காணப்பட்டால் இந்த உப்பைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய், ஜலம் சுத்தப்படும்வரையில் போட்டுப், பிறகு இரண்டு அல்லது மூன்று நாளைக்கு அக்கிணற்று ஜலத்தை எடுக்காமல் விட்டுவிடவேண்டும். படுக்கை அறைகளில் தீர்த்தப்பானைகளையாவது உலருவதற்காக ஈரவஸ்திரங்களையாவது வைத்திருக்கக்கூடாது. குளிர்ச்சிக்காக, படுக்கை அறைகளில் தண்ணீர் தெளிப்பதும் கூடாதுதான்.

ஆடுமாடுகளைத் தனியாக அடைப்புள்ள விடங்களில் கட்டவேண்டுமே தவிர, குடியிருக்கும் வீட்டின் முற்றங்களிலாவது மற்ற பாகங்களிலாவது கட்டக்கூடாது. மாட்டுச் சாணி முதலியவைகளை வெகு நாளாகக் குவித்து வைக்காமல் அன்றன்றாடகம் எடுத்துக் குப்பைத்தொட்டிகளில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கவேண்டும். எப்பொழுதும் மாட்டுக்கொட்டிலில் துர்கந்தம் உண்டாகாதபடி தண்ணீர் விட்டுப் பெருக்கிச் சுத்தம் செய்யவேண்டும்.

இவ்விதம் பலவிதத்தில் ஜாக்கிரதையெடுத்துக்கொண்ட காலத்தும், வீட்டில் அசுத்தம் உண்டாகிவிட்டதாக ஸந்தேஹம் உண்டானால், அப்பொழுது உடனே அந்த அசுத்தத்தைப் போக்க வழிதேடவேண்டும்.

நம் சந்தா நேயர்களுக்கு:—சந்தாதார்கள் தங்களுக்கு அந்தந்தமாதப்பத்திரிகை ஒழுங்காகக் கிடைக்காவிட்டால் உடனே நம் ஆபீஸுக்கு ஷை தகவலை தங்கள் ரிஜிஸ்டர் நம்பரைக்கண்டு தெரிவித்துக் கொள்ளவேண்டும். அப்படிச்செய்தாலன்றி அவர்கள் கடிதத்தை உடனுக்குடன் கவனிப்பது ஸாத்தியமாகாது. தவிர, சந்தாநேயர்கள் தங்கள் கடிதங்களுக்கு ஜவாப் தேவையிருந்தால் ரிப்ளைகார்டாவது அல்லது அரையணா ஸ்டாம்பாவது அனுப்பவேண்டியது மிகவும் அவசியம்.

மானேஜர்.

தஞ்சாவூர் ஜில்லா தேச சரித்திரம்

HISTORY OF THE TANJORE DISTRICT

சிவாஜி, மைசூர் முகலாயருடன் சம்பந்தம்.

வெங்காஜியின் ராஜ்யம் முதலில் தஞ்சாவூர் ஜில்லா, ஆரணி, பரங்கிப்பேட்டை, பெங்களூர், ஆகிய பிரதேசங்களை யடக்கிக் கொண்டிருந்தது. ஆயினும் வெகு சீக்கிரத்தில் அது சுருங்கிவிட்டது. வெங்காஜியின் சகோதரரான சிவாஜி, கோலகொண்டைச் சுல்தான் பேரைச் சொல்லிக்கொண்டு, கர்னாடகத்தில் படையெடுத்துவந்து, தஞ்சாவூரில் தனக்கும் பிதுரார்ஜித பாத்திய முண்டென்று வாதாடினான். இந்தத் தொந்தரையினின்றும் தப்பித்துக் கொள்வதற்காக வெங்காஜி, சிவாஜிக்கு ஏராளமான பணத்தையும் கொடுத்து, அவனுடன் தன பிதாவின் நகைகளையும்வரும்படியையும் பங்கிட்டுக்கொண்டான். 1680-ல் சிவாஜி இறந்துபோய்விட்டதும், அவனிடமிருந்து சல்லியம் நேராதென வெங்காஜி மனப்பால் குடித்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே, முகல் சக்ரவர்த்தி அவுரங்கசீபின் தளகர்த்தன் 1687-ல் தெக்ஷிணத்துக்கு வந்து பெங்களூரைப் பிடித்துக்கொண்டு, தஞ்சாவூரையும் கீழ்படுத்திக் கப்பம் கட்டச் செய்தான். பிற்பாடு பெங்களூரைச் சுற்றியுள்ள விடங்களை, அப்போது புதிதாய்த் தோன்றிய மைசூரரசன் பிடித்துக் கொண்டான். மதுரையரசர்களும் ஆற்காட்டு நவாபும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தஞ்சை ராஜ்யத்தின் பாகங்களைக் கவர்ந்தனர். இப்போதுள்ள தஞ்சாவூர் ஜில்லாவுக்குள் அடங்கிய பிரதேசம் மட்டுமே அக்காலத்தில் தஞ்சை ராஜ்யமாக விருந்தது.

முகலாய ராஜ்ஜீனம்

1691-ல் அவுரங்கசீபின் கர்னாடக ராணுவ கவர்னரான ஜுல்பகர்கான் தஞ்சை நாட்டில் படையெடுத்து, அவ்வரசனிடமிருந்து வருஷாவருஷம் கப்பத்தொகை 2 லக்ஷமும் தர்பார்ச் செலவு 2 லக்ஷமுமாக நான்கு லக்ஷம் ரூபா வரவேண்டுமென்று திட்டஞ் செய்து போனான். ஆகவே 1691-ம் ஆண்டுமுதல் வெங்காஜியின் சந்ததியார்கள், முகலாய சக்கரவர்த்திகளுக்குக் கீழடங்கிய சிற்றரசர்களாகினர்.

1696-லும் முல்லா என்பவனால் இன்னொரு படையெழுச்சி நிகழ்ந்தது. மேற்கூறியவாறு திட்டப்படுத்திய கப்பத்தொகையைக் கட்டாததுதான் தஞ்சையரசனுக்கும், தெக்ஷிணத்தில் முகலாயர் பிரதிநிதியான ஆற்காட்டு நவாபுக்கும் நேர்ந்த சண்டை சச்சரவுகளுக்கெல்லாம் காரணமாம்.

திருச்சிராப்பள்ளி ராமநாதபுரச் சம்பந்தம்.

இத்தருணத்தில், தஞ்சாவூர் ராஜ்யத்தோடு ஒருகால் நட்போடும் மற்றொருகால் விரோதத்தோடுமிருந்த இரண்டு ராஜ்யங்கள் இருந்தன. அவை திருச்சிராப்பள்ளி அல்லது மதுரை நாயக்க ராஜ்யமும், ராமநாதபுரம் மறவர் ராஜ்யமுமாம். மதுரை ராஜ்யத்துக்கும் தஞ்ஜைக்குமிருந்த சம்பந்தத்தைப்பற்றித் தெளிவாக ஒன்றும் தெரியவில்லை. 1686-ல் தஞ்சையும் ராமநாதபுரமும் ஒன்றுசேர்ந்து திருச்சிராப்பள்ளியை எதிர்த்தன. பின்னர் இரண்டு வருஷங்களுக்கப்பால் தஞ்சையும் திருச்சிராப்பள்ளியும் ஒன்றுசேர்ந்து ராமநாதபுரத்தைத் தாக்கின. 1725-ல் ராமநாதபுர ராஜ்ய விவாதத்தில் தஞ்சையும் திருச்சிராப்பள்ளியும் வேறுவேறு கட்சியில் சேர்ந்தன. 1736-ல் திருச்சிராப்பள்ளி ராஜ்யம், நவாபு பேரைச் சொல்லிக் கொண்டுவந்த சந்தாசாகிபு என்பவனால் வஞ்சனையால் பிடிபட்டது. அதனுடன் அந்த நாயக்க வம்சமும் அற்றுப்போயிற்று.

ராமநாதபுரத்து மறவர்கள் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் மன்னார்குடி வரையில் ஒருகால் படையெடுத்து வந்திருக்கின்றனர். 1646-லும் 1677-லும் மறவர் படையெழுச்சி நிகழ்ந்தன. 1709-ல் தஞ்சாவூரரசன் ராமநாதபுரத்தை யடக்கப் பிரயோசனமற்ற முயற்சி செய்தான். "கிழவன்" சேதுபதி என்ற பிரபலவரசருடைய சுவீகாரமகன். விஜயரகுநாத சேதுபதி இறந்ததும், 1725-ல் ராமநாதபுரத்தில் உட்கலகம் உண்டாயிற்று. தஞ்சையும் திருச்சிராப்பள்ளியும் வேறு வேறு கட்சியில் சேர்ந்தன. தஞ்சைப்படைக்கு வெற்றியுண்டாக, தஞ்சையரசன் தனக்கு வேண்டியவனை ராமநாதபுரத்துக்கு அதிபதியாக்கினான். இப்புதிய அரசன் தஞ்சையானுக்கு விசேஷ வெகுமதி

கொடுக்கவில்லையாதலால், தஞ்சையரசன், வேறு பாத்தியஸ்தர் இருவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு, முந்தியவரசனைச் சிறைபிடித்து ராமநாதபுரத்தை மூன்று பகுதியாக்கி, இருபகுதியை இரண்டு பாத்தியஸ்தர்களுக்கும் கொடுத்துவிட்டு, ஒருபகுதியைத் தான் வைத்துக்கொண்டான். மேற்கூறிய இரு பகுதிகளுந்தான் இப்போதைய ராமநாதபுரம் சிவகங்கை ஜமீன்களுக்கு மூலம். தஞ்சையரசன் வைத்துக்கொண்ட பாம்பனாற்றுக்கு வடக்கிலுள்ள பாகத்தை மறுபடியும் மறவர்கள் கொஞ்சங்கொஞ்சமாகப் பிடுங்கிக்கொண்டனர்.

வெங்காஜியின் சந்ததியார்கள் 1687–1735

கலகம் 1735-1739

வெங்காஜி 1687—ல் இறந்தான் அவனுடைய குமாரர்களான ஷாஜி (1687–1711-) சரபோஜி(711– 1727) துக்கோஜி (1728--1735) மூவரும் ஒருவருக்குப் பின் ஒருவராய் 1735 வரையில் ஆண்டனர். துக்கோஜி இறந்ததும் நாட்டில் குழப்பங்கள் உண்டாயின. அவனுக்கு ஐந்து குமாரர்களிருந்தனர். அண்ணாசாகிபு, நானாசாகிபு, என்ற மூன்றுவது நான்காவது குமாரர்கள், துக்கோஜி உயிருடனிருக்கும்போதே காலகதியை அடைந்துவிட்டனர். பிரதாப்சிங் என்ற கடைசிக்குமாரன் வைப்பாட்டி வயிற்றிற் பிறந்தவன். மூத்த குமாரனான பாவா சாகிபு ஒரு வருஷம் ராஜ்பாரம் புரிந்துவிட்டு இறந்தான். அவனுடைய மனைவி ஸுஜனாபாய் அவனிறந்ததற்குப் பின் இரண்டு வருஷம் அரசாதிகாரம் செலுத்தினாள். 1738-ல் துக்கோஜியின் மூத்த சகோதரனான சரபோஜியின் மகனென்று சொல்லிக்கொண்டு கிளம்பிய சவாய்ஷாஜி அல்லது சித்தூஜி, அல்லது "காட்டுராஜா" என்பவன் ராஜ்ய தளகர்த்தனான சைபதுகானோடு சேர்ந்து அவனுடைய உதவியால் சிங்காதனமேறினான். அப்போது துக்கோஜியின் இரண்டாவது மகன் சையாஜி என்பவன் சிதம்பரத்தில் தங்கி புதுச்சேரியிலிருந்த பிரஞ்சுக்காரர்களை தனக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கும் விஷயத்தில் துணைசெய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். மேற்கூறிய சவாய்ஷாஜியின் அதிகாரம் நெடுநாளைக்கு நிலைத்திருக்கவில்லை, ஏனெனில் சையாஜி பிரஞ்சுக்காரர்களுடைய உதவியில்லாமலேயே உத்யோகஸ்தர்களுக்கு லஞ்சம் கொடுத்து சவாய் ஷாஜியை நீக்கிவிட்டுத் தானே அரசனானான். பிரஞ்சுக்காரர்கள் இவனுக்கு உதவி செய்யாமல் போனாலும் இதிலிருந்து காரைக்கால் பிரதேசத்தைப் பெற்றுக்கொண்டனர். இப்படிச் சிங்காதனமேறிய சையாஜியும் நெடுநாளைக்கு அரசாளவில்லை. துக்கோஜியின் கடைசிக் குமாரனான பிரதாப்சிங்கை ஜனங்கள் ஏகோபித்து அரசனாக்கிச் சிங்காதனத்தில் ஏற்றினபடியால் சையாஜி 1739-ல் ராஜ்யத்தை யிழந்தான்.

ஐரோப்பியராதினம்: ஆங்கிலேயர் தலையிடுதல் 1749.

ராஜ்யத்தை யிழந்த சையாஜி ஒன்பது வருஷங்கள் கழித்து, மதுராஸ் கவர்ன்மெண்டாரிடம் தனக்குஉதவிசெய்ய வேண்டுமென்று கேட்டான். தேவிகோட்டையையும் அதைச் சுற்றியுள்ள இடங்களையும் கொடுத்து, சண்டைச் செலவையும் ஒத்துக்கொடுப்பதாக விருந்தால், உதவிசெய்வதாக ஆங்கிலேயர் வாக்களித்தனர். (1749.) இருமுறை ஆங்கிலேயர் தேவிகோட்டையைத் தகர்க்கச் சென்றனர். முதன்முறை முற்றிலும் தோல்வியடைந்தனர். இரண்டாமுறை ஸ்டிரிங்கர் லாரேன்ஸ், க்ளைவ் என்ற தளகர்த்தர்களுடன் சென்றதில், அவர்கள் தேவிகோட்டையைப் பிடித்துவிட்டனர். ஆனால் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் வேறு பாகங்களைப் பிடிப்பதில் விசேஷ சங்கடங்கள் உண்டாகுமென்று கண்டபடியாலும், பிரதாப்சிங் சண்டையை நிறுத்திவிட வேண்டுமென்று கேட்கும்படியான சந்தர்ப்பம் வந்தபடியாலும், ஆங்கிலேயர் மேல் நடவடிக்கைகள் ஒன்றும் நடத்தாமல் போய்விட்டனர். என்றாலும் தேவிகோட்டை அவர்களுக்கென்றே கொடுத்துவிடப்பட்டது.

சந்தாசாகிபும் தஞ்சாவூரும்.

1736-ல் சந்தா சாகிப் என்பவன் திருச்சிராப்பள்ளியை வஞ்சனையால் கவர்ந்துகொண்டு, அங்கு அரசுசெலுத்திய நாயக்க வம்சத்தை அறச் செய்தானென்று மேலே கூறினோம். அந்த சந்தா சாகிபினுடைய சல்லியமே பிரதாப்சிங், சண்டையை நிறுத்த வேண்டுமென்று கேட்டதற்குக் காரணம். 1738-ல் சந்தா சாகிபு, ஆற்காட்டு நவாபுக்குத் திறைப்பணம் வசூலிக்கும் பொருட்டு தஞ்சை நாட்டில் படையெடுத்துச் சூறையாடினான். பின்னர்

அவன் சையாஜிக்கும் பிரஞ்சுக்காரருக்கும் காரைக்காலைப்பற்றி நடந்து கொண்டிருந்த ஓர் தகராரில் தலையிட்டுக்கொண்டு பிரஞ்சுக்காரர்களை ஆசைவார்த்தை காட்டி மயக்கிவிட்டு, சையாஜியை தஞ்சைக் குள்ளேயே கிடக்கும்படி அடக்கிவிட்டான். 1739-ல் சையாஜி காரைக்காலைப் பிரஞ்சுக்காரருக்குக் கொடுத்துவிட்டு, அதே வருஷத்தில், மைசூர் அரசனுடன் சேர்ந்துகொண்டு வடக்கேயுள்ள மகாராஷ்டிரர்களைத் தனக்குத் துணைசெய்து துருக்கர்களிடமிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றும்படி வேட்டுக்கொண்டான். இவ்வேண்டுகோளுக்கிரங்கி 1740-ல் மகாராஷ்டிரர்கள் படையெடுத்துவந்து தாமல்செருவு என்ற விடத்தில் நடந்த சண்டையில் ஆற்காட்டு நவாபு டோஸ்டு அலியைத் தோற்கடித்துக் கொன்று, நெடுநாள் முற்றுகைபோட்டு திருச்சிராப்பள்ளியைக் கைப்பற்றி சந்தாசாகிபையும் அடுத்த வருஷம் மார்ச்சு மாதத்தில் சிறைபிடித்துப் போயினர்.

1749-ல் சந்தா சாகிபு, டேப்ளேயின் சிபார்சால் விடுதலைபெற்றான். பெற்றதும் அப்போது நிஜாமாகவிருந்த நாஜர் ஜங்குக்கு விரோதமாகக் கிளம்பிய முஜபர்ஜங் என்பவனோடு சேர்ந்துகொண்டு தெக்ஷிணத்தின்மீது படையெடுத்தான். 1749-ல் ஆம்பூர் யுத்தம் நடந்தது. அதில் நாஜர் ஜங்கால் நியமிக்கப்பட்டிருந்த ஆற்காட்டு நவாப் அன்வாருத்தின் கொலையுண்டிறந்தான். உடனே முஜபர்ஜங், தனது துணைவனாகிய சந்தா சாகிபை ஆற்காட்டு நவாபாக்கினான்.

நவாபு அதிகாரத்தைப் பெற்றதும் சந்தா சாகிபு முதற்காரியமாக தஞ்சையரசனைக் கண்டிக்கச் சென்றான். சந்தாசாகிபுக்கு விரோதமாக தஞ்சையரசன் மகாராஷ்டிரர்களை வரவழைத்ததொன்று. இரண்டாவது தஞ்சாவூர்ச் சீமை செல்வங் கொழுத்த சீமையாதலால் அதைக் கொள்ளையடித்தால் ஏராளமானபணம் பெறலாம் என்ற துரெண்ணமொன்று. இவ்விரண்டு காரணங்களும் சந்தாசாகிபைத் தூண்டினவாதலால் அவன் தஞ்சையின்மீது படையெடுத்துவந்தான். தஞ்சையரசன் சாமர்த்தியமாய் துணை வரும்வரையில் நாள் கடத்தினான். தகுந்த சமயத்தில் பிரதாப் சிம்மனுக்கு நாஜர்ஸிங் துணைவந்தபடியால் சந்தாசாகிபு திரும்பிப் போய்விட்டான். என்றாலும் அவன் வெறுங் கையோடு போகவில்லை. பிரதாப்சிங்கிடம் 46 லக்ஷம் ரூபாவுக்கு ஒரு தஸ்தவேஜு எழுதி வாங்கிக்கொண்டு சென்றான்.

தஞ்சாவூர் ஆங்கிலேயரோடும் முகம்மதலியோடும்சம்பர்தம் செய்தது.

அதிக்கிரமமாக ஆற்காட்டு நவாபு ஸ்தானத்தைப்பெற்ற சந்தாசாகிபு கட்சியைப் பிரஞ்சுக்காரரும், அந்த ஸ்தானத்துக்குப் பாத்தியமுள்ள அன்வாருத்தின் மகன் முகமதலி கக்ஷியை ஆங்கிலேயரும்எடுத்துக்கொண்டனர். நடந்த சண்டையில் சந்தாசாகிபு தோற்றுப் போய் தஞ்சை தளகர்த்தனான மாங்கோஜியின் கைகளில் அகப்பட்டு அவனால் கொலைசெய்யப்பட்டிறந்தான். முகம்மதலி நவாபுஆயினான். என்றாலும் ஆங்கிலேயருக்கும் பிரஞ்சுக்காரருக்கும் ஓயாமல் சண்டைநடந்தது. இதில் பிரதாபசிங் ஆங்கிலேயருக்குஉதவிகள்செய்ததைப்பொறாத பிரஞ்சுக்காரர் தஞ்சையைச் சீர்குலைக்க வெண்ணி அடிக்கடி தண்டெடுத்துவந்தனர். வந்தாலும் தளகர்த்தர் மாங்கோஜியின் சாமர்த்தியத்தாலும் ஆங்கிலேயருடையஉதவியாலும்பிரதாபனுக்குத் தீங்கொன்றும் நேரவில்லை. சந்தாசாகிபுக்குப் பிரதாபசிங் எழுதிக்கொடுத்திருந்த 46 லக்ஷம் ரூபா பத்திரத்தை அவன் (சந்தா சாகிபு) பிரஞ்சுக்காரரிடம் கொடுத்திருந்தான். அவர்களுக்குப் பணம் வேண்டியிருந்தபடியால், தஞ்சையரசனை நெருக்கிக் கேட்டனர். தஞ்சைக் கோட்டையும் அவர்களால் முற்றுகை போடப்பட்டது. பிரதாப் சிங் வெகு ஆக்கிரகத்தோடு எதிர்த்து வந்தான் தகுந்த சமயத்தில் ஆங்கிலேயர் உதவி வந்தது. பிரஞ்சுக்காரர் காரைக்காலுக்குத் தப்பியோடியதே பெரும்பாடாய்விட்டது. பின்னர், பிரஞ்சுக்காரர் சென்னப்பட்டணத்தை முற்றுகை போட்டபோது, பிரதாபனைத் துணையனுப்பும்படி ஆங்கிலேயர் மன்றாடிக் கேட்டனர். அவன் துணையனுப்ப மறுதளிக்கவில்லையாயினும் ஒன்றும் செய்யாமல் காலங்கடத்திவிட்டான் கொஞ்சநாள் சென்றபின் பிரதாபசிங் இறந்ததும் துல்ஸாஜி (1763-87) பட்டத்துக்கு வந்தான். அப்பால ஆற்காடு நவாபுக்கும் தஞ்சையரசனுக்கும் மனஸ்தாபமுண்டாயிற்று. தஞ்சையரசன் கட்டவேண்டிய கப்பத்தொகை பாக்கி

யில் விழுந்தது. அதை நவாபு நெருக்கிக் கேட்டபோது, ஆங்கிலேயர் மத்தியஸ்தம் பேசி தஞ்சையரசனுக்கு அனுகூலமாகக் காரியத்தை முடித்துக் கொடுத்தனர். காவிரியின் தண்ணீர் கொள்ளிடத்தில் போய்விடாதபடிக்கு மேலூரில் ஒரு அணை கட்டப்பட்டிருந்தது. அது பழுதாய்ப்போயிற்று. மேலூர் நவாபு ராஜ்யத்திலிருந்தபோதிலும் அணையினால் அவனுக்கு ஒரு லாபமுமில்லை. ஆகவே அவன் அதைப் பழுதுபார்க்கப் பிரியப்படவில்லை. அவ்வணையினால் பயனடைகிற தஞ்சையரசனையும் அதைப் பழுது பார்க்கும்படி விடுவதற்கு நவாபுக்கு இஷ்டமில்லை. இந்தச் சமயத்திலும் ஆங்கிலேயர் தஞ்சையரசனுக்குச் சாதகமாகவே காரியத்தை முடித்துக் கொடுத்து, அணையைச் சீர் செய்ய நவாபிடம் அனுமதி வாங்கித்தந்தனர்.

மனஸ்தாபங்கள்.

முகம்மதலியும் ஆங்கிலேயரும் மைசூர் ஹைதராலியுடன் சண்டை செய்த காலத்தில் தஞ்சையரசன் அவர்களுக்கு உதவி செய்ய மனமில்லாதவனாகவிருந்தான். மேலும் அவன் ஹைதரோடும் மகாராஷ்ட்ரர்களோடும் சினேகப்பான்மையான கடிதப்போக்குவரவு செய்து வந்ததாகவும் தெரிந்தது. இன்னும், நவாபின் ஆதீனத்திலிருந்த மறவர் நாட்டின்மீது தஞ்சையரசன் நவாபுக்குத் தெரியாமலேயே படையெடுத்துப் போனான். இவைகாரணமாக ஆங்கிலேயருக்கும் தஞ்சையரசனுக்கும் விரோதமுண்டாயிற்று. நவாபு ஆங்கிலேயருடைய நண்பனாதலால் அவனுடைய ஆக்ஷியைப் பலப்படுத்துவது அவர்கள் செய்துதீரவேண்டிய கடமையாகவிருந்தது. ஆதலால் அவர்கள் துல்ஸாஜியின்மீது போருக்குப் புறப்பட்டனர்.

தஞ்சாவூர் ஆங்கிலேயரால் பிடிப்பட்டது. 1771.

ஆங்கில தளகர்த்தர் ஸ்மித் தஞ்சைப்பிரதேசத்தில் புகுந்து வல்லம் கோட்டையை எளிதில் பிடித்து தஞ்சையையும் முற்றுகை போட்டனர். கோட்டை எதிரி வசம் போய்விடக்கூடிய தருணத்தில் துல்ஸாஜி ஆங்கிலேயருக்குத் தெரியாமல் நவாபுடன் ஒரு உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு அவனுக்குப் பெருந்தொகை கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்டான்.

ரணகேஸரி அல்லது ராஜபக்தி

RANAKESARI

அங்கம் 2

களம் 3

இடம். ஸமுத்ரக்கரைக்கு ஸமீபத்தில் ஒரு க்ராமம்

காலம் : காலை.

ப்ரவேசம் : வவுத்துப்பயல், சவட்டைக்காலன், உளறுவாயன்.

உளறு.—என்டா வவுத்துப்பயலே. எந்நேரம் ஆயிலுச்சு. இன்னம் பிலப்படல்லே. ஏலே, பொளுது அந்தாலே வந்துலுச்சி இங்கலேன்.

சவட்:—ஆனா என்னடாப்பா மோசம் வந்திருச்சு. காலை இரண்டடி எடுத்துவச்சா ஆயிருச்சி. வெகு தொலையோ சமித்திரியம்?

வவுத்:—குளிருது அண்ணே. இப்படிக் காலமேயுங் காட்டியும் போகாட்டித்தான் என்ன? இன்னம் ஒருநாளி களிச்சுப்போவோமே.

உளறு:—இந்த எளவுதான் இவனாடே—காலை வேளையிலே காலை மடிச்சுக்கினு போத்திக்கினு சும்மா கிடக்கிலதுன்னா—ஜந்தோஜம் லொம்ப லொம்ப இவனுக்கு. வாடா எலவுமவனே போய்த்து வந்திலுவோம்.

சவட்:—ஏலே வவுத்துப்பயலே, இன்னிக்கி ரொம்ப சிலவாம்டா மீன் மதுரையிலே. நேத்திக்குக்கூட ஆள் வந்திருந்திச்சா இல்லையா?

உளறு:—ஆமண்ணே—இண்ணக்கி, யாலோ தும் மட்டியாமல்ல—ஆமண்ணே முன்னே மந்திரியா இறுந்தானுல்யா அவன் மந்திரி ஆயிட்டானா—இண்ணக்கி அஞ்சுநாளாச்சாம். ஒண்ணு, லெண்டு, நாலு, ஆலு, எட்டு, ஒன்பது, எழுபதினேளு, நுப்பத்திமூணு, அஞ்சு அண்ணே, எத்தினி நாளாயிலுச்சி. அவன்கள் எல்லா ஜாதிப் பயலுகளுக்கும் இண்ணக்கி ஒலுவிலுந்து பண்லாங்களாம். அதுக்குத்தான் மீன் மதலையிலே சிலவாம்.

வவுத்:—நீங்கள் போங்கடா—நான் புறகாட்டி வர்ரேன்.

சவட்:—வாடா—ஒருதாப் போய்த்துவருவம்னா—என்னவோ--படுத்துக்கிட்டான்—சாலிஜாப் பண்ணரா—ஏலே—தண்ணியைக் கொணாந்து கொட்டிடுவேன் தலையிலே—தெரியுமா?

வவுத்:—என்னடா, எலவு கொடுக்கிறே—இந்தாலே. அந்தக் கொங்கணியிலே வலையை மாட்டியிருந்தே—அதே யெடுத்தா. போத்தொலேவோம்.

உளறு:—இந்தாங்காப்பா உன் வலை. அடே எழுந்தில்லா எலவிலே.

(வவுத்துப்பயல் வந்து வெளியேபார்க்கிறான். மேகாடம்பரமா யிருக்கிறது.)

வவுத்:—டேயப்பா—இந்த மாந்தல்லே நான் வல்லேட்டாப்பா.

ஊறு—இந்த லாப்பா—வலையைப்புடி நான் அவனை இளுத்துக்கிட்டுவாரேன். (போய் அவனை இழுக்கிறான்) ஒப்புராட்டி — ஒப்பன்தன்னானே—எண்டா அமுக்கிக்கிறே (கட்டிப்பிடிக்கிறான், அவன் உதைக்கிறான்) நிசந்தானா! இந்தா! (உதைக்கிறான்.)

(வவுத்துப்பயல் எழுந்திருக்கிறான்.)

வா அண்ணே போய்த்து வந்திருவோம்னு.

வவுத்:—இந்த எளவு அடக்கமாபடுத்துக்கினு இருந்தேன். தொலையுவோம் வா.

(நிஷ்க்ரமிக்கிறார்கள்.)

அங்கம் 2

களம் 4

இடம்: கடைத்தெரு. காலம்: ஸாயங்காலம்.

ப்ரவேசம்: சவட்டைக்காலன் வவுத்துப்பயல்.

சவட்:—நல்லா சிக்கிருச்சுராப்பா! ஒங்கப்பன் தலை முறையிலேயும் இப்படி பாத்திருக்கிறயா.

வவுத்:—எண்டா—அது தங்கமுட்டையா இருந்திச்சின்னு—என்ன பொணக்காரனா யிருக்கலாம். வலையைப் பிடிச்சிழுப்பேனோ? எணப்பா எம்பட்டுக் கனமாயிருந்தது. நான் என்ன தொத்தப்பயலா—என்னதான் இனேன்! வரமாட்டேன்னிருச்சு. இந்த ஊறுவாயன் பயல் இல்லாட்டி அந்தச் சுமை வெளியா வந்திருக்கும்?

சவட்:—அந்தச் சாக்கை பவுக்கங்காட்டியும்—என்னப்பா—பயந்திட்டேன். இருந்தாலும் மூஞ்சி சோஞ்சமாச்சியும் மாறல்லேன்னு—வெளுத்துப்போயிருச்சே அதான்—நேத்துத்தான் செனுந்து போட்டிருப்பான்னு தோணுது.

வவுத்:—இல்லேடா, அதை சாக்கைப்போட்டு நல்லா வரிஞ்சுகட்டி யிருந்தாங்களால்பா? அதினலெ சுருக்குனு அளுவல்லே—நாலஞ்சு நாளாயிருக்குமடா என்னடா இந்த ஊருவாய் பயலே இன்னும் காணம்! இருந்தாலும் சுமை நல்ல முட்டுச்சுமையோல்யோ.

சவட்:—அதா அங்கணேவாரானு—எளவு சனியனைக்கொண்டே தொலைச்சுப்பிட்டு என்னமாச்சியும் ராசா கொடுக்கிறதை வாங்கிட்டுப்போய்த் தொலையலாமின்னு இந்த எளவுமகன் வந்து தொலையரானில்லேயே.

வவுத்:—டே—சும்மா சொல்லாதேடா —பாவம்—உன் தலையிலே தூக்கி வச்சிருந்தாத் தெரியும்னோக்கு—அவனுக்கண்டு—இம்பட்டுத் தூரம் கொணுந்தான்—ராஜா—வெகு ஒளுங்கா முன்னே தப்பிடிக்கச் சொன்னாரே—இதை இம்பட்டு கஸ்டப்பட்டு எடுத்தாந்தமே என்னடா கொடுப்பார்—எ—ஊறுவாய்ப்பயலே சுருக்குனு ஓடியாடா,

சவட்:—என்னத்தைக் கொடுக்கப் போறாங்க—தாளி—சுமை கூலிகூட குடுக்கமாட்டான் அந்தத் தும்மட்டிப்பயல்—அந்த ரணகேசு அய்யாவா—தொம்பது பத்து ரூபாயாச்சியும் கொடுப்பார்.

(ஊறுவாயன் ப்ரவேசித்து—மூட்டையைக் கடைத்தெருவில் கொண்டுவந்து போடுகிறான்.)

ஊறு:—இனிச் செத்திருவேன்—என்னமா கனுத்து இருந்துபோயிருச்சி. (கழுத்தைத்தடவி கொண்டு போனுப்போங்க. இல்லாட்டி இங்கணயே கிடக்கட்டும்—நம்மாலே இனி முடியாதிராப்டா—

(கூட்டம் வந்து கூடுகிறது.)

ஒருவன்:—எ இதென்னடா மூட்டை.

ஊறு:—விக்கிறதில்லே ஐயா!

இரண்:—பின்னே எ——எ—ண்டா இங்கே—போட்டே.

ஊறு.—நோக்கென்ன அய்யா அது.

முதல்.—உதையடா இவனை.

மூன்ற.—இதென்னடா நாறுகிறது எண்டா இதென்ன தாண்டா சொல்லேன்.

ஊறு.—அப்படிக்கேளுங்க—சொல்ரேன். என்னமோ இவனு லொம்ப மிலட்டராரே என்னய்யா குப்பக்காட்டானுண்ணு என்னிக்கிட்டீமோ.

மூன்று:—உன் ஸாமர்த்தியம் அவனுக்குத் தெரியுமா? அவன் கிடக்கா நீ சொல்லு.

ஊறு:—அது ஒலு உசிவில்லாத வைத்து.

மூன்று:—இல்லாவிட்டால் இப்படிக் கட்டுவார்களா?

ஊறு:—உசில் வைத்துத்தான்,இப்போஉசிலில்லே.

இரண்:—என்னடா மொத்தி மீனு?

ஊறு:—இல்லே அப்பா எங்கே சொல்லிருங்க மூன்று மாஸம் டயன் கொடுக்கறேன்.

மூன்று: எங்களாலே முடியாதிராப்பா.

ஊறு:—போஅப்பா—போ ஒருபொணம்—ஸமுத்திரத்திலே கிடந்து ஆப்புட்டிச்சு. ராசா என்னமும் எனும் சனும் கொடுப்பாருன்னு கொணுந்தம்—எங்கணேயும் உடம்பெல்லாம் குத்துக்காயம் ஐயா.

மூன்று:—எங்கே—அவுடா—யாருன்னு பார்ப்பம்.

ஊறு:—என்ன அய்யா பால்வை—அந்தக் கண்லாவியை.

மூன்று:—ஆரு இன்னு பார்ப்பமே.

ஊறு:—ஆரோ அய்யா. கொட்டை கொட்டையாய் பாப்பான்கள் மேலெல்லாம் போட்டிருப்பான்களே— அது ரொம்ப போட்டிலுக்கார்— வேஷ்டி நல்லா பாப்பான்கள் மாதிரி வெகு அளகாக் கட்டிலுக்கார். பரங்கிப்பளச் சேப்பு ஐயா.

மூன்று:—அவுடா—பார்ப்பம். (ஊறுவாயன் அவிழ்க்கிறான்) (ஸ்வகதம்) அடே, துன்மதி மந்திரியாக வருவதற்குமுதனுள் ராஜா வரவழைத்த பெரியவர் இன்னு. ஹா! அன்னிக்குக் கடைத்தெருவு வழியாகப் போனரே. இவரை யார் கொன்றிருக்கக்கூடும்? அந்த தர்மநியைத்தவிர வேறு யார் இந்தக் கிழவரைக் கொன்றிருப்பான். முகத்தில் இன்னம் அருள் வடிகிறதே. ராஜா மறுபடியும் பழைய வழிகளில் திரும்பிவிட்டார் போலிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால்

மறுபடி ரணகேஸரியைத் தள்ளி இந்த துர்மதியை ராஜா வாக்குவாரா? (இதற்குள் கும்பல் பலமாய்க் கூடி ஹா ஹாகாரம் பலமாகிறது) [ப்ரகாசம்] ஹே! மஹா ஜனங்களே. அரசன் மறுபடி தப்புவழிகளில் இறங்குகிறார்போல் தோன்றுகிறது முதலில் இந்த துர்மதியை விலக்கினது போக்காகமட்டுந்தான் என்று தோன்றுகிறது. இல்லாவிட்டால் ஜனங்கள் அவனையும் அவன் க்ரூரச் செயல்களையும் முற்றிலும் மறக்குமுன் இவனை ப்ரதான மந்த்ரியாக்குவாரா? இந்த துர்மதி வருதற்குமுன் ராஜ்யத்தில் எல்லாம் ந்யாயமாக நடந்தது. அவன் மறுபடி காலடி எடுத்து வைப்பதற்குமுன் இதோ ஒரு அந்யாயமான கொலை நடந்துவிட்டது. இதற்கு ராஜாவும் துர்மதியும் தான் பாத்திபப்பட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் குற்றவாளியைக் கண்டுபிடிக்கட்டும். ஏதாவது வ்யவஸ்தை பிறக்கவேண்டுமல்லவா? வாருங்கள்.

எல்:—அதுதான் ஸரி. ராஜாவிடம் கொண்டு போவோம். (ஒருவன் மூட்டையைக்கட்டித் தூக்க, மற்றவர்கள் அவனுடன் நிஷ்க்ரமிக்கிறார்கள்.)

அங்கம் 2

களம். 5

இடம்: அரசன் அந்தஃபுரம்.

காலம்: மாலை 9-மணி.

மூன்று:—போங்கடா ராஜன் அந்தஃபுரத்தி லிருந்தாலென்ன? விஷயம் பெரியது. மூட்டையை யவிழ்த்து அவர் காலடியில் கொட்டடா.

அம்:—இதென்ன நம்முடைய அந்தஃபுர வாசலில் ஏகக் கூக்குரல் கேட்கிறதே. ஜனங்களுடைய ஆரவாரம்போல் தோன்றுகிறதே. என்ன விசேஷம் வெகு கோபமாகவன்றோ குரல்கள் கேட்கின்றன!

(வீரமர்த்தனன் கவனிக்கிறான்.)

முதல்:—ராஜ்யத்தில் கேள்விமுறை கிடையாதா? இப்படிக் கொலைநடந்தால் நாமெல்லாம் எப்படி தைர்யமாய் வெளிப்படமுடியும்?

இரண்:—இந்த துர்மதி யுள்ளவரையில் இந்த ராஜ்யம் முன்னுக்கா வரப்போகிறது!

வீர:—ப்ரியே, துர்மதியை மறுபடி ப்ரதான மந்த்ரியாகச் செய்ததில் அத்ருப்தியடைந்த குடிகள் போலிருக்கிறது. அதற்குள்ளா கொலை செய்து விட்டான்? (ஸ்வகதம்) ஒருவேளை நாம் நீலகண்ட சாஸ்திரிகளைக் கொண்டுபோய் வைகையில் போட்டது வெளியாயிருக்குமோ? சுந்தரேசா—அங்ஙனமில்லாமல் நீர்தான் காப்பாற்றவேண்டும். (ப்ரகாசம்) அம்பாலிகே, துர்மதிக்கு மறுபடி அதிகாரம் கொடுத்த விஷயத்தில் எனக்கு த்ருப்தியில்லையென்றும் சில ராஜநீதந்த்ரங்களை யெண்ணி அவ்விதம் செய்ய வேண்டி வந்ததென்றும் சொன்னேனல்லவா? எப்படியாவது இந்த துஷ்டன் நம்மைவிட்டுத் தொலைந்தானால் எனக்கும் ஸந்தோஷந்தான்.

முதல்:—ராஜாவாம், ராஜா, இப்படி ராஜாக்கள் சந்தையில்காசுக்கு இரண்டு பிசுக்குமன்று வாங்கலாமே.

இரண்:—ராஜாவாவது மந்த்ரியாவது எல்லாரும் ஒன்று. மோசக்காரப்பயல்கள்.

மூன்:—உள்ளே போங்கடா—கதவை உடையுங்கடா—

அம்:—நாதா—உங்களையும் கூடவன்றோ நிந்திக்கிறார்போலிருக்கிறது—ஸ்வாமி— அதென்னவென்று பார்த்து ஜனங்களுக்கு ஆசுவாஸம் சொல்லுங்கள். இதென்ன விபரீதமாகவிருக்கிறதே.

வீர.—சுந்தரேசா நீதான் துணை. (இதற்குள் ஸேவகன் தடுத்தும் கேளாமல் உள்ளே எல்லோரும் நுழைந்து சவமூட்டையை யவிழ்த்து அரசன் காலடியில் கொட்டுகிறார்கள்)

(அரசன் அப்படியே மூர்ச்சையாகிறான்.)

அம்:—ஐயோ—இதென்ன பாபம்.

எல்லோரும்—இதற்கென்ன வழிசொல்லுகிறீர்கள்

அம்:—குடிகளே—இப்படி திடீரென்று சவத்தை அவர் காலடியில் போட்டு, திடுக்கிடச்செய்து அவரை மூர்ச்சையடையச் செய்தீர்களே—இது ந்யாயமா? அந்தச் சவத்தை யெடுத்துச்செல்லுங்கள்—அரசனுக்கு ப்ரஞ்ஞைவந்தவுடன் விசாரித்து ந்யாயம் கொடுக்கச்சொல்லுகிறேன்.

மூன்று:—அம்மணீ அவ்வளவு ஸுலபமாயப்போய் விடுகிற எண்ணத்துடன் நாங்கள் இங்கு வரவில்லை. இந்தக் கொலைக்குக் காரணம் துர்மதி அவன் ராஜ்யத்திற்குள் காலடியெடுத்து வைக்கும்வரை, இவைகளெல்லாம் இல்லாதிருந்தது. இவனும் வந்தான்—கொலையும் ஆரம்பித்தது. துர்மதி ராஜ்யத்தில் அதிகாரம் பெறுவதற்கு அரசனே காரணம். ஆகலால் இக்கொலைக்கு அரசனேதான் காரணம். ஆகையால், அரசன் ஸ்மரணையுடன் எழுந்து, எங்களுக்கு த்ருப்திகரமான ஜவாப் சொல்லும்வரை நாங்கள் விலகமாட்டோம்.

வீர:—(அரை நினைவாய்) ஐயோ—நீலகண்டசாஸ்திரியை நான் கொலை செய்யவில்லையே.

இரண்:—எங்கப்பா குதிருக்குள் இல்லையென்று இப்பொழுதுதான் வருகிறது.

அம்:—டே. உன்னுடைய அரசன்மீது அடாண்டமான பழி சொல்லாதே.

இரண்:—நாங்கள் சொல்லவில்லை—அம்மணி—அவரேயன்றோ சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்.

அம்:—சற்று சும்மாவிருங்கள் அவரையே கேட்போம். (முகத்தில் பன்னீர் தெளிக்கிறாள்) இதோ ஸ்மரணை வருகிறது.

வீர:—ஹே—துர்மதி! (மேலே பேசமுடியவில்லை)

மூன்று:—பார்த்தாயா! உடனே துர்மந்த்ரியை யழைக்கிறார் சூழ்ச்சிக்கு.

வீர:—ப்ரஜைகளே—

எல்:—யார் ப்ரஜைகள்?—நீர் ராஜாவாகவிருந்த

வன்றைக்கல்லவோ நாங்கள் ப்ரஜைகள்—இனி அப்படியழைக்காதேயுங்கள்

வீர—மஹாஜனங்களே—நான்செய்யவில்லை—இக் கொலையையென்று, ஸத்யமாய்ச் சொல்லுகிறேன்—என்னையேன் ஹிம்ஸிக்கிறீர்கள்?

மூன்று:—பின் யார் செய்தார்கள்—தர்மதியோ?

வீர.—அவனுமல்ல.

எல்:—அவனைச் சேர்ப்பீர்களா?

மூன்று:—அவனில்லையென்று எப்படி உம்மால் சொல்லமுடியும். இல்லையென்று சொல்வதை நிரூபிப்பீர்களானால் நீங்கள் சொல்வதை நம்பலாம்.

வீர:—அது என்னால் முடியவில்லையே.

மூன்று:—அவனுமல்லவென்றதனால், கொலைசெய்தவன் இன்னானென்று உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டுமென்று அர்த்தமாகிறது. வேறு ஸமாதானம் சொல்லுங்கள்.

வீர:—சொல்லுவதற்கில்லையே—சொன்னால் நம்பமாட்டீர்களே—சந்தேசா.

மூன்று:—அதுதானே ஸந்தேஹாஸ்பதம்.

(தர்மதி ப்ரவேசிக்கிறான்.)

எல்:—இதோ வருகிறான் மஹாபாபி—இவனை வெட்டுங்கள். கொல்லுங்கள்—பாவமில்லை.

துர்:—ஜனங்களே. ஏன்கோபிக்கிறீர்கள்--விஷயத்தைச் சொல்லுங்கள்.

எல்:—உன்னைப் பேசவிடக்கூடாது—ஏனென்றால் நீ அழகாகப்பேசி ஏமாற்றிவிடுவாய்—உன்னைக் கொன்றால்தான்தேசத்திற்குக்ஷேமம்(பாய்கிறார்கள்.)

துர்:—நானெங்கே போய்விடப்போகிறேன். உங்கள் கையிலகப்பட்டவன்தானே—இந்த நிமிஷமில்லாவிட்டால் அடுத்த நிமிஷம் கொல்லுங்கள்—ஸம்மதம்—நான் கொலை செய்தவனைக் காட்டிக்கொடுக்கிறேன்.

மூன்று:—உனக்கெல்லாம் தெரிந்திருந்தும்தானா சும்மாவிருந்தாய்—உன்னைவிடக்கூடாது—சொல்லு, கொலை செய்ததார்?

துர்:—இந்த ப்ரேதத்தை பட்டணத்திற்குள்ளிருந்து வைகையில்போடத் தூக்கிக்கொண்டுபோனது யார் என்று உங்கள் அரசனையே ஸத்தியமாய்க் கேளுங்கள்.

வீர—தர்மதி!

துர்:—(ஸ்வகதம்) இந்தக் கோபத்தில் நான் தப்புவிக்க வேறென்ன செய்ய முடியும்?

எல்:—ஓய் பாண்டியரே--அந்தக் கேள்விக்குப் பதில்சொல்லுமே—(வீரமர்த்தனன் சும்மாவிருக்கிறான்)

எல்:—சொல்லும், ஓய், ஏன் விழிக்கிறீர்?

வீர:—நான் எதைச் சொல்லுகிறது? நான்தான் தூக்கிக்கொண்டு போனேன்.

மூன்று:—அப்பொழுது கொலைசெய்ததார்? கொலை செய்தவன் ஒருவனிருந்தால் அவன் தூக்கிக்கொண்டுபோயிருப்பானல்லவா? கொலையும் நீர்தான் செய்திருக்கவேண்டும்.

அம்:—(ஸ்வகதம்) இதெல்லாம் வாஸ்தவமா? ஸ்வப்நந்தானா?

வீ:—நான் கொலை செய்யவில்லை.

துர்:—உள்ள விஷயத்தை நான் சொல்லி விடுகிறேன்—கேளுங்கள். எனக்கும் கொலைசெய்தவனின்னானென்று தெரியாது.(ஸ்வகதம்) அந்த மட்டிலாவது அரசனுக்கு உபகாரம் செய்வோம். நான் வைகைக் கரையில் ராஜாக்களுக்குப் பயந்து ஒளிந்திருந்தேன். நடுநிசியில் இவர் ஒரு மூட்டையுடன் வந்தார். அது ஒரு சவமூட்டை. அதைக்காட்டி, பயமுறுத்தி. மந்த்ரி உத்தியோகம் பெற்றுக்கொண்டேன். இவ்வளவு தான் கதை.

மூன்று:—ஸரி இனி உம்மை விசாரிக்கவேண்டியதில்லை. ராஜா என்ற மரியாதையை இழந்தீர். உம்முடைய பெண்டாட்டியோடு விடிவதற்குள் வெளியேறவேண்டும். இல்லாவிட்டால் உம்கதி என்னவாகுமோ. (அரசனும் ராணியுந் தவிர எல்லோரும் நிஷ்க்ரமிக்கிறார்கள்.)

வீர:—அம்பாலிகே. நான்தான் நீலகண்ட சாஸ்திரிகளின் சவத்தைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய் வைகையில் போட்டேன் என்று ஒப்புக்கொண்டதை நீ கேட்டுக் கொண்டிருந்தாய் ஆனால் அந்த சங்கதி இந்த ஐந்தாறு நாட்களாக உன்னிடம் சொல்லவில்லை. அதனால் உன்மனதிலேதாவது என்விஷயமாய் ஸந்தேக முண்டாயிருக்குமோ—நான்தான் இந்தக் கொலையையும் செய்திருப்பேன் என்று எண்ணுகிறாயோ! ப்ராணகாந்தே! நான் ஒரு பாவத்தையும் அறியேன். ஒரு பிணத்தையும் தூக்கும்படி என்னையடித்ததே காலபலம். ஹரிச்சந்திரன்கூட சுடலைக் காத்து, பிணத்தைக் கோலால்தள்ளிச் சுட்டானே யன்றி, அதைத் தூக்கும்படி வரவில்லையே—என்னுடைய கஷ்ட காலத்தைப் பார்.

அம்:—ப்ரபோ. தங்கள்விஷயமாய் நான்எத்தனையும் ஸந்தேஹிக்கவில்லை. அந்த சனீசுவரனன்றோ நம்மைப் பிடித்தாட்டுகிறான் இவ்வளவுதானா அவன் செய்வான்? இன்னமும் செய்வான். ப்ரபு இனி ப்ரஜைகள் நம்மைப்பற்றி நல்லெண்ணம் எண்ணுவார்கள் என்று கருதுவது முட்டாள்தனம். இனி இவ்விடத்தில் இருத்தலுமியலாது. ஆகையால் நாமிருவரும் புறப்பட்டு என்னுடைய பிதாவினுடைய க்ரஹம் போய்ச் சேருவோம்.

வீர:—அம்பாலிகா. நான் வரவில்லை—நீபோய் ஸுகமாயிரு. எனக்குக் காலபலம் ஒத்துக்கொண்டு, நானும் மனிதர்களுடன்சேர யோக்கியனாகும்பொழுது நானுன்னை மறுபடியும் யழைத்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அம்:—ஆரம்பம் நளசரித்திரம் போலிருக்கிறதே. ஐயோ ஜகதீசா! முற்றிலும் அது போலாகாமல், எங்களிருவரையுமாவது பிரித்துவைக்காமல் அருள் செய்யவேண்டுமே. நாதா அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. என்னுடைய தப்பனாரை வித்யாஸமாயெண்ணக்கூடாது. நான் உங்களைவிட்டு ஒரு நிமிஷம் பிரிய

மாட்டேன். நீங்கள் வரமாட்டேனென்று வனஸஞ்சாரத்திற்காரம்பிப்பீர்களானால், நானும் உம்முடன் கூடவேவருவேன். ப்ரபு! தமயந்தி தூங்கினதுபோல் நான் தூங்கமாட்டேன்

வீர:—ப்ரியே! வனஸஞ்சாரமே நமக்கிருக்கும் காலவித்யாஸத்திற்கேற்றதானாலும், பூர்ண கர்ப்பமாயிருக்கும் உன்னையும் அழைத்துக்கொண்டு காடுகளில் ஸஞ்சரிப்பது எனக்கு ஸஹிக்காது. ஆகையால் நீ சொன்னப்ரகாரமே உன் தகப்பனார் வீட்டேபோய்ச் சேருவோம்.

அங்கம். 3

களம். 1

இடம் : காடு. காலம் : காலை.

வேடர்கள் ப்ரவேசிக்கிறார்கள்.

தொந்தி:—ஏலே பசங்களா, ராசா காட்டுக்குஇண்ணைக்கு வேட்டைக்கிண்ணு வர்ராங்க—காடுகலக்கேணும், கொம்பு, தம்பட்டம், எல்லாம் சரியாயிருக்குதா?—கண்ணைப்பிடிங்கிடுவாக.

பாவா:—தொந்திவீரா—என்னடாலேது—நீதான் ராசாமகன் ராசாப்போலே என்னமோ அதிகாரம்பண்ணிக்கினு திரியரே. எல்லாம் தெரியுமடா எங்களுக்கும்.

பல்:—டே பாவாடை. என்னடாலே பேரு பாவாடை; துணியெலலாம் கந்ரலாத் தொங்குது. என்டா, காட்டுக்குள் ராசாவந்து எத்தினை வருசமாச்சு. என்னடா—இப்போ வேட்டையை நினைச்சிட்டாங்க.

தொந்தி:—டே பீசங்களா! அன்னிக்காட்டமா அப்புறம் சண்டைக்கு வாரதேங்க. எப்படிப் பங்கு பிரிச்சுக்கிறதன்னு இப்பவே சொல்லிவிட்டிருங்க.

பா:—என்னடா—சொல்றது சொரைக்காய்க்கு உப்பில்லைன்னு—இராசா, மந்திரி, வேறயாருன்னாலும் அடிச்சுத் தள்ளுவாங்களால்யா அதை பங்கு போட்டுடறது. ஆளுக்கு ஒருபங்குதான்.

தொந்தி:— சரி. நாலுபங்குபோட்டு, தொந்திக்கொண்ணு, நேக்கொண்ணு பாவாடைக்கொண்ணு பல்லுச்சுந்தனுக்கொண்ணு சரிதாண்டா?

பல்லு:— அது யாராவன் தொந்தி?

பா:— வேட்டைக்காடுகலைக்க வாராதவனுக்கு பங்கு கொடுக்க மாட்டம்டீ தம்பீ! தெரியுமா.

தொந்தி:—வேட்டைக்கு வரல்லையோ — அதான் வந்திருக்கானே. நான் எங்கே போனாலும் என்கூட வருவானே.

பா:— ஒங்கப்பன் தன்னானே- எங்கடாலே யவன் இங்கிறேன்.

தொந்தி:—இங்கேதான் சப்பளிக்க உட்கார்ந்திருக்கேடா.

பா:— எங்கண்டா—எங்கே, தொட்டு எண்ணு.

தொந்தி:—(எண்ணுகிறான். மூன்று பேரையும் எண்ணி, தன் வயிற்றையும 'நாலு' என்று எண்ணுகிறான். 1, 2, 3, 4.)

பல்லு:—அடே தொலையாண்டா—இரட்டைவவுத்துக்காரப்பயல். இண்ணக்கி நல்லாவிளும் எல்லாம். போறான் அவனுக்கு இரண்டு *பங்கு கொடுப்பம்—அண்ணே—தொந்தி ஒன் பங்குக்கு முசல் விளுந்திச்சா அதே எங்கிட்ட கொடுத்திரணும். பாத்துக்கோ. நான் ஒன் பக்கட்டு இருந்து பேசரேனல்யா.

தொந்தி:—என்னத்தை வேணும்னாஎடுத்துக்கிட்டு தொலையுங்கடா—எனக்கு மட்டிலே பங்கு மொத்தியாக் கொடுத்திட்டாச் சரி—அடே அந்தாலே ராசா வாராலடோ—அடே கந்சாதேங்கட (சேரனும் அவன் மந்திரியும் ப்ரவேசிக்கிறார்கள்.)

சேரன்:—மந்திரி! வேட்டைக்கென்று வந்து வெகுகாலமாயிற்று. வில்லம்புதான் ஸரியாகக் குறிபிடிக்கிறதோ வென்று கூட ஸந்தேஹிக்கிறேன். மந்திரி—இந்த வேட்டையில் அநேகம் மிருகங்களை வதம்செய்கிறோமே—அது பாபமாகாதோ?

மந்திரி:— காட்டிலுள்ள ம்ருகங்கள் நாட்டிற்குள் வந்து பயிர்களையழித்து, ஜனங்களுக்கு உபத்ரவம் செய்யுங் காலங்களில்தான் ராஜா வேட்டைக்குப் புறப்படவேண்டு மென்றும் அத்தகைய ஸமயங்களில் ம்ருகவதம் பாபமில்லை யென்றும் சாஸ்த்ரம் கூறுகிறது.

சே:—அது பாபமோ—புண்ணியமோ—வேட்டையில் அநேக லாபங்கள் உண்டாகின்றன. முதலில் மனதிற்கொரு குதூஹலம்; பிறகு சரீரத்திற்கு பலம். மூன்றாவது நல்ல விடாமுயற்சியில் அப்பியாஸம். நாம் மான்களைத் துரத்திக்கொண்டு போகும்பொழுது அவைகள் பயந்து திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டோடும்போது, அது எத்தனை இன்பம் மனதிற்குப் பயக்குகிறது!

மந்:—ஆம் ப்ரபு. மான்களுக்கு மனது அப்பொழுது எப்படியிருக்கும்?

சே:—அதை நாம் கவனித்தால் வேட்டைக்கு வருவானேன்—அதோ யாரடா— இரண்டுபெயர்—ஒரு ஆண்பிள்ளை—ஒரு பெண்பிள்ளை காட்டுக்குள்ளே வருகிறார்கள். ஏன்! இன்றைக்குக் காட்டிற்குள் ஒருவரும் வரக்கூடாதென்று தண்டோராப்போடவில்லையா—காவல்காரர்கள் ஏன் இவர்களை உள்ளேவிட்டார்கள்—எங்கே அந்த வேடப்பயல்கள் (ஒரு சீட்டியடிக்கிறான் —(வேடர்கள் வருகிறார்கள்)

எல்லாவேடர்கள்:— சாமி— ஆண்டவனுக்குத் தெண்டம்.

சே:—அதாரடா—இங்கே போகிறது. அவர்கள் எப்படி இங்கே வந்தார்கள்? காவற்காரர்கள் ஸரியாக வேலைபார்க்கிறதில்லையோ?

மந்:—என்னடா! காவற்காரர்களை கூப்பிடுங்களேன்.

தொந்தி:—சாமி காட்டுக்குக் காவற்காரப்பயங்கள் கிடையாது.

சே:—என்ன மந்த்ரீ—என்ன இது?

மந்:—எனக்குத் தகவல் கிடைக்கவில்லை—விசா

ரிக்கிறேன்—ஏண்டா காவற்காரர்கள் நாலு பேர்கள் உண்டே. எங்கேயவர்கள்?

தொந்:—சாமி—ஊருக்குள்ளே வந்து மண்டியிருந்திச்சால்யா சாமி—சாமி— பேதி— அல்லல்—அது நான்கு பயங்களேயும் கொண்டு போயிருச்சு—பச்சை மாமிசம் ரொம்ப தின்னிருப்பாங்க சாமி

மந்:—என்னடா —, இதெல்லாம் ராசாகிட்டச் சொல்லலாமா? முட்டாள்—அவர்கள் இறந்து போனார்கள் என்று பொதுவாய்ச் சொல்லுகிறது தானே.

தொந்:—(ஸ்வகதம்) அதிலே மோசம் வந்திருச்சாக்கும்,உள்ளதைச்சொன்னு—என்னமோ இவுகளுக்குப் பொத்தக் கிட்டுவந்திருச்சு.நீங்கள் தான் மன்னன்கள் வந்த நாள்முதல் ஊரிலே பஞ்சம். பேதி அம்மை,இன்னம் என்னு, எல்லாம் வந்திருச்சே. அப்புறம் என்னு—

சே:—மந்த்ரி—அவர்கள் ப்ரயாணிகள் போல் தோன்றுகிறது—நம்முடைய தேசத்தவருமில்லே என்றெண்ணுகிறேன்.அவர்களேக்கூப்பிடச்சொல்லு. (வேடர்கள் ஓடி அவர்களே யழைத்துவருகிறுர்கள்)

மந்:—பாண்டியன் வீரமர்த்தனன் போலவன்றோவிருக்கிறது.

சே:—ஆம், அடே. என்ன அத்ருஷ்டம். முன்னர் அவனேப் புறங்காட்டியடித்தேன் மறுபடி யாரோவொருவனே யழைத்துவந்து, என் சேனேகளேயோட்டினுன். அது முதல் அவன் தேசத்தைப்படையெடுப்பதென்ருல் எனக்கே பயமாயிருக்கிறது. நல்லவேளேயாய் இங்கே அகப்பட்டுக்கொண்டான். அவனே கைதியாகப்பிடித்து,காராக்ரஹத்திற்கு அனுப்பிவிடு, மந்த்ரி.

மந்:—அப்படியே செய்கிறேன் ஸ்வாமி. (அதற்குள் யாவரும் ஸமீபம் வந்துவிடுகிறுர்கள். சோன்ஒருபுறமாகத் திரும்பி நிற்கிறுன்)அடே தொந்திவீரா—இந்தப் பேர்வழியைக் கொண்டுபோய் ஜயிலடைத்துவிடும்படி நம்முடைய ஜயிலரிடம் விட்டுவிடு. ஜாக்ரதை—ஆளேவிட்டாயோ உன் தலேயை நம்பாதே—ஹுஷார்—தெரியுமா?

தொ:—சாமி. இந்தப் பொம்பளேங்களே என்னு பண்ரது?

மந்:—அவள் எங்கே வேண்டுமென்ருலும் போகட்டும்.

வீர:—இது தான் நம்முடைய விதிபரிபாகத்தின் எல்லே! நான் இவ்விடமிருந்து தப்பிவிக்க ப்ரயத்னம் செய்தென்ன ஆகவேண்டும். தப்புவித்சால் எங்கே போகிறது? மாமனுர் வீட்டுச் சோற்றுக்குத்தானே போய் நிற்கவேண்டும். இவனேக் கெஞ்சுவானேன்? மானயிழப்பானேன்? இவன்நம்மைவிடவும் போவதில்லே—(ப்ரகாசம்) சேரா! நீ செய்யும் உபகாரத்திற்கா வந்தனம். நன்ருய் தைர்யமாக் கைதிபிடிக்கிருய். பலே. பேஷ் என்ன பௌருஷம். !

சே:—என்னடா. அடிபட்ட நாய்குலேக்கிறது—ஏண்டா தாமதமசெய்கிறீர்கள்? சீக்கிரபடுத்துங்கள். கொண்டுபோ அவனே.

அம்:—ராஜந்! நான் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறேன். நாங்கள் எங்களுடைய காலவசத்தால் ராஜ்யத்தையிழந்து பாதவித்து வெளியேறி எங்கேயாவது போய்ப் பிழைக்கலாமென்று புறப்பட்டோம். அப்படிக் கஷ்டமடைந்தவர்களே சேர மஹாராஜன் கைதியாகப் பிடித்தானென்ருல், உலகத்தார், உம்மைக் குரூரன் என்று இகழமாட்டாரா? இரக்கமற்ற பாவி என்று வசை கூருரோ? ஸ்வாமி—என்பேரில் கிருபைவைத்து,இந்தஉத்திரவை மாற்றவேண்டுகிறேன். ஸ்வாமி தயவுசெய்யவேண்டும்.

சே:—வெகு அழகாகப்பேசுகிருயே—நான் உலக நிந்தனேக்குப் பயப்படவில்லே—என்னே அவமானம் செய்து, என் சேனேகளேப் புறங்காட்டியோடச் செய்து, மனக்கவலேயடையச் செய்தபொழுது,—

அம்:—(ஸ்வகதம்) இவனுக்கு ஹ்ருதயமுங்கிடையாது; இரக்கமுமில்லே;—புத்தியுமில்லே;—மூடன். இவனுடன் வாதுசெய்வதில் யாதும் பயனில்லே—(ப்ரகாசம்) ஸ்வாமி—என் நாதனே ஜயிலிலிடாமல் கார்க்கவேண்டு மென்று நான் ப்ரார்த்திக்கவில்லே. என்னுடைய நாதனே எந்த ஜயிலில் அடைக்கிறீர்களோ, அதிலேயே என்னேயு மடைக்கும்படிமட்டும் ஆஞ்ஞாபகம் செய்யவேண்டும்.

சே:—ராஜ்யத்தை யிழந்து சாப்பாட்டுக்கு வழியில்லேயே யென்று யோசனே செய்து கொண்டிருந்தீர்களோ? இங்கே ஒருவழி பிறக்குமென்று பார்த்தீர்களோ? அது ஸரிப்படாது—நீ எங்கே வேண்டுமென்ருலும் போகலாம். உன்னே என்னுட்டில்கூட இருக்கவிடேன்—என்னடா தாமதம்—கொண்டு போங்கடா அவனே—(வீரமர்த்தனனே வேடர்கள் தள்ளிக்கொண்டு போகிறுர்கள்)—சோனும் மந்த்ரியும் வேருெரு பக்கமாப் மறைகிறுர்கள்

அம்:—ஹேசிவனே—நானென்ன செய்வேன்!—அபலே—நாங்களிவரும் படமுடியாத கஷ்டப்பட்டாலும் ஒன்ருகவாவது இருப்பதும்—ஐயோ—பாழுந்தெய்வமே—உனக்கு ஸஹிக்கவில்லேயோ!—நாதா!—அந்த நிர்த்தயன் கையிலகப்பட்டீர்களே!—அவன் உங்களே என்ன செய்வானே!— ஐயோ நாதா!—நான் தமயந்திபோல் தூங்கமாட்டேன்—என்னேவிட்டு நீங்கள் பிரிவதானுலும் நான் விடமாட்டேன் என்றேனே!—ஐயோ விதியே!—இப்படிஎங்களிருவரையும் பிரித்தாயே—ஏ! காட்டிலுள்ள ம்ருகங்களா? இந்தப்பாவி இனி உயிர்வைத்திருக்க ந்யாயமில்லே—நீங்கள் கொஞ்சமும் இரக்கம் காட்டாமல் என்னேக் கொன்று தின்னுங்களேன்—ஆ—தெய்வமே—அதோ வேகமாய்ப் பாய்ந்துவந்த புலியும் திரும்பியோடுகிறதே—இந்தப் பாபியின் மாம்ஸம் தன் வயிற்றில் சேருவதும் கெடுதலென் றெண்ணிற்ரே? இல்லே, இந்த மஹாபாபியின் சரீரம் ஒருபுலியின் பசிக்காவது உபயோகப்பட்டது என்று என் விஷயமாக உபகாரம் என்ற சப்தம் உபயோகப்படலாகுமா? இதோ ஒரு பாம்புப்புற்றுத் தோன்றுகிறது—இதில் கையிடுகிறேன்—என் அத்ருஷ்டம் இதில் பாம்பிருக்காது—

பார்க்கிறேன்—அதோ இரண்டு கண்கள் பளபள வென்று தெரிகின்றன: நல்லவேளை—இதிற்கை யிட்டு இந்த் ஸர்ப்ப ராஜனால் கடியுண்டு இறக்கி றேன்—தெய்வமே பாழுந்தெய்வமே—கண்கெட்ட தெய்வமே—இனி நீ யென்னசெய்வாய்—சசீசுவரா இனி உன்கொரோத்தை யாரிடம் காட்டுவாய்—ஹே வ்ருக்ஷங்களா! மலைகளா! குகைகளா—நானுங்களிடம் உத்திரவு பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்—இனி உங் களை நான் மறு ஜந்மத்தில்தான் பார்ப்பேன். (பாம்புப் புற்றுக்குள் கையைவிடுகிறான். கையை திடீரென்று வெளியே இழுத்து) ஐயோ நான்சாவது மட்டிவில்லையே. இன்றைக்கோ நாளைக்கோ வெளி வர விருக்கும் ஒரு குழந்தையையு மன்றோ கொல்ல நினைத்தேன்—என்ன முட்டாள்தனம்—இருந்தா லும், குழந்தைபிறந்தாலும் நான் வைத்து வளர்க்கப் போகிறேனோ? எந்த ஸமயம் சசீசுவரன் வந்து அதைத் தனக்குப் பலியாகக் கொள்ளப் போகிறானோ—குழந்தையை அவன் கையில் காட்டிக்கொடுப்பதிலும் இப்படியே இறப்பதுதான் மேன்மை. (மறுபடி புற்றுக்குள் கையைவிடுகிறான்.) ஹே ஸர்ப்ப ராஜா—உனக்குமா என்னிடம் தயவில்லை—ஒரே போடாகப்போட்டு என்கஷ்டகாலத்திற்கு முடிவு செய் யாயோ? நாம் மரணமடைகிற தென்றாலும் தெய்வ ஸங்கல்பம் நம்மை விடாது போலிருக்கிறது—நம் மாலாவதென்? தெய்வ ஸங்கல்பப்படி நடக்கட்டும். (நிஷ்க்ரமிக்கிறான்.)

ஆங்கம் 3

களம்-2

இடம் : காடு. காலம் : பகல் 12-மணி

ப்ரவேசம்: ரணகேஸரி-ஸுந்தரேசன்.

ரண:—ஸுந்தரேசா, இந்த அனர்த்த பரம்பரை எங்கேயாவதுண்டா? என்னை ப்ரதானமந்த்ரி உத்யோகத்திலிருந்து நீக்கி, தர்மதியை அவருக்குப் பதிலாக நியமித்தார் அரசன், என்றவிஷயத்தில் எனக்குக்கொஞ்சமும் மனஸ்தாபமில்லை. இந்த ரணகேஸரியை வழக்கம்போல் யோசனை கேட்கிறதில்லையென்றும் எனக்கு மனஸ்தாபமில்லை. அன்றையதினம் கம்பளம் போர்த்துக்கொண்டு, சசீசுவரன் போலொருவன் வந்தானே அரண்மனைக்குள். அன்றுமுதல் எனக்கு என்னமோ மனதில் ஸமாதானமே யேற்படவில்லை. இருந்தாலும் இப்படி வருமென்று நான் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை. எல்லாம் என்ன இரண்டுமூன்று நாளிலா! (யோசிக்கிறான்.)

ஸுந்த:—எனக்கு ஐயோ! இப்படி யெல்லாம் நேருமாவென்று விசாரப்படுவதைத் தவிர வேறொன்றுமே தோன்றவில்லை—இருந்தாலும் தர்மதியைக் கொண்டுவந்து ராஜ்யத்தில் மறுபடியும் மந்த்ரியாக்கினது மட்டும் எனக்காச்சர்யமாயிருக்கிறது. நான் அல்பு ஸேவகனானாலும் என்னிடம் அவருக்குள்ளப்ரியத்தால், அந்த தர்மதிப்பயல் செய்திருக்கிற அக்ரமங்கள் முழுவதும் அணுவணுவாய்த் தான் பின்னால் அறிந்ததை யென்னிடம் சொல்லியிருக்கிறாரே,—

ரண:—ஆம்—தர்மதி எதோ சூழ்ச்சி செய்து, நீலகண்ட சாஸ்திரிகளின் பிணத்தை அரசனே தூக்கிக்கொண்டு போகும்படி செய்து—என்னமோ எனக்கு முடிக்கவரவில்லை. அவன்செய்த மோசத்தின் வழிமட்டும் எனக்குத் தெரியவில்லை. அது அவன் மோசந்தான். இல்லாவிட்டால், அரசன் இம்மாதிரியான கார்யம் செய்திருப்பார் என்று நம்புகிறாயோ?

ஸுந்த:—சாந்தம் பாபம்—நம்மரசனா? ஒருக்காலுமில்லை.

ரண:—பின் இப்படிநேர்ந்ததற்கு ஸமாதானம் எவ்விதம்சொல்லமுடியும்? இதென்னமோஒன்றும் புலப்படவில்லை. அரசனைக் கண்டு பேசவேண்டுமென்று பார்த்தேன்; சரிப்படவில்லை. முன்னமேயே புறப்பட்டுவிட்டார்கள். என்னகஷ்டம்! ஸாதாரணகாலமாயிருந்தால்கூட இவ்வளவு துக்கமாயிராதுபோலிருக்கிறது. ஐயோ! பூரண கர்ப்பிணியையும் அழைத்துக் கொண்டன்றோ போயிருக்கிறார். ஆனால் அரசனுடன் இந்த மூன்றுவருஷமாய் நான் பழகிவருவதில், அவருடைய மனோபாவம் முழுவதும் அறிந்திருக்கிறேன். ஆதலால் இந்த ஸம்பவங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமாய் ஏதோ சூழ்ச்சி, ஏதோ மோசம் அடியிலிருக்கிறது. அதைக் கண்டுபிடிக்கவேண்டும்.

ஸுந்த:—அதை யெப்படிக் கண்டுபிடிக்கமுடியும்?

ரண:—அரசனைக் கண்டுபிடித்துவிட்டால் இதையுங்கண்டு பிடித்துவிடுவேன். அரசனைச் சொல்லாததை விசாரிக்க வேண்டாமென்று நானிருந்தது இவ்வளவு அனர்த்தத்திற்கும் காரணமாயிற்று. இனி அப்படியிருக்கலாகாது. அரசனைக்கண்டு உள்ள விஷயங்களை உள்ளபடி விசாரித்து அறிந்தால் உண்மையைக் கண்டுபிடித்துவிடலா மென்று எனக்குத் தைர்யமாயிருக்கிறது. இதுவரை அரசனும் ராணியும் வந்ததாக விசாரித்துக்கொண்டுவந்துவிட்டோம். இனி எங்கு போனார்கள் என்று விசாரிப்பதற்கு ஒருவரையுங் காணோமே.

ஸுந்:—என்னமோ? இந்த வழியாய்த்தான் போவோமே—(இருவரும் நடக்கிறார்கள் ராணி இன்னொரு புறமிருந்து வருகிறாள்.)

அம்:—ரணகேஸரி—

ரணகே—ராணி—

ஸுந்:—ஐயோ அம்மா—

ரண:—தாயே—என்னி! தங்களைத் தனியாய்க் காண்கிறேனே—அம்மா—ராஜர் எங்கே.

அம்:—ஐயோ—ரணகேஸரி—நான் என்ன சொல்வேன்! இந்தக் காட்டில் நாங்கள் அலைந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது சோரன் என் நாதனைச் சிறைப்பிடித்துச்சென்றனன்—நான் இனி என்னசெய்வேன் ரண

கேஸரி—உயிரை மாய்ப்பதென்ற வித்தாக்ஷத்துடன் பாம்புப்புற்றில் கையைவிட்டேன். அதுவும் என்னைக் கடிக்காதொழிந்தது. என்னுடையப்ராணநாதனை இனி நான் உயிருடன் காண்பேனு! ஐயோ! ரணகேஸரி! எங்கேயாவதுபோய் ஸாமான்யரைப்போல் பிழைப்போம் என்றுசொன்ன என் நாதனைத் தடுத்து, பிறந்தகத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று பிடிவாதம் செய்தேனே! அதனாலன்றோ இந்த பீடை வரும்படிக்கும் அந்தப் பாபி த்ரோஹி என் ப்ராணநாதனைச் சிறைபிடிக்கவும் நேர்ந்தது.

ரண:—அம்மா! தாயே! சோகவேகத்தை யடக்கிக் கொள்ளுங்கள். அதிலென்ன ப்ரயோஜனம். மறுபடி அரசனை நாம் மீட்பதற்கு வேண்டிய ப்ரயத்னங்கள் செய்யவேண்டிய சமயத்து வீணில் துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தால் காரியம் எப்படியாவது?

அம்:—அப்பா! ரணகேஸரி இராஜருடைய மனது, குடிகள் கலகம் செய்தவன்றை முதல், இன்னவிதந்தான் என்று சொல்லமுடியாதபடி மாறுதலடைந்திருக்கிறது. மேல் மேலும் ஸமுத்திரத்தின் அலைகள் போல் படையெடுத்துவரும் கஷ்டபாம்பரைகளுக்கு ஆளாகாமல் உயிரை மாய்த்துக்கொள்வதென்ற தீர்மானமும் அவருக்கு வந்திருக்கிறது. அதில் என்னிடத்தில் அவருக்குள்ள பாசந்தான் தடையாக இருந்தது. பிரிவினால் அதுவும் இல்லாமற்போமானால் அப்புறம் என்ன செய்வாரோ? அதை நினைக்க என்மனம் நடுங்குகிறது—இந்தச்சண்டாளன் சேரன் தானென்ன! த்ரவமில்லாத ஹ்ருதயமுடையவனாயிற்றே.

ரண:—அம்மணி, நீங்கள் பயப்படாதேயுங்கள்—சேரன் அப்படியொன்றும் செய்துவிட மாட்டான். அவனுடைய ஸ்வபாவம் முழுதும் நான் நன்றாயறிவேன். கொன்றுவிட்டால், பிறகு அவனுடைய க்ரௌர்யத்தைச் செலுத்தவிடமிராதாகையால், அங்ஙனம் செய்யாதொழிவன். அன்றியும் நான் அரசனைக் காணுவேனேல், இந்த கஷ்ட பரம்பரையை யொழித்துவிடலாமென்று எனக்குத் தைர்யமாயிருக்கிறது. நல்ல காலத்தை யெதிர்பார்த்து, சற்றுப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்.

அம்:—ரணகேஸரி. இந்த ஸமயத்தில் எனக்கிவ்விதம் யார்தான் தேறுதல் சொல்லப்போகிறார்கள்? என்னவோ! பார்ப்போம்.

ரண:—ஆம் அம்மணி. அப்படி தைர்யப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். நான் தங்களை யழைத்துச்சென்று உங்களுடைய தகப்பனார் வீட்டில் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டு, பிறகு என் ப்ரபுவை ஒரு தடவை காண ப்ரயத்னம் செய்கிறேன்.

அம்:—அப்படியே செய்வோம். எனக்கு புத்தி ஸரியான ஸ்திதியிலில்லை. என் தகப்பன் நாட்டிற்கு எந்த பாதையைப் பிடித்துச் செல்லுகிறது? ரணகேஸரி உனக்குத் தெரியுமா?

ரண:—ஆம் அம்மா! இதுதான் அப்பாதை. போவோம் வாருங்கள்.

———

சிறுவர், ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S & LADIES' PAGES

மாதவீ கங்கணம்

முதல் பாகம்

அத்யாயம்-5

ஹோலி பண்டிகை

சிறந்துறைய இப்பரதகண்டமுழுவதும் இந்தியர்களில் பெரும்பான்மையோர் விசேஷமான குதூஹலத்துடனும் மனஸ்ஸந்துஷ்டியுடனும் அநுஸரிக்கும் உத்ஸவாதிகளில் ஹோலிபண்டிகை அல்லது வஸந்தோத்ஸவம் என்பது முக்யமானது. மாரிகாலம் முடிந்துவிட்டது; குளிர் நாட்கள் இனிக்கிடையாது. அரிசி, கோதுமை, முதலிய தான்யங்கள் அறுவடையாய்விட்டன. உளுந்து, பயறு, துவரை முதலிய பருப்புவகைகளும், எள், இலுப்பை முதலிய எண்ணெய் விதைகளும் யாவும் கைக்கு வந்துவிட்டன. குடித்தனக்காரர்கள் தங்கள் எஜமானர்களுக்குச் சேரவேண்டிய கடன், வாரம் முதலிய பாபத்துகளைப் பைஸல் செய்து மிகுந்தவற்றை உரையில் கொட்டிப் பத்ரப்படுத்திவிட்டனர். அவர்களுடைய மனைவிகளும், குழந்தைகளும் நெல்லை நேராகவோ அல்லது பணமாக மாற்றியோ தங்களுக்கு வேண்டிய சேலை, ரவிக்கை, வளையல் முதலியவைகளையும் வீட்டுக்கு வேண்டிய பாத்ர ஸாமான்களையும் வாங்கிக்கொண்டனர். சிறிது ஜாஸ்தியாகப் பணமுடையவர் இரண்டொரு வெள்ளிநகைகளும் ஸ்வல்ப பொன் நகைகளும் செய்து கொண்டார்கள். ஊரூராய்ச் சுற்றித் திரியும் பலசரக்கு வ்யாபாரிகள் ப்ரதி க்ராமத்துக்கும் சென்று தங்கள் கடைகளைப்பரப்பி இரண்டொரு நாள் இருந்து வ்யாபாரஞ்செய்தனர். இந்த வர்த்தகர்கள் ஊருக்குள் வந்தவுடன் ஊரிலுள்ள சிறியோர் பெரியோர் யாவரும் அவர்களுடைய கடைகளைச்சுற்றிக்கொண்டு எனக்கு உனக்கென்று போட்டிபோட்டு ஸாமான்கள் வாங்கினர். புதுபுதுமாதிரியான சேலைகள், காப்புகள், கொலுஸுகள் முதலியவற்றை வாங்கிக்கொள்ளக் கையில் ரொக்கமில்லாதவர்கள் கோதுமை நெல் முதலிய தான்யங்களைக் கொடுத்து வாங்கிக்கொண்டனர். இவ்வாறு நாடு முழுதுமுள்ள ஜனங்கள் யாவரும் ஆனந்தித்துக் கொண்டிருப்பதற்கேற்ப மாமரங்களும் இளந்தளிர்விட்டுத் துளிர்த்திருந்தன. அவைகள் புஷ்பிக்கத் தொடங்கிவிட்டமையால், ஊர்முழுதும் மாம்பூவாஸனை நிறைந்திருந்தது. கோகிலபக்ஷிகளும் மனிதர்களைப்போலவே ஸந்தோஷமுற்றவைகளாய் மரங்களிலும் கிளைகளிலும் ஆனந்தமாய்ப் பாடிக்கொண்டிருந்தன. எங்கு பார்த்தாலும் ஸந்தோஷமும், ஆனந்தமும், உத்ஸாஹமும், உல்லாஸமுமே குடிகொண்டிருந்தன.

407

இவ் வஸந்தோத்ஸவம் ஆதிகாலத்தில் மன்மதன் பண்டிகையாக அநுஸரிக்கப்பட்டு வந்தது. அக்காலத்தில் காமதேவனுகிய மன்மதனைப் பூஜித்தனர். இதற்குக் காமன்பண்டிகையென்றொரு நாமதேயமுண்டு. ஆனால் ஸுமார் ஆயிரவருஷங்களாக மன்மதனுக்குப் பதிலாக ஜனங்கள் க்ருஷ்ணனை உபாஸித்து வருகிருர்கள். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானைப்பற்றிய கதைகளும் பாட்டுகளும் நாடெங்கும் கோஷிக்கின்றன. பட்டணங்கள், க்ராமங்கள் எல்லாவிடங்களிலும் ஸ்த்ரீகள் க்ருஷ்ணனுடைய லீலைகளையும் அவருடைய அத்புதச் செயல்களையும் பாட்டாகப்பாடிக் களிக்கின்றனர். புருஷர்களும் தங்களுடைய வேலைகளைக் கொஞ்சகாலம் நிறுத்திவிட்டுத் திருவிழா கொண்டாடுகின்றனர். உத்ஸாஹத்திலும் கேளிக்கைகளிலும் காலங்கழிக்கின்றனர். கடைசி தினத்தன்று ஸகல ஜனங்களுங்கூடி இந்த உத்ஸவத்தை அதிக விமர்சையாயும், அலங்காரமாயும் நடத்துகிருர்கள். அன்றையதினமிரவு முழுவதும் ஒரே இரைச்சலும் கோஷமும்தான். ராத்ரி ஓய்வேகிடையாது. மறுநாள் ஸூர்யோதயம் வரைக்கும் இந்த கோஷம் நடக்கும். ஸூர்யோதயமானவுடன் எல்லோரும் ஸ்நானஞ் செய்துவிட்டுப் பழையபடித் தத்தம் வேலைகளுக்குச் செல்கின்றனர்.

இப்பண்டிகை இந்தியா முழுவதும் ஒரேவிதமாய் அநுஸரிக்கப் படுவதில்லை. வெவ்வேறு பாகங்களில் வெவ்வேறுவிதமான சடங்குகளும், உத்ஸவங்களும் நடத்துகிருர்கள். ஆனால் நாளதுவரைக்கும் இந்தியாவின் பெரும்பாகத்தில் அநுஸரிக்கப்படும் வழக்கம் ஒன்றுண்டு. அதாவது கடைவீதிகளிலும், தெருக்களிலும், சந்தைகளிலும் வீடுகளிலும் ஒருவர் மீதொருவர் சிவப்புத்தூள் எறியும் வழக்கம். இப்பண்டிகை காலத்தில் இந்தச் செந்தூள் அபிஷேகத்தினின்று எவரும் தப்பமுடியாது. அவன் லக்ஷாதிகாரியாயிருந்தாலும் ஸரி, இதற்கொன்றும் தடை சொல்லக்கூடாது. ராஜ்யத்திலிருக்கும் அரசன், மந்த்ரி, கோயில் குருக்கள் யாவருக்கும் ஒரே கதிதான். எல்லாருடைய உடைகளும் அநேகமாய்ச் செந்நிறமடைந்து விடும். தெருவில் ஆடித்திரியும் சிறுவர்களுக்கு ஒருவரும் வித்யாஸம் கிடையாது.

இந்த அபிஷேகம் ஒன்று, இன்னொன்று காதையடைக்குப்படியான தெருப்பாட்டுகள், இவை யிரண்டிற்கும் அகப்படக்கூடாதென்று காணமுள்ள ஸ்த்ரீகள் வெகுவாய் வீதியிலும் பொது ஜனக்கூட்டமான விடங்களிலும் வருவதில்லை. ஜனங்கள் அனைவரும் பெரியோர், சிறியோர், உயர்குலத்தோர் தாழ்குலத்தோர், மேல்ஜாதி, கீழ்ஜாதி, பணக்காரன், பிச்சைக்காரன், என்ற வித்யாஸமே தோன்றுமல் கொஞ்ச காலமாவது எல்லோரும் ஸமத்வமாயும், சில ஸந்தர்ப்பங்களில் பரிசயமுடையவர்களாயும் இருப்பார்கள். அக்காலத்திலாவது அவர்களுக்கு மனிதர்களனைவரும் கடவுள் முன்னிலையில் ஸம அந்தஸ்துடையவர்கள். அவருக்கு ஒருவன் உயர்ந்தவன், மற்றொருவன் தாழ்ந்தவன் என்ற பேதமே கிடையாது. அவர் பக்ஷபாதமற்றவர் என்ற தத்வம் மின்னற்கொடிபோல் உதயமாகி மறைகின்றது. த்ரவ்யம் ஸம்பாதிப்பதும், அதைக்கொண்டு ஆஹாரம் உண்டு உடுத்துக் களிப்பதுமே ப்ரதான நோக்கமாயும் முயற்சியாயுமிருக்கும். இக்காலத்தில் இந்த உத்ஸவத்தைப் போன்ற ஸந்தோஷகரமான விசேஷ காலங்கள் அநுஸரிக்கப்பட்டு வருவது மனுஷ்ய கோஷ்டிக்கே ஒரு பேருபகாரமாயிருக்கும்.

அன்றையதினம் வஸந்தோத்ஸவத்தின் பூர்த்தி. இராசவலைகளெல்லாம் தூரத்திவிட்டு அன்பே தாண்டவம் புரியும் மலர்ந்த முகவிலாஸத்துடன் நவகுமாரர் அரண்மனையினின்றும் பவனி புறப்பட்டார். வயோதிகத்தாலும், அதிக வேலையாலும் இளைத்திருக்கும் கோகுலதாஸும் மற்றவர்களைப்போல் ஸந்தோஷமுற்றவராய் நவகுமாரருடன் வந்தார்

உத்ஸவத்தின் வைபவங்களைக் காண நாலாபக்கத்தூர்களிலிருந்தும் திரளான ஜனங்கள் வீரநகரத்தில் வந்து குவிந்திருந்தனர். நவகுமாரரும் அவரது அமைச்சரும் ராஜவீதிகள், கடைவீதிகள் மூலமாய்ச் செல்லும்போது தெருக்களின் இருமருங்கிலுமுள்ள ஜனங்கள், நவகுமாரருடைய நாமதேயத்தைக் கூறி ஆசீர்வதித்தனர். ஸ்த்ரீகள் க்ருஷ்ணனைப்பற்றிய பாடல்களை உபயார்த்தப்படும்படியாய்ப் பாடினர்கள். தங்களுடைய தாய்தந்தையர்களை இவ்வாறு உத்ஸாஹமாய்க் குதூஹலிப்பதைகண்ட குழந்தைகள் பின்னும் அதிகமாய்க் குதித்து ஆரவாரித்துக்கொண்டு நவகுமாரர்மீது வேண்டுமட்டும் செந்தூள் தெளித்தனர்.

கடைத்தெருவைத்தாண்டிக் கேள்விக்கிடமான ஒரு சிறிய சந்தில் நுழைந்தபோது, அவ்விடத்தில் ஸ்த்ரீகள் பலர் அழகான உடைகளைத் தரித்து ஒரே கூச்சலாய் பாட்டுப்பாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் தெருவின் குறுக்கே இடைவெளியின்றி வரிசையாய் நின்று கொண்டு நவகுமாரரை வரவேற்றனர். நவகுமாரர் துரிதமாய்ச் சென்றுர். அவரிடம் யாவரும் மரியாதையாகவே இருந்தனர். பின்னல் கோகுலதாஸ் வந்தார். அவருடைய முகத்தைக் கண்டவுடன் யாவரும் அவர்பேரில் இடைவிடாது செந்நீர் வீசினர். கிழவர்பாடு ப்ரமித்துப் போய்விட்டது; அவர் திக்குமுக்கலிட்டார். திரும்பி, வந்தவழியே போய்விடலாமென்று பார்த்தார். அவ்வாறு எத்தனிக்கையில் கால்வழுக்கிக் கீழே விழுந்தார். எல்லோரும் கைகொட்டிச் சிரிக்க ஆரம்பித்தனர். ஒருவருக்காவது அவர்மீது பரிதாபமில்லை. கீழே விழுந்தவர் எழுந்திருக்க முடியாமல் தள்ளாடினர். மறுபடியும் ஒரு முறை செம்மாரி பொழிந்தது எல்லோரும் கிழவர்படும் அவஸ்தையைக் கண்டு பின்னுமதிகமாய் கைகொட்டிச் சிரித்தனர், உடனே கோகுலதாஸ் வேலையாட்கள் வந்து, அவரை மெள்ளத் தூக்கிக்கொண்டு போயினர். எல்லோரும் வயிறு வெடிக்கச் சிரித்தனர். அப்போது அந்த ஸ்த்ரீகள் க்ருஷ்ணனைப்பற்றிய பாட்டொன்றைப் பாடிக்கொ

ண்டு மனம்போனபடியெல்லாம் கூச்சலிட்டுக் கொண்டு சென்றனர்.

இவ்வளவு கோலங்களுமானபிறகு அச்சந்தைவிட்டு நவகுமாரரும் அவருடைய பரிவாரமும் சற்று நாகரிகமான ஒரு கடைத்தெருவுக்குச் சென்றனர். அவ்விடத்தில் வடமேற்கு ப்ரதேசத்திலிருந்து வந்த வர்த்தகர்கள் வ்யாபாரஞ் செய்துவந்தனர். அந்தக் கடைத்தெருவுக்குக் கொத்தபஜார் என்றுபெயர். இக்காலத்தில் போலவே மொகலாய சக்ரவர்த்திகள் அரசுபுரிந்த நாட்களிலும் வடஇந்தியா ராஜபுதனம் இந்த மாகாணவாஸிகள்தான் இந்தியாவில் மிகவும் ப்ரபலமான ஸெளகார்கள். அவர்களுடைய வ்யாபார ஸ்தலங்கள் இந்தியா முழுவதும் வ்யாபித்திருந்தன. இந்தியாவின் எந்தப்பாகத்திலும் அவர்களுடைய கடைகளைப் பார்க்கலாம். அவர்களுடைய ஹுண்டிகள் எவ்விடத்தும் செல்லும். கஷ்டகாலங்களில் இந்திய மிராசுதாரர்கள், ஜமீன்தாரர்கள், மஹாராஜாக்கள் பலர் அவர்களிடமிருந்து ஏராளமானபணம் கடன்வாங்கித் தங்கள் கஷ்டத்தை நிவர்த்தித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த மார்வாரி வர்த்தகர்கள் அநேகர் வீரநகரத்தில்வந்து கொடுக்கல்வாங்கல் செய்துவந்தனர். ராஜாதோடர்மால் ராஜாமான்ஸிங் இவர்கள் வங்காளத்துக்கு அதிபதிகளாய் வந்தபோது இவர்களுடன் இன்னும் அநேக மார்வாரிகள் வங்காளம் வந்து நானுவிடங்களிலும் பணம் லேவாதேவி செய்யத் தொடங்கினர்.

நவகுமாரர் கொத்தபஜாருக்கு விஜயம் செய்தபோது இந்த வ்யாபாரிகள் அவரை மரியாதையாய் உபசரித்து வரவேற்றுச் செந்தூள் நிறைந்த ஒரு வெள்ளித்தட்டை அவருக்குக் கொடுத்தனர். நமது நாட்டு ஸம்ப்ரதாயப்படி நவகுமாரர் தாம் அவ்வெகுமதியை அங்கீகரித்ததற் கடையாளமாக அத்தட்டைக் கைகளால் தொட்டு அதில் ஒரு தங்கநாணயத்தை வைத்தனர் தமது த்ரவ்யத்தைக்கொண்டு வீரநகரத்தைப்போல் பத்து வீரநகரத்தை ஒருங்கே வாங்கக் கூடியவளவு த்ரவ்யவந்தர்களாகிய அந்த லக்ஷாதிகாரிகள் நவகுமாரர் அளித்த பரிசை வந்தனத்துடன் பெற்றுக் கொண்டார்கள்.

ஆனால் இந்த வ்யாபாரிகள் குமாரர்களோ தங்கள் தந்தைகளைப்போல் மனிதர்களுடைய பெருமைசிறுமைகளைக் கவனிப்பவர்கள் அல்லர். அவர்கள் சிறுவயதுடைய விளையாட்டுப்பிள்ளைகள். அவர்களுக்கு அரசனாயிருந்தாலென்ன, பிச்சைக்காரனாயிருந்தாலென்ன? தங்களுடைய விளையாட்டுக்கு எல்லோரும் அவர்களுக்கு ஒன்றுதான். நவகுமாரரும் அவருடைய பரிவாரங்களும் வீதியே சென்றபோது அச்சிறுவர்கள் செந்தூள் நிறைந்த சிறுசிறு காகிதப் பந்துகளை அவர்மீது எறிந்தனர். ஸெளகார்கள் அதட்டிப் பார்த்தார்கள். ஒன்றும் பலனில்லை. அவர்கள் எறிந்தவண்ணமே இருந்தனர். நவகுமாரருடைய தலைப்பாகையின்மீதும் இரண்டொரு பந்துகள் விழுந்தன. அவர் புன்னகை செய்துகொண்டே முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டார்.

சிறிது தூரம் சென்றவுடன் கங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்துவரும் ஸெளகார்களின் மனைவிகள் எதிர்ப்பட்டனர். அவர்கள் அதிக நாணமுடைய உயர்குல மாதர்கள் அவர்கள் அதிகமாய் வீட்டைவிட்டு வெளியே வரமாட்டார்கள். ஆனால் உத்ஸவகாலமாதலால் அவர்கள் இப்போது வெளியே சென்று கங்காநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து வந்து கொண்டிருந்தனர். அருகில் வந்தவுடன் அவர்கள் தம் ஸ்வயபாஷையில் க்ருஷ்ணனைப்பற்றிய பாடலொன்றை இனிய குரலில் பாடி நவகுமாரரை வரவேற்றனர்.

கடைசி ஸந்தையை அவர்கள் ப்ரலாபத்வனியாய்ப் பாடுவதைக்கண்டு நவகுமாரர் அதை நின்று நிதானித்துக் கேட்டார். ஆனால் இவ்வித கோழை மனதொன்றும் இராதவராகிய கோகுலதாஸ் இவற்றையெல்லாம் ஸம்பாதவண்ணமாய் ஒருபுன்னகைசெய்து, "வாரும், போவோம். இதைக்கேட்டு ஏன் மயங்குகிறீர்? நாளைக்கு நரேந்த்ரன் வரும்போதும் இவர்கள் இதே பாடத்தைத்தான் அவனிடமும் படிக்கப்போகிறார்கள்" என்று மெள்ளமாய்ச் சொன்னார்.

"கோகுலதாஸ், உமக்குச் சற்றேனும் ஈரமனது என்பதே கிடையாது. நமது நன்மையைச் சோருபவர்களைப்பற்றி நாம் இவ்வாறு கடுமையாய்ப் பேசலாமா? நீர் கிஞ்சித்தும் ஈவு இரக்கமற்றவர். உம்மைப்போல் நான் கல்மனதுடையவனல்ல. நல்லகுணசீலர்களான இந்த ஸ்த்ரீகளுடைய அன்பான வார்த்தைகளும், ஆசீர்வசனங்களும், நிலையற்றனவாயினும், அவைகள் எனக்கு அதிக த்ருப்தி கொடுக்கின்றன."

"எஜமானரே, வெளித்தோற்றத்தையே கண்டு நாம் மகிழ்ச்சியடைந்து விடலாமோ? வெளுப்பாயிருப்பதெல்லாம் பாலாய்விடுமா? வீரநகரத்தில் இத்தகைய உத்ஸவதினங்களில் நரேந்த்ரனுடைய பாட்டனார் நகர்வலம் வந்ததைப்பார்த்து களித்தபேர்கள் சிலர் இன்னும் இருக்கிறார்கள். இப்போது அவர்கள் மனது எவ்வாறு இருக்கும்? அவர்களிற் சிலரை வழியில் ஸந்தித்தாலும் ஸந்திக்கலாம். செல்வோம்?"

முன் காலத்தில் பருத்தி வஸ்த்ரம், பட்டுவஸ்த்ரம், இவைகள் வங்காளத்தில் அபரிமிதமாய் நெய்யப் பட்டுவந்தன. வங்காளிகளுடைய முக்ய கைத்தொழில் அக்காலத்தில் நெசவுதான். இந்த மஸ்லின் வஸ்த்ரங்கள், பட்டுவஸ்த்ரங்கள், இவைகளை வாங்கிக்கொண்டு போக ஐரோப்ப வ்யாபாரிகள் அடிக்கடி வருவார்கள். அவர்கள் வங்காளத்தில் வ்யாபாரஸ்தலங்கள் கட்டிக் கொண்டிருந்தனர். மஹாப்ரஸித்திபெற்ற அல்பூகர்க் என்னும் கவர்னர் காலத்தில் போர்த்துகேசியர்கள் கீழ்க்கடல்களில் ஏகாதிபத்யஞ் செலுத்திக்கொண்டிருந்தனர். தென் ஆப்ரிகா தொடங்கி சைனாவரைக்குமுள்ள துறைமுகங்கள் எல்லாவற்றிலும் அவர்களுடைய வ்யாபாரஸ்தலங்கள் அமைந்திருந்தன. போர்த்துகேசியர்கள் பலர் வங்காள ஸ்த்ரீகளை மணந்து வங்காளத்திலேயே நிலை பெற்று விட்டனர்.

இப்போது இந்தியாவிலிருக்கும் யூரோப்பியர்களில் பெரும்பான்மையோர் அவர்களுடைய ஸந்ததியார் தான். வ்யாபார விஷயங்களிலும் கப்பற் ப்ரயாணங்களிலும் அதிக ஊக்கமும் விடாமுயற்சியுமுடைய டச்சுக்காரர்கள் இந்தியாவுக்குக் கப்பல்கள் அனுப்பிக்கொண்டிருந்தனர். எலிஸபெத் மஹாராணியார் காலத்தில் ப்ரிடிஷ்காரர்களும் அதிக லாபங்கிடைக்கும் இந்திய வ்யாபாரத்தைத் தொடங்கினர். வங்காளத்தில் லக்ஷக்கணக்கான ஸ்த்ரீகளும் புருஷர்களும் நெசவுத்தொழில் செய்து ஜீவித்தனர். வங்காளத்துத் தறிகளிலிருந்து ஏராளமான சாக்குகள் வட இந்தியாவுக்கும் ஐரோப்பாவிற்கும் சென்று கொண்டிருந்தன.

வீரநகரமிருந்த மால்டா ஜில்லாவில்தான் அதிக நாகரிகமான பட்டுவஸ்த்ரங்கள் நெய்யப்பட்டுவந்தன. அவ்வளவு உயர்ந்த பட்டுவஸ்த்ரங்கள் வங்காளமெங்கும் சுற்றித்திரிந்தாலும் அகப்படாது. க்ராமாந்த்ரங்களிலுள்ள சேணியர்கள் பட்டுப்பூச்சிகளை வளர்த்து, அவைகளினின்று பட்டையெடுத்துத் தங்களுடைய எளிய குடிசைகளில் அவைகளை வஸ்த்ரமாக நெய்து வீரநகரத்தில் செலிப்பேட்டை அதாவது பட்டுப்பேட்டை என்று சொல்லப்படும் தெருக்களுக்குக் கொண்டுவந்து வ்யாபாரிகளுக்கு விற்றனர். இரண்டுமாடி மூன்று மாடிகளுள்ள நெருக்கமான அந்தச்செலிப் பேட்டைக்கு வந்தபோது பட்டுவ்யாபாரிகள் நவகுமாரருக்கு வந்தனஞ்செய்து உபசரித்து அவருடைய தலைப்பாகையின்மீது செந்தூள் தெளித்தனர், நல்ல வாஸனையுள்ள பன்னீர் நிறைந்த பன்னீர்ச் செம்பு ஒன்றையும் வெற்றிலைப்பாக்கையும் ஒரு வெள்ளித்தட்டில் வைத்து நவகுமாரரிடம் கொடுக்க அவர் பன்னீரைத்தொட்டு வெற்றிலைப்பாக்கைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு ஒரு பொன் நாணயத்தை அத்தட்டில் நழுவவிட்டுச் சென்றனர்.

வீரநகரத்திலிருந்த பித்தளை பாத்ர வ்யாபாரிகள், கருமார், தச்சர், தட்டார், நகைவ்யாபாரிகள், முதலிய வர்த்தக ஸபையார் ஒவ்வொருவரும் நவகுமாரரை ஏற்றவாறு வரவழைத்து உபசரித்தனர். வீரநகரத்திலிருந்த முஹம்மதிய வர்த்தகர்கள்கூடத் தங்கள் மஸூதி வாயிலில் நின்று நவகுமாரரை உபசரித்து இந்த ஹிந்து பண்டிகை தினத்தன்று அவருக்கு ஒரு பட்டுவஸ்த்ரமும் வெள்ளித்தட்டும் கொடுத்தனர். நவகுமாரர் அவைகளை த்ருப்தியுடன் பெற்றுக்கொண்டு ப்ரதான முல்லாவினிடம் ஒரு தங்க நாணயம் கொடுத்தார். இந்தியாவில் எல்லா நகரங்களிலும் ஹிந்துக்களும் முஹம்மதியர்களும் ஸஹோதரர்களைப்போல் நேசமாய் வாழ்ந்திருந்தனர். மஹா பெரிய அக்பர் சக்ரவர்த்தியவர்கள், அவர்களை ஒன்று சேர்ப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் பல செய்தனர். ராஜாமான்ஸிங் வீரநகரத்து முஹம்மதியர்களுக்கு மஸூதி கட்டுவதற்காக த்ரவ்ய ஸஹாயஞ் செய்தனர்.

நவகுமாரரும் அவருடன் வந்தவர்களும் வீடுசெல்வதற்குள் நல்ல வெயிலாய்விட்டது. ஜமீன்தாரி வீட்டு ஸிம்ஹவாயிலுக்கு அருகாமையில் உடம்பெல்லாம் செந்தூள் மயமாயிருந்த இரண்டு சிறுவர்கள் ஒரு மரத்தடியில் கம்ஸனுடைய கொடுங்கோன்மையையும், அவனை ஸம்ஹாரஞ்செய்வதற்காக க்ருஷ்ணன் அவதரித்ததையும் பாட்டாகப்பாடிக் குதித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுடைய ஆட்டபாட்டங்களைக் கேட்டு நவகுமாரருக்கு ஏதோ சில எண்ணங்களுண்டாயின. காலைமுதற்கொண்டு பட்டணத்தைச் சுற்றியதால் உண்டான இளைப்பைக்கூடக் கவனியாமல் அவர் அங்கேயே நின்று அவர்களுடைய பாட்டை முழுதும் கேட்கலானார்.

அரண்மனையில் உச்சிவேளை மணி அடித்தது. சுற்றுப்பக்க க்ராமங்களிலிருந்து வீரநகரத்துக்கு ஜனங்கள் திரள்திரளாய் வந்துகொண்டிருந்தனர். நவகுமாரர் சற்றுநேரம் என்னமோ யோசித்த வண்ணமாய் நின்றார். கடைசியில் கோகுலதாஸைப் பார்த்து, "கோகுலதாஸ், இந்தப்பாட்டின் கருத்தென்ன?" என்று, கேட்டார்.

"கருத்தென்ன, தெரிந்ததுதானே. வீரநகரத்துப் பழைய வேலையாட்கள் இன்னும் தங்களுடைய பூர்வ ஞாபகங்களை மறந்துவிடவில்லை. இதைப்பற்றித் தாங்கள் க்லேசப்படவேண்டிய அவசியமில்லை. பத்து வருஷமாக அவர்களும் என்னென்ன ப்ரயத்னங்கள் எல்லாமோ செய்து வருகிறார்கள். நம்மை யொழிக்கப் பல ஏற்பாடுகள் செய்தனர். ஆனால் கோகுலதாஸ் அவர்களை அதிகக் கவனமாய்ப் பார்த்து வருகிறார். எப்போதும் அவர்கள் மீது ஒரு கண் வைத்திருக்கிறார். அவர்களுடைய விஷயம் யாவும் அவருக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அவரிருக்குமட்டும் தாங்கள் ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டியதில்லை."

"இருந்தாலும் இந்தப் பையன்கள் யார்? என் அரண்மனைக்கு ஸமீபத்திலேயே என்னை இவ்வாறு தூஷிக்க இவர்களை ஏவினவர்கள் யார்? அவ்விஷயம் எனக்குத் தெரியவேண்டும். எனக்குக் கவலையாயிருக்கிறது. அவர்களை நீர் சீக்ரம் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்."

நாலாபக்கங்களிலிருந்தும் கூட்டங் கூட்டமாய் வந்து கொண்டிருக்கும் ஜனங்களுடன் அச்சிறுவர்கள் கலந்து விட்டார்கள். அவர்களைப்பற்றி ஒரு ஸங்கதியும் தெரியவில்லை. நவகுமாரர் யோசனையில் ஆழ்ந்தார். அவர் முகம் வேறுபாடடைந்தது. அன்றிரவு நடந்த பாணவேடிக்கை முதலிய உத்ஸாஹங்களுக்கு அவர் விஜயம் செய்யவில்லை.

அத்யாயம்-6

த்ருவ நக்ஷத்ரம்

கோடைகாலம் கழிந்துவிட்டது. ஆடி, ஆவணி மாஸங்களில் பெய்த மழையால் ஆறுகளில் ப்ரவாஹம் வரத் தொடங்கியது. ஏரிகளும் குளங்களும் பூர்த்தியாய்விட்டன வங்காளத்து நஞ்செய் நிலங்களுக்கெல்லாம் போதுமான எருவும் நீரும் வந்து விட்டன.

ஹேமலதைக்கு வயது பதின் மூன்றாயிற்று.

யௌவன பர்வத்திற்குரிய சின்னங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் அவள் முகத்தில் தோன்றின. ஏனெனில் உஷ்ணப்ரதேசங்களில் பால்யத்திலேயே பக்வ காலம் வந்துவிடுகிறது. ஹேமலதைக்கு விவாஹம் நடத்தவேண்டிய யுக்த காலம்வந்துவிட்டது. நமது ஆசாரப்படி இந்த வயதுக்குமேல் பெண்களுக்குக் கல்யாணம் செய்யாமல் நிறுத்திவைப்பதில்லை. ஆனால் நவகுமாரரோ தேவிபுரத்தைத் திரும்பப் பெறுமுன் தம் செல்வப்புதல்வியின் விவாஹத்தைப்பற்றி யோசிப்பதில்லை என்று தீர்மானித்திருந்தார். ஆகையால் அவருடைய இஷ்டத்துக்கு விரோதமாகச் செல்ல எவரும் முன்வரவில்லை.

கல்யாணமாகாவிட்டாலும் ஹேமலதை இரண்டொரு வருஷங்களுக்குமுன் மணலில் கவலையற்று விளையாடிக்கொண்டிருந்த பெண்ணுயில்லை. நமது குடும்ப ஸம்ப்ரதாயப்படி பெண்கள் யௌவனபர்வத்தின் ஆரம்பம் முதற்கொண்டே அடிக்கடி வெளியே வாராமலும் அநேகமாய் வீட்டிற்குள்ளேயே யிருந்து வீட்டு வேலைகளைப் பார்த்துக்கொண்டும் அன்னியர்களுடன் அதிகமாய் வார்த்தையாடாமலும் இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதனுல்அவர்களுக்குக் குடும்ப விஷயங்களிலும்,வீட்டு வேலைகளிலும் பால்யத்திலேயே ஒருவித பயிற்சி ஏற்படுகிறது. அச்சம்,நாணம், பயிர்ப்பு முதலிய குணங்களும் படிவதற்கு ஸந்தர்ப்பமுண்டாகிறது. ஹேமலதை, வரவர அழகிலும், ஸௌந்தர்யத்திலும், நாணம் முதலிய ஸ்த்ரீகளுக்குரிய நற்குணங்களிலும் சிறந்து விளங்கலானுள்.முன்போல அடிக்கடி அரண்மனையைவிட்டு வருவதில்லை. அவள் தன் தாயாருடன் ப்ரதிதினமும் கங்காநதியில் ஸ்நானஞ் செய்துவிட்டுக் கோயிலுக்குச் சென்று ஸ்வாமியைத் தர்சித்து வருவாள் இதரவேளைகளில் வீட்டைவிட்டு வெளியே வருவதில்லை.

அரண்மனையிலிருந்தாலும் விசேஷ அந்தப்புரம் பக்கம் அதிகமாய்ச் செல்வதில்லை. அத்தி பூத்ததுபோல் அடிக்கொருதரம் அமாவாஸைக் கொருதரம்தான் அவன் அவ்விடம் போவான். அக்காலங்களில்தான் ஹேமலதையும் அவனும் ஸந்திப்பார்கள். ஹேமலதையினிடம் தான் வைத்திருக்கும் பழையநாள் அன்பின் பெருக்கத்தால் விசேஷ அவள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து யோகக்ஷேமங்களை விசாரித்து விளையாட்டு நாள் கதைகளையெல்லாம் அவளுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பான். அவனுடைய பொறுமை, சாந்தம், அமைதி, அன்பு முதலிய திவ்யகுணங்களைப்பற்றி ஹேமலதை அடிக்கடிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறுள். அவனுடைய ஆண்மையையும் அடக்கத்தையும்கண்டு அவள் மெச்சினுள். வரவர அவளுக்கு அவனிடத்தில் ஒரு மதிப்பும் மரியாதையுமுண்டாயிற்று. அவன் சொல்லாவிட்டாலும் அவனுடைய உயர் குலத்தைப் பற்றி ஹேமலதை இதரர்களிடமிருந்து அறிந்திருந்தாள். அவன் தன்னுடைய ஜாதி, குலம், பிறப்பு, குணம் முதலியவற்றிற்குத்தகுந்த உன்னத ஸ்திதிக்கு வரவேண்டுமென்று அவள் மனப்பூர்த்தியாய் விரும்பலானுள். நரேந்த்ரனே விசேஷைப் போலன்றி அடிக்கடி ஹேமலதையைப் பார்க்க வருவான். அவன் வரும்போது ஹேமலதையின் உணர்ச்சிகள் ஸஹஜமாயிருப்பதில்லை. அவனைக் கண்டவுடன் அவளுக்கு ஒருவித நூதன உணர்ச்சி உண்டாய்விடும். முன்பின் ஸம்பந்தமிராத அவனுடைய மொழிகளைக் கேட்கும் போதெல்லாம் அவளுடைய முகம் சிறிது சிவக்கும். பால்யத்தில் பலமுறை ஆற்றுமணலில் அவனுடன் கூடி விளையாடிய ஹேமலதை இப்போது அவனெதிரில் நிற்பதற்குச் சற்று லஜ்ஜைப்பட்டாள். சிலவேளைகளில் அவள் தன் முகத்தைக்கூடப் பாதிமூடிக் கொள்வாள். ஆயினும் அவனுடன் வார்த்தையாடுவதில் அவள் அதிக ப்ரியமுடையவளா யிருந்தாள். நரேந்த்ரனுடைய பாரி யோசனைகளும், மனோராஜ்யங்களும், அவளுக்குப் பொருள்படுவதில்லை. ஆயினும் அவள் அவற்றையெல்லாம் மிகுந்த ஆவலுடன் செவிசாய்த்துக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பாள்.

விஜயலக்ஷ்மி தாண்டவமாடும் அவனுடைய விழிகளையும் ப்ரஸன்ன முகத்தையும் கண்டு ஹேமலதை, தனக்கே தெரியாதவண்ணமாய் அவனிடமொரு ஆர்வமும் ஆசையும் கொள்ளலானுள்.

நரேந்த்ரனுடைய பால்ய ஆசாபாசங்களின் அபிவ்ருத்தியையும் போக்கையும் ஹேமலதையின் தாயார் நன்கு உணர்ந்தாள். நாளுக்கு நாள் தீவிரமாய் வளர்ந்து வரும் அவனுடைய காதலையும் அவள் கவனித்துவந்தாள். ஆனுல் இவ்விஷயத்தைத் தன் கணவனிடம் ப்ரஸ்தாபித்தது முதற்கொண்டு இதுவரைக்கும் அதைப்பற்றி மறுபடியும் ஒரு ஸம்பாஷணையும் ஏற்படவில்லை. நவகுமாரர் அவள் சொன்னதற்கெல்லாம் 'ஸரி யோசிப்போம்' என்று கூறிவந்தாரேயொழிய அதைப்பற்றித் தான் நேர்விரோதமாய்அபிப்ராயப்படுவதை அவளுக்குச்சொல்லவில்லை; விவாஹ விஷயமாய் அவள் பேசத்தொடங்கிய போதெல்லாம் "தேவிபுரம் கிடைத்த பின்னர்தான் எதுவும்" என்று சொல்லிவிட்டு இதர விஷயங்களைப்பற்றிப்பேச ஆரம்பித்துவிடுவார். ஆயினும் அவள் ஸ்த்ரீ ஜாதியல்லவா? அவளிடமிருந்து எத்தனை நாள் தான் தம் அபிப்ராயத்தை நவகுமாரர் ரஹஸ்யமாய் வைத்துக்கொண்டிருக்க முடியும்? அவர் அடிக்கடி விவாஹத்தைப்பற்றி அலக்ஷ்யமாய்ப் பேசுவதினுலேயே அவள் மனதில் ஸந்தேஹம் ஜனித்தது. மேலும் இரண்டொரு தடவைகளில் ஞாபக மறதியாய் அவர் பேசிய சில வார்த்தைகளால் அவளுடைய ஸம்சயம் ஸ்திரப்படலாயிற்று. இஷ்டமின்மையினுலோ, தைர்யமின்மையினுலோ அவர் தன்னிடம் சொல்லாத சில வித்யாஸ யோசனைகள் அவர் செய்திருப்பதாக அவள் புத்திக்குப்பட்டது.

ஸ்த்ரீகளுக்கு மாத்ரம் எவ்விஷயத்தைப் பற்றியாவது ஸந்தேஹம் பிறந்துவிட்டால் அவ்விஷயத்தைப பற்றி யதார்த்தத்தை அவர்கள் எப்படியாவது க்ரஹித்துவிடுவார்கள். உண்மை உதயமாகுமட்டும் அவர்களுக்குத் தூக்கம் பிடிக்காது. மனிதர்களுக்குப்

புலப்படாத பல குறிகள் அவர்களுக்குக் கரதலாமலகம்போல் புலப்படுகின்றன; அவன் காதில் விழாத பல வார்த்தைகள் அவர்கள் செவியில் விழுகின்றன. அவனுடைய மந்த புத்திக்கு எளிதில் அர்த்தமாகாத பலவிஷயங்கள் அவர்களுடைய குசாக்ர புத்திக்கு அதிக ஸுலபமாய்ப் பொருள்படுகின்றன. இவ்வாறு பல மார்க்கங்களால் அவர்கள் உண்மையைச் சீக்ரத்தில் அறிந்துகொள்கிறார்கள். தன் தோழிகளாலும் தன் கணவன் அப்போதப்போது சொல்லிவந்த சில வார்த்தைகளாலும் நவகுமாருடைய மனைவி தன் புருஷனது கருத்தை உணர்ந்தாள். இவ்வாறு தனக்குத் தெரியாமல் தன் கணவன் தன் இஷ்டத்துக்கு மாறாக அபிப்ராயப்பட்டு அதற்கேற்ற ஏற்பாடுகள் செய்துவருவதைக் கண்டு அடங்காக்கோபம் கொண்டாளெனினும், அம்மாது காலதேச வர்த்தமானங்களை உத்தேசித்து அப்போது தன் கோபத்தை வெளிக்காட்டிக்கொள்வது அநுசிதமென்று தெளிந்து பொறுமையுடன் காத்திருந்தாள். எவ்வளவோ ப்ரபலமான பரம்பரையிலுதித்து செல்வத்திலும் ஐச்வர்யத்திலும் புரண்டு வளர்ந்துவரும் தன் ஏகபுத்ரி, திக்கற்று நாதனற்றுப் பராதீனனாயிருக்கும் ஒரு ஏழைச் சிறுவனுக்கு மாலையிடுவதென்பது அவளுக்குக் கர்ணகடோரமாயிருந்தது. மேலும் தன் செல்வப்புதல்வியின் விவாஹ விஷயத்தைப்பற்றி அச்சதியோசனைக்காரனாகிய கோகுலதாஸ் தனக்கும் தன் கணவனுக்கும் யோசனைகூறுவதானது அவளுக்கு எரிகிற கட்டையை ஏறத்தள்ளினது போலிருந்தது. ஆனால் கோகுலதாஸ் அவளுக்குப் புதிய மனிதனல்லன். அவனைப்பற்றி அவளுக்கு வெகு நாளாய்த் தெரியும். இரண்டு ஜமீன்களுடைய ராஜ்யபாரத்தையும் அரசனிருக்க துராக்ருதமாய் உண்மையில் அவற்றைத் தன் வசமாக்கிக்கொண்டதுமல்லாமல் அத்துராத்மா இப்போது தன் குடும்பவிஷயத்திலும் சில்விஷம் செய்ய ப்ரயத்னப்படுவதைக் கண்டு அவளால் ஸஹிக்கக் கூடவில்லை. இனி சும்மாவிருப்பது தகுதியன்றென அறிந்து நவகுமாருடைய மனைவி கோகுலதாஸின் ஏற்பாடுகளையெல்லாம் தோற்கடிக்கக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டாள்.

நவகுமாரர் இருதலைக்கொள்ளி எறும்பு போலானார். கோகுலதாஸுக்கு அவர் பதில் சொல்வதா, அல்லது அவர் தம் மனைவிக்குப் பதில் சொல்வதா? அவருக்கு ஒன்றுந் தோற்றவில்லை, கல்யாணவிஷயமாக அவளுடன் பலமுறை பேச முயன்றார். ஆனால் அவள் இடங்கொடுக்கவில்லை. வரவர ஒருவருடனொருவர் முகங்கொடுத்துப்பேசுவதே துர்லபமாய்விட்டது. தாம் இதுவரைக்கும் அதிக ரஹஸ்யமாய் அடக்கிவைத்திருந்த விஷயங்கள் யாவும் தம் மனைவிக்குத் தெரிந்துவிட்டதென்று நவகுமாரர் உணர்ந்தார்.

தம்பதிகளுக்குள் வரவர மனஸ்தாபம் முற்றிற்று. ஒருவரையொருவர் நேரில் கண்ணெடுத்துப் பார்த்துப் பேசுவதே நின்றுவிட்டது. எப்போதும் கோப வார்த்தைகளே யொழிய ஸஹஜமென்பதே அடியோடு போய்விட்டது. இந்த யுத்தத்தில் நாளாவர்த்தியில் நவகுமாரர் கக்ஷி இளைத்தது. செல்வத்திலே பிறந்து செல்வத்திலே வளர்ந்துவந்த உயர்குலச் சிமாட்டியாகிய ஹேமலதையைக் கேவலம் முன்பின் குலம் கோத்ரமறியாத ஒரு சிறுவனுக்கு மணமுடிப்பதால் உண்டாகக்கூடிய மானக்கேடும் அவமரியாதையும் பன்னிப் பன்னிப் பலமுறை நவகுமாருக்கு எடுத்துக் கூறப்பட்டது. வரவர நவகுமாரர் மனம் கலையத் தொடங்கிற்று. தன் மனைவி சொல்வது மனதிற் கிசைந்ததென்றும், தாழ்குலத்தில் பிறந்தவனாகிய கோகுலதாஸ் தன் வம்சத்தைச்சேற்றிலாழ்த்த முயல்கிறானென்றும் நவகுமாரர் நினைக்கத்தலைப்பட்டார். அவர் ஒன்றையும் வாய்திறந்து சொல்லவில்லை. தன் மனைவியின் நிகரற்ற புத்திமதியை அனுஸரித்து அச்சிறந்த ராஜதந்த்ரத்தின்படி தேவிபுர வீரநகரங்களை ஒன்றுசேர்த்தலால், இதுவரைக்கும் எத்தனையோ ஆபத்துக்கள் அபஜயங்கள், யுத்தங்கள், முதலியவற்றிற்குட்பட்டு இடர்ப்பட்ட தன் வாழ்நாட்களை அந்த்யகாலத்திலாவது யாதொரு கவலையுமின்றி ஸமாதானமாய்க் கழிக்கக்கூடும் என்னும் எண்ணம் அவர்மனதில் திரும்பத்திரும்ப வந்து தோன்றியது. அவர் இரவெல்லாம் நித்ரையின்றி இந்த விஷயமாய்ச் சிந்தாக்ராந்தராயினார்.

ஸம்ஸார வ்யவஹாரங்களில் இது செய்வதா அது செய்வதா என்று தயங்குகிறவன் ஆண்மையற்றவன், மயங்குவதினால் அவன் வெகுசீக்ரத்தில் பிறரிஷ்டப்படி நடக்கவேண்டிவருவது ஸர்வஸாதாரணம். நவகுமாருக்குஒருவழியும் தோன்றவில்லை. அவர் சஞ்சலப்படுவதையறிந்தும் அவருடைய மனைவி அறியாதவள் போலிருந்தாள். இனி ஜயம் தன்பக்கம்தான் என்று அவள் எண்ணினாள். ஆனால் வெளிக்கு ஒன்றும் காண்பித்துக் கொள்ளவில்லை. அவசிய மேற்படும்பக்ஷத்தில் கோகுலதாஸைப் புழுப்போல் நசுக்கியாவது தன் மனோவ்ரதத்தைப் பூர்த்திசெய்வதே ஸரியென்று அவள் மனதில் சபதஞ் செய்துகொண்டாள். ஒரு நாள் ஸாயந்த்ரம் அதிகநேரம் வாதாடிய பின் அவள் தன் கணவனைப்பார்த்து, "நாதா! புருஷருக்கேற்றபடி தாங்கள் தங்கள் ஜமீன் வ்யவஹாரங்களை நடத்திவாரும். ஸ்த்ரீகள் தொழிலாகிய குடும்ப விஷயங்களை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன். அதைப்பற்றி நீர் கவலைப்படவேண்டாம்" என்று கூறினாள்.

நவகுமாரர் ஒன்றும் பதில் சொல்லாமல் சிந்தையிலாழ்ந்தவராய்ச்சென்றுவிட்டார். அவர்மனைவி தான் வெற்றிபெற்றதாகக் கருதினாள். கோகுலதாஸ் செய்துள்ளவும் செய்ய உத்தேசித்திருப்பவுமான ஏற்பாடுகள் ஒன்றும் அவளுக்குத் தெளிவாய்ப் புலப்படவில்லை. முன்னர் நரேந்த்ரன் இருப்பிடத்திற்கு விரீவைத் தேவிபுரத்திலிருந்து அழைத்துவந்தவரும் கோகுலதாஸ்தான். இப்போது கொஞ்சகாலமாகச் சைவலினியை ஹேமலதையுடன் இருக்கும்படிச் செய்ததும் கோகுலதாஸ்தான். பால்யத்திலேயே கண

வனை யிழந்து வைதவ்ய மடைந்தவளாகிய சைவலினி மஹா சாந்தகுணமுடையவள். நமது நாட்டிலுள்ள இதர விதவைகளைப்போலவே சைவலினியும் தன்னையும் தன் ஸுகதுக்கங்களையும் கிஞ்சித்தும் கவனியாது தன்னைச் சுற்றியிருப்பவர்களுடைய ஸுகங்களையும் ஸௌகர்யங்களையுமே முழுதும் எண்ணி அவர்களுக்கு உதவிபுரிவதிலேயே தன்ஜீவ்யகாலமுழுவதையும் அர்ப்பணம் செய்திருந்தாள். ஸஹோதர வாஞ்சைக்கீடான வாஞ்சையும் சிறந்த தெய்வபக்தியும் பொருந்தி உலக வ்யவஹாரங்களில் அதிகமாய்த் தலையிட்டுக் கொள்ளாது த்யானத்திலேயே ஆழ்ந்திருந்தவளாகிய சைவலினியைத் தன் ஆயுதமாகக்கொண்டு தன் எதிரியின் எண்ணங்களையெல்லாம் தோற்கடித்து வந்தார் கோகுலதாஸ்.

விரீஷனுக்காவது சைவலினிக்காவது முதலில் கோகுலதாஸின் நோக்கங்கள் யாதொன்றும் விளங்கவில்லை. ஆனால் அவருடன் பழகுவதினால் அவர்களுக்கு நாளாவர்த்தியில் சில புதிய அவாக்களும் ஆசைகளும் உண்டாயின. அப்போதைக்கப்போது மறவடமான வார்த்தைகளால் அவர் தன் கருத்தை அவர்களுக்குச் சிறிதுசிறிதாக விளக்கிவந்தார். நவகுமாருடைய முன்னோர்களால் துராக்ருதமாய் ராஜ்யத்தினின்று துரத்தப்படாமலிருந்தால் இப்போது தேவிபுரத்து அதிபதிகளாய் அரசு செலுத்திக்கொண்டிருக்கக்கூடிய விரீஷின் வம்சத்தினருடைய புஜபல பராக்ரமங்களையும் அவர்களுடைய வீரதீரச் செயல்களையும் கோகுலதாஸ் அடிக்கடி விரீஷ் சைவலினி இவர்களுக்குக் கதையாக எடுத்துச் சொல்வார். இன்னும் சில வேளைகளில் நாட்டையிழந்து நகரத்தையிழந்து நாடோடிகளாய்ச் சிறிது காலம் திரிந்துகொண்டிருந்து கடைசியில் ராஜகுமாரிகளை மணம்புரிந்து நல்ல உன்னத ஸ்திதிக்கு வந்த அதிர்ஷ்டவான்களுடைய சரித்ரங்களையெல்லாம் அவர்களுக்கு ஆதியோடந்தமாய் எடுத்துக் கூறுவார். ஆனால் இவ்வளவுக்கும் அவர் நவகுமாரரைப் பற்றிப் பல்லத்தனை வார்த்தைகூடச் சொன்னதில்லை. ஆனால் நவகுமாரரோ வரவர பலஹீனராய்க்கொண்டிருந்தார் அவர் புரிந்த கடும்போர்களும், அனுபவித்த கஷ்டங்களும் மனோவேதனைகளும் அவருடைய தேகத்தின் வலிவைக் குன்றச் செய்தன. அவருக்கோ புத்ர ஸந்ததியில்லை. அவர் அதிக காலமிருக்கமாட்டார்போலத் தோன்றியது. கூடியசீக்ரம் அவர் ஸ்தானத்துக்கு ஒருவரை நியமித்தாகவேண்டும். தேவிபுரத்தின் மேன்மையையும் சிறப்பையும் உணர்ந்து அதன் அரசர்களுடைய ப்ரதாபங்களையும் வைரிகளையும் பூரணமாய் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு அவைகளுக்கேற்றபடி அரசுபுரியக்கூடிய தேவிபுரத்துச்சீமான் ஒருவன் பகவதானுக்ரஹத்தால்கிடைத்து ராஜ்யம் சீரும் சிறப்புமடைந்து விளங்கவேண்டுமென்று கோகுலதாஸ் அடிக்கடி சொல்லிவருவது விரீஷின் மனதில் நன்றாய்ப்பதிந்து வேரூன்றிற்று.

விசேஷக் குறிப்புகள்

NEWS, AND NOTES

நமது ராஜப்பிரதிநிதி லார்ட் ஹார்டிஞ்.—இப்பிரபு இந்தியர்களிடத்தில் மிகுந்த அன்பு பூண்டவர் என்பதை இவர் செய்திருக்கும் அநேக நற்காரியங்களிலிருந்து எல்லோரும் அறிவார்கள். இவர் ஆட்சி காலம் சமீபத்தில் முடிவாகிறதென்றும், இவருக்குப் பின் லார்ட் கார்மைகேலாவது அல்லது ப்ரிடிஷ் கப்பற்படையின் முதல் பிரபுவாகவிருக்கும் மிஸ்டர் வின்ஸ்டன் சர்ச்சிலாவது ராஜப்பிரதிநிதியாக வரக்கூடுமென்று வதந்திகள் உலாவுகின்றன. இதற்குள்ளாக, ஸமீபத்தில் டெல்லிமாநகரிற் கூடிய மீட்டிங் ஒன்றில், இந்தியாவின் பல மாகாணங்களிலிருந்து ராஜப்பிரதிநிதி சட்ட ஸபை மீட்டிங்குகளுக்குப் போயிருந்த கனவான்களும், டெல்லிமாநகர் வாஸிகளும், லார்ட் ஹார்டிஞ் தம் ராஜப்பிரதிநிதி ஸ்தானத்தை இந்த யுத்தகாலம் முடிவாகிறவரையில் வகித்திருக்கும்படி நமது சக்கரவர்த்திக்கு விண்ணப்பஞ்செய்து கொள்ளவேண்டுமெனத் தீர்மானித்திருப்பது நமக்கு மிகுந்த சந்தோஷத்தை உண்டாக்காமலிராது.

***

திருச்சி புதுக்கோட்டை இருப்புப்பாதை.—திருச்சினுப்பள்ளியிலிருந்து புதுக்கோட்டைக்குப் போட உத்தேசித்திருக்கும் இருப்புப்பாதையின் நீளம் 32 மைல்; அதற்கு ஏற்படும் செலவு 20 லட்சம் ரூபாய். கவர்ன்மெண்டு, ரெயில்வே போர்டாருக்கு சிபார்சு செய்ததின் பேரில், டைரக்டர்கள் அதை சீக்கிரத்தில் கட்டிமுடிப்பதற்கு சாங்கிஷன் செய்திருக்கிறார்கள். இந்த இருப்புப்பாதைக்கு வேண்டிய நிலத்தை வாங்கி ஸ்வாதீனப் படுத்துவதற்கும், இன்னும் இது ஸம்பந்தமான விஷயங்கள் யாவற்றையும் செய்வதற்கும் புதுக்கோட்டை தர்பார், தென் இந்தியா ரயில்வே கம்பெனியின் சீப் இஞ்சினியருக்கும், நிலத்தை வாங்கி ஸ்வாதீனப்படுத்தும் ஆபீஸருக்குப், அதிகாரம் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

***

யுத்தத்தின் மொத்தச் செலவு—யுத்தத்தின் பொருட்டு, ப்ரிட்டிஷ் கவர்ன்மெண்ட் வருஷமொன்றுக்கு பன்னீராயிரம் லட்சம் பவுன் செலவிடுகிறதாகவும், ஜெர்மனி 27 ஆயிரம் லட்சம் பவுன் செலவிடுகிறதாகவும், யுத்தத்தில் சம்பந்தப்பட்ட எல்லாத்தேசங்களுமாக வருஷம் ஒன்றுக்கு 90-ஆயிரம் லட்சம். பவுன் செலவிடுகிறதாகவும், அதாவது நாள் ஒன்றுக்கு 250 லட்சம் பவுனாகிறது என்று மிஸ்டர் எட்கர் கிராமன்ட் என்பவர் தாம் செய்த ஒரு பிரசங்கத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்.

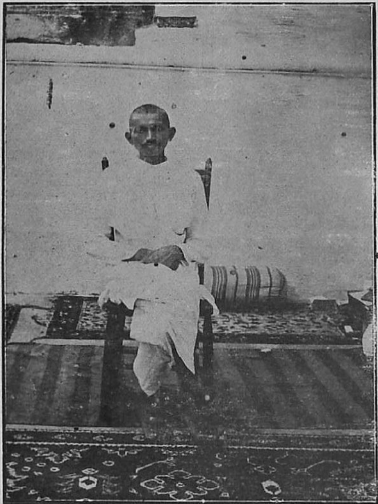

ஸ்ரீமான் காந்தி

ஸ்ரீமான் காந்தியின் பத்தினி